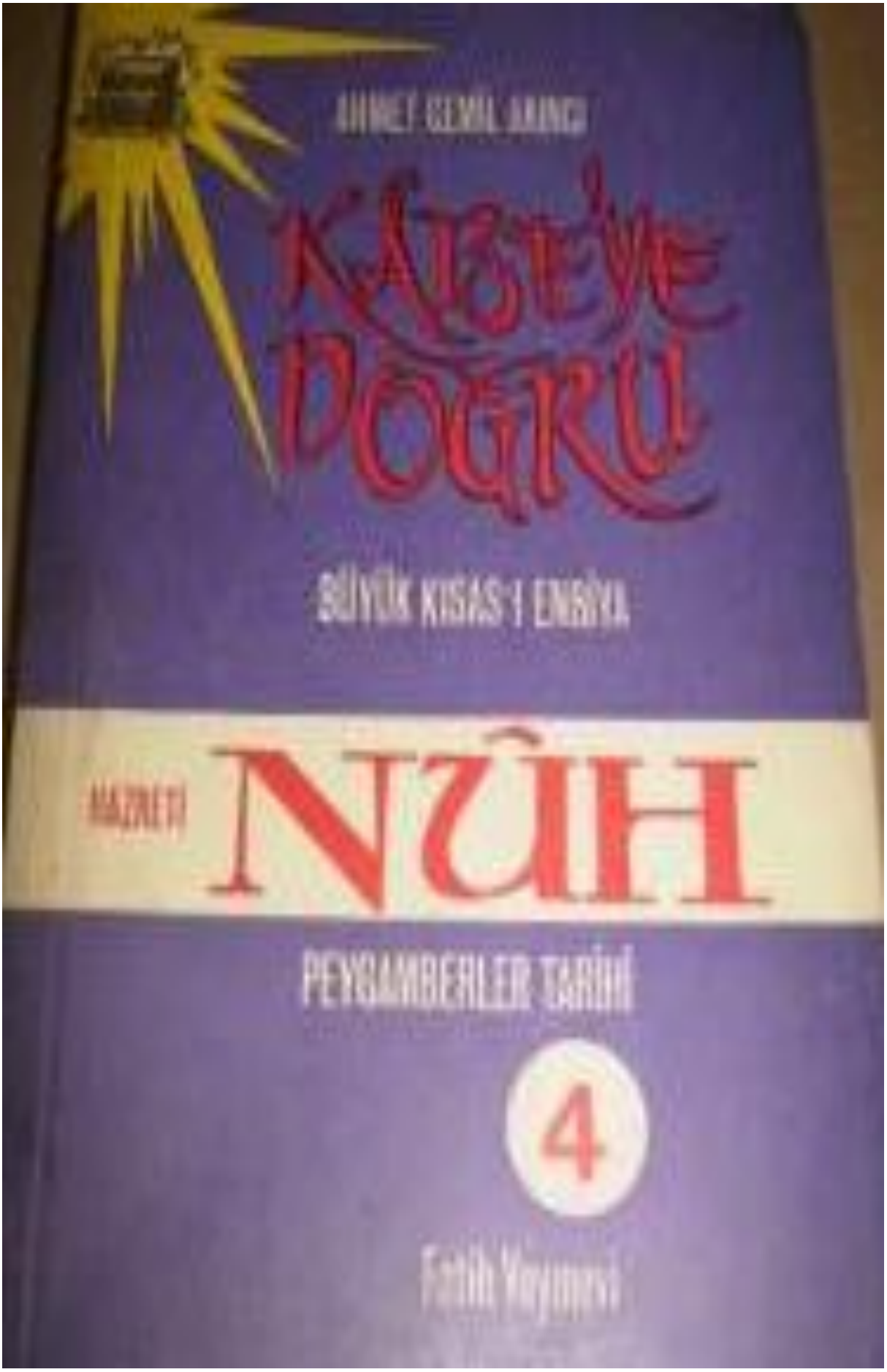
AHMET CEMİL AKINCI
KATÎ'YE DOĞRU
BÜYÜK KISAS-I ENBİYA
HAZRETİ
NÛH
PEYGAMBERLER TARİHİ
4
Fatih Yayınevi

HAZRET-İ NÛH (A.S.) İN HAL TERCÜMESİ

Adı: NÜH (Tevrat'ta NOE).

Nûh, Ibranice **(Rahat)** demektir. Nûh doğduğunda, babası, Lamek (Lemk) tarafından, kendisini zorluklardan kurtarsın ve rahat ettirsin diye bu isim konmuştur.

Babası: Lâmek.

Nûh (A.S.), dedesi Müteveşlik (Mettûşelh) ile, İdrîs (A.S.) a bağlanır.

Annesi: Enuş kızı **Semha-(Kaynuş).**

Doğumu: Hicretten önce **5100 (M.Ö. 4478).**

Hazret-i Âdem (A.S.) in yeryüzüne indirilmesinden **bin seksenbir** sene sonra doğmuştur. -

Yaşı: 1000.

Vefatı: Hicretten önce **4100 (M.Ö. 3478).**

Hayatı: **50** yaşında **peygamberlikle** görevlendirilmiştir. **650** yaşında **Tufan** olmuştur. Tufan'dan sonra **350** sene yaşamıştır.

Vazifetendirildigi Bölge: Mezopotamya'nın Dicle - Fırat birleşme bölgesi, Babil dolaylarında.

Aile Hayatı: (Vahile) ile evlenmiştir.

(Ham, Sam, Yafes, Yam) isimli dört oğlu olmuştur. **(Aber)** adlı bir oğlu ise küçükken öldü **Yam (Ken'-**an), Tufanda ölmüştür.

Tufan'dan kurtulanlar yalnız kendi zürriyetidir. Hazret-i Şît gibi, bu sebepten, insanların atası, hattâ **ikinci Âdem** kabul edilir.

— 8 —

HAZRET İ ALLAH TARAFINDAN İHSAN BUYURULAN HUSUSİYETLERİ

1. **İlk gemi inşaat yüksek mühendisidir.**
2. **İlk kaptan olup,** dünya sularla kqplanmışken, gemisini dirayetle ve cesaretle kullanıp, yolcuları selâmete çıkarmıştır.
3. **Mesleği, doğramacı, dülger ve marangozluktur.**
4. **Buharla çalışan makineyi icat edip** gemisine tatbik ettiği düşüncesi, Kur'an âyetlerinin tefsirlerinden çıkarılmaktadır.
5. **Halkı tevbe ve istiğfara çağırmakla görevlendirilen ilk peygamberdir.**
6. İnaricınn ve İstâmiyetin **ilk üç esasını (ibadet, vahdaniyet, Âhiret)** insanların akıl ve kalblerine yerleştirmeye çalışmıştır.
7. Hazret-i Kur'an'da açıklandığına göre, **(açıklayıcı; ihtara, Allah'ın güvenilir elçisi, Allah'a çok şükredici kul, Allah'a misak veren)** gibi **onbeş vasfı** vardır.

HAZRET-İ NÛH (A.S), KUR'AN'DA İSMİ GEÇEN, HAYATI VE ÇALIŞMALARI İBRET OLARAK ANLATILAN PEYGMBERLERDENDIR.

— 9 —

HAZRET-I NÜH (A.S.) İN MUKADDES KİTABLARDA BAHSOLUNDUĞU YERLER

1. Kur'ârı-ı Kerîm'de

Al-i Imrân	33
Nisa	164
En'am	84
A'râf	59, 60, 61, 62, 63, 64, 69
Tevbe	70
Yûnus	71, 72, 73
Hûd	25 - 34, 36 - 49
İbrahim	9
İsrâ	3, 17
Meryem	58
Enbiyâ	76
Hacc	42
Mü'mjnûn	23-31
Furkan	37
Şuarâ	105-121
Ankebût	14, 15
Ahzâb	7
Sâffât	75-79
Sâd	12-14
Mü'min	: 5, 31

■

Şûra	13
Kâf	12
Zâriyât	46
Necm	52
Kamer	9-15
Hadîd	26
Tahrîm	10
Nûh	1-21

2. Tevrat'ta :

Bab. 5	25-32
Bab : 6	1-22
Bab: 7	1-24
Bab: 8	1 -22
Bab : 9	1 - 28

HHNH

GİRİŞ

Ortalama bir hesapla, günümüzden 7500 sene önce yaratılıp, yeryüzünde yaşamakla görevlendirilen insan, Hazret-i Âdem (A.S.) ile Hazret-i İdrîs (A.S.) arasında *geçen* bin sene içinde vazifesini yapabildi mi?

Niçin yeryüzüne gönderilmişti?..

Bunu idrâk edip, onu uyandırmak isteyen peygamberlerin peşinden gitti mi?..

Belki o bin yıl içinde, dağılan insanların sapıtmaması için başka peygamberler de vardı.. Bunları bilmiyoruz. Ancak Hazret-i Allah'ın örnek ve ibret olsun diye, açıkladığı Hazret-i Âdem (A.S.), Hazret-i Şît (A.S.), Hazret-i İdrîs (A.S.) dan haberliyiz ve bunların da çağları meydandadır.

Bu üç peygamber, insanları Hazret-i Allah'ın birliğine (vahdaniyetine) çağırmamışlardır.. Çünkü lüzum yoktu.

Hazret-ı Allah, Hazret-i Âdem (A.S.) a bizzat birliğini, hâkim-i mutlak olduğunu daha cennetteyken göstermişti.

Buna da elbette ihtiyaç vardı.

Yeryüzünün meçhûlleriyle karşılaşacak bir insan, olgunlaşmcaya kadar, idrâkini çalıştıramazdı.

Hazret-i Âdem (A.S.), vahdaniyeti beraberinde getirdi.. İnsanlara doğuşlarında verdi.. İnsanlar, Hazret-i İdrîs (A.S.) in göklere alınmasına kadar, vahdaniyete âşinâydılar. İlk üç örnek verilen peygamberle-

rin vazifesi sadece insanları vahdaniyetten sapıtmamak içindi.. Vahdaniyete çağırmak yoktu, insanları, bilinen vahdaniyet çevresinde toplamak vardı.
Fakat, bu iki bin yıl içinde, insanlar, her türlü gayrete rağmen sapıttılar.. Nefislerine uyarak kaçıştılar.
Hazret-i İdrîs (A.S.) in cihada başlaması, sapıkları vahdaniyete çağırmaktan ziyade, vahdaniyette olanları esirgemek içindi.
*
Halbuki Hazret-i Allah'ın bizzat Hazret-i Âdem (A.S.) ma sunduğu vahdaniyet, insanlara daima sabahlarda yaşayacak ufukları açacaktı.
De kii O, Allahtır, bir tek'tir. (O), Allandır, Samed'dir. Doğurmamıştır, doğurulmamıştır O. Hiçbir şey de O'nun dengi (ve benzeri) değildir. (İhlâs: 1 - 4) Allah'ın birliği, bütün yüceliğin O'nda olması,, herşeyin O'na bağlı bulunması, doğmaması ve doğurmaması, eşi bulunmaması.
Bu dört esas, kaçınılacak şeyler miydiler? Hazret-i Allah, insanı yeryüzü varlıklarına üstün yaratmıştı. Hattâ, melekler aracılığıyla kendisine secde (yani, baş eğerek tasdik) ettirmişti.
Böyle bir insan, kâinatı dolduran varlıkların üzerinde kalacağına, aşağılara indi.. Alçâldı.. Her türlü selâmet ve emniyetinin kalkam vahdaniyeti soyundu.. Çıplak kaldı.. Örtünmek için emrine râm edilmiş» varlıklara koştu. Onların her çeşidinden kendisine ilâhlar aradı. Ne zavallı bir gayretti bu!.

Öyle ki, kuvvetliye bilgiliye hayranlığı, insanı onlara tapmaya kadar götürdü.
Bunun en kirlisi de kendi nefislerini tanrı edinmeleriydi.
Gördün mü o neva (ve heveslini tanrı edinen kimseyi? Şimdi onun üzerine (Habibim) sen mi bir bekçi olacaksın? (Furkan: 43)
Hazret-i Âdem (AS.), Hazret-i Şît (A.S.) ve Hazret-i İdrîs (A.S.)a nazil olan sahifelerdeki şeriatler, elde mevcut vahdaniyeti beslemek, insanların yüreklerinden söküp atmamak içindi.
Öylece insan, bu tutumuyla Hazret-i Allah'ın şân ve celâline bir şey ilâve etmez. O'na ortak koşmasıyla da bir eksiklik iras edemez.
Vahdaniyet yalnız, insanı manen ve maddeten yükseltecekti.
Allah, emir (ve izn) iyle - içinde gemilerin akıp gitmesi için, fazKu kerem) inden (nasip) aramanız için - size denizi musahhar etmiş olandır. Gerektir ki şükredesiniz. O, göklerde ne var, yerde ne varsa hepsini$_1$ kendi (canibi) nden size râm etti. Şüphe yok ki bunda, iyi düşünecek bir kavim için, kat'î âyetler (delâletler, ibretleri vardır.
(Câsiye: 12-13)
İlk bin yılın insanları bunu anlamadılar. Allah'a ortak koşmakta yarıştılar.. Ziyana uğradılar, sapıttılar, kayboldular, alçaldılar.
De ki: (Hal böyle iken) siz, ey cahiller, **bana Allah'dan başkasına mı tapmamı emrediyorsunuz? Andolsun ki (Habibim) sana da, senden ev-**

velki (peygamber) lere de (vu) vahyolunmuştur: Eğer (bilfarz Allah'a) ortak tanırsan celâlim hakkı için (bütün) amel (ve hareketlerim boşa gider ve muhakkak hüsrana düşenlerden olursun».
(Zümer: 64 - 65)
Şüphesiz ki Allah, kendisine eş koşulması (nın günâhını) yarlığamaz. Ondan başkasını, dileyeceği kimse için, yarlıgar. Kim Allah'a eş tanırsa muhakkak ki o (doğru yoldan) uzak bir sapıklıkla sapmıştır. (Nisa: 116)
İnsan yaratıkların üzerine, yükseğine, çıkacak kabiliyetlerle donatılmıştır. Kendisi emrine verilen bir şeye kul olursa elbette ki, Hazret-i Allah'ın yaratılışla kendisine armağan ettiği yüksekliğe lâyık olamaz.
Vahdaniyet, insanları bir ve eşit yapar.
İnsanı hem tabiate esir olmaktan .kurtarır, hem de daha fenası ve korkuncu olan insanın insana esaretinden sıyırır alır.
İnsan esirse, öyle bir kafa ile yükselemez. Âcizdir.
Bilhassa kendi nefsine kul olması esaretlerin en acısıdır. İnsan, nefsine taptıkça varlıkları en arkadan izlemeye mahkûmdur.
*
dır
Vahdaniyetten kalan insanın iki önemli vasfı var-
1. Vahdaniyetin genişlettiği idrâkle, insan Allah'ını anar.
2. Yaradılışı düşünür.
Göklerin ve yerin hükümranlığı Allahmdır. Allah, her şeye hakkıyla kadirdir. Hakikat, göklerin ve yerin yaratılışında, gece İle gündüzün birbiri ardınca gelişinde (ve
— 16-.
uzayıp kısalmasında) temiz akıl sahipleri için elbet ibret verici deliller vardır.
(Al-i İmrân: 189 -190)
Allah'ı anmakla, insanın manen yükselmesi mümkün olur.
Yaratılan şeylerin ilmini öğrenmeyi, aramayı sağlıyor. Yani madde yükselmesi kazanılıyor.
Manen ve maddeten tekâmül birbirine bağlıdır.
Her ikisi de refah ve selâmet kaynaklandır.
Fakat Allah'ı anmaktan maksat, yalnız O'nun ismini tekrarlamak demek değildir. Öz maksat, insan içindeki nurun parlatılmasıdır. İlâhî ahlâk kökleşirse, insan mâna alemindeki mertebesini bulur. Allah'ı anmak, O'na kulluk ve ibadetten maksat budur.
Dünya yüzündeki aramalar, incelemeler, bütün işler, çabalar, manen yükselmede kıymetlenirler.. Faydalı olurlar.
Yeryüzündeki ilk bin seneyi yaşayan insanlar, ellerindeki cevheri saklayamadılar.. Ona bakıp içlerini ve dünyalarını aydınlatamadılar.. Peygamberlerin ikazı, didinmeleri yetmedi.
Ne olacaktı?..
Her şey açıktı..
Pek yakında vahdaniyetle amel edecek tek bir insan kalmayacağa benziyordu.
O halde, Hazret-i Allah, yeni yeni vazifelendireceği peygamberlerine, vahdaniyete çağırma, Allah'a teslim olma görevi verecekti..
Şu da bir gerçekti ki, mücdele pek zor olacaktı.
Çünkü daha şimdiden belli olmuştu:
Dağılıp sapıtan insanlar kümelenmişlerdi.
Kendilerini birbirlerinden üstün görüyorlardı.
Bunlar çatışıyor, döğüşüyorlardı.

Halbuki vahdaniyette insanlığın eşitliği ve birliği vardı.. Kardeştiler..
İnsanlar bir tek ümmetti (kimi îman etmek, kimi küfre sapmak suretiyle ihtilâfa düştüler).
(Bakara-. 213)
İnsanlar bir tek ümmetten başka (bir şey) değildi. Sonra ihtilâfa düştüler.
(Yûnus: 19).
İlk bin senenin sonlarına doğru başlayan ve artık yolundan çıkmış insanlımı durduracak peygamberler vazife alacaklar mıydı?
Örnek gösterilecek hangisiydi?.
Muvaffak olacak mıydı?.. Yoksa bütün gayretlere rağmen insanlık çürüyüp duracak mıydı?..
Acı da olsa, bütün bunların hikâyesini okumak, başlı başına bir ibret aynasıdır. Esasen Hazret-i Allah da Kur'an'da önemle üzerinde durmuştur bu ilk vahdaniyete çağrılanların yaptıklarının üzerinde.
Hazret-i Nûh (A.S.) eserim, bütün mü'minlere hayırlı olsun.
Esentepe, 1 Nisan 1968 Ahmed Cemil AKINCI
— 18 —
KABE'YE **DOĞRU**
4. Hazret-i Nûh (A.S.) I BİR KARIŞ TOPRAK UĞRUNA
Hicret'ten 4478 (Milât'tan 5100) sene önceydi.
Hazret-i İdrîs (A.S.) henüz yeryüzündeydi ve **359** yaşını sürüyordu.. Hazret-i Allah'ın huzuruna alınmasına daha 6 sene vardı. Peygamberliğine, hükümdarlığına ve derslerine büyük bir gayretle devam edip duruyordu.
Bilhass cihadlar onu pek meşgul ediyordu.
Hazret-i İdrîs (A.S.), altmışbeş yaşındayken He-dame ile evlenmiş ve ondan oğlu Müteveşlik doğmuştu.
Lâmek, şimdi yüzyedi yaşında bulunuyordu.
Asla sapıtmamıştı..
Has kullarmdandı.
Fakat dedesi Hazret-i İdrîs (A.S.) gibi, bilgi edinmeye, pek meraklı değildi.
Kendi halinde bir insandı.
Bütün arzusu, gönlünün dilediği bir toprağa kavuşmak, onu işlemekti.. Bu uğurda tenhaya çekilmişti.
Toprağa verdiği aşkın karşılığını elde etmeye ve böylece tesellisini bulmaya çalışıyordu.
Hazret-i İdrîs (A.S.) m hükümran olduğu bölgede, topraklar sahipliydi..
— 19 —

Lâmek, kendini bildi bileli, yakınları dolaşmış, işleyecek toprak aramış, fakat daima karşısına kayalar yahut kumlar çıkmıştı.
Bunlarla savaşıp durmuştu.. Yenememişti.. Bir karış toprak uğruna harcadığı emek, döktüğü almteri, karşılığını bulamamıştı.
Gerek babası Müteveşlik, gerekse dedesi Hazret-i îdrîs (A.S.), zaman zaman onu uyarmışlardı:
«Ey oğlum Lâmek!.. Nedir yeni topraklar aramak hırsm?.. İşte biz toprağa sahibiz.. İleride miras sana düşecek. Dilediğin yeri beğen, işle!»
Lâmek bunları reddetmişti:
«Ben çalışarak ona kendimi sevdireceğim.. Tesellimi bulacağım.»
Annesi Arba da başka bir konuda onu sıkıştırıyordu:
«Ey oğlum Lâmek!.. Hepimiz yaşlanıyoruz. Baban Müteveşlik 294, deden peygamberimiz Hazret-i İdris (A.S.) 359 yaşında oldular. Sen ne zaman evleneceksin?.. Yüzyedi yaşını sürüyorsun. Vazifeni yap.. Bizlere torunlarını sevdir.
Lâmek bunu da savsaklıyordu:
«Evlenmek için rızık alacak toprağa, baş sokacak odaya, üç-beş hayvana ihtiyaç vardır. Hele bunlara kavuşayım, dileğini yerine getirmek kolaydır.»
*
Aynı yılın ilkbaharına çıkılmıştı.
Lâmek, erkenden uyanmış, köy dışına koşmuştu.. Maksadı, iki saat kadar doğudaki tepelerde, rastladığı bir yeri tekrar incelemek ve temizleyip toprağına sahip olmaktı.
Bu yer birkaç senede taş ve kumundan ayıklanır, kayaları sökülüp alınırdı.
20 —
Fakat Lâmek'i düşündüren iki mahzur vardı. Elde edeceği tarla-rüzgâra açıktı.
Meyilli olduğu için rahmeti tutmazdı.
Bütün gece düşünmüştü.. Sökeceği kaya ve toplayacağı taşlarla, tarlanın gereken yerlerini duvarla kapatacaktı.. Tarlaya hendekler açacaktı.. Böylece rüzgârı ve rahmetin akışını önleyecekti.
Hedefi uzaktan göründüğü sırada, bir şarkı işitti.
Aradı.. İlhamlanan, köylerinden yaşıdı Hüssandı. Onunla yakın akraba da oluyorlardı.
Hüssan, bir kaya yanında durmuş, hem soyunuyor, hem de artan bir hevesle içini döküyordu:
Kuşağımdaki torbalardan
Birisi su dolu,
Öbürü ekmeğimi saklıyor.
Bıktım bu yüklerden..
Belki onlar da
Benden bıktı.
Garip bir oyundayız.. Karşılıklı kanıyoruz, Kandırıyoruz . Gölgeye serilsem, uyusam Pek acıkmayacağım.. Dudaklarım kurumayacak.
Bir yudum su
Ve bir dilim ekmek,
Beni kamçılıyor..
Güneşe, ufuklara meydan okuyorum.
Hemen dilim şişiyor,
Dermanım kesiliyor.
Torbadakiler yeter mi hiç
Bu hastalığa?..
— 21 —

Eteğine yeşillikler dolanan Bir su başı bulmalıyım.. Orada konaklayıp Torbalarımı atmalıyım. Belki o zaman Hayat yaşamaya değer..
Hüssan soyununca susmuştu.
Lâmek o zaman varlığını haber verdi:
«Ey Hüssan!.. Sana selâmetler dilerim..»
Hüssan, sesin geldiği tarafı araştırdı.. Lâmek'i görünce, her zaman yaptığı gibi, sevineceğine, koşup geleceğine, şaşırır bir hal aldı.. Zor cevap verdi:
«Sana da selâmetler dilerim.»
Lâmek yürüdü ona doğru.. Öğrenmek istedi:
«Bir şeyler yapmaya kararlısın..»
«Doğru.. îzin aldım.. Göçeceğim..»
Lâmek güldü ve takıldı:
«Eteğine yeşiller dolanan bir su başına değil mi?. Arada sana ağırlık veren şu torbaları atacaksın.»»
«Tamam.»
«Biliyor musun böyle bir yer?..» «Anlattılar.. Doğuda iki ırmak varmış.. Denize yakın yerde birleşirlermiş..» «Sahiplidir..»
»Bana ne?.. Elbette hayatımı renklendirecek kadar bir toprak edinirim.»
«Görüyorsun ki, mü'minler ancak Kabe çevresinde kaldı.. O dediğin yerlerden ve diğerlerinden dondurucu kasırgalar esiyor.. İçlerine düşmektense sakınmak daha hayırlıdır.»
«Hepsi bir ey Lâmek!.. Çok kuvvetliyim, içimdeki nuru koruyabilirim.»
«Fırsat bırakmazlar..»
— 22 —
«Buralara geldikleri vakit aynı şey olmayacak mı?.»
«Mümkün müdür?..»
«Hazret-i İdris (A.S.) uğraşıyor, zaferler bile kazanıyor ama, müşrikler pek beter.. İcat edilen silâhlarımızı çalıp, bitip tükenmek bilmeyen kuvvetleriyle saldırıyorlar.. Buna dayanılmaz..»
«Allah var..»
«Şüphesiz.. Fakat ben kan görmekten, insan kanı akıtmaktan nefret ediyorum.. Sapıkların içine girip onları uyarmak istiyorum.» «Şimdi iş değişti..»
«İnancımı dile getiremeyip göğsüme saklamaktan yıldım. Demin söylediğim ilhamımdaki iki torba, sanma ki bildiğimiz ekmekle sudur.. Allah'ın birliği ile ibadetlerimdir.. Niçin onları hapsedeyim?.. Sapıkların içinde bunlar yayılırsa, anlattığım ırmaklar dolup akarlar, eteklerine yeşil dolanır ve hayat yaşanmaya değer.»
«Seni kıskandım ey Hüssan!.. Fakat soyunmana bir mâna veremedim.»
«Bu bir tedbirdir.. Küfrün içine atılacağım.. Alevlerin bana saldırmamaları için dıştan onlara benzemeye mecburum. Sonra yavaş yavaş, birer ikişer, hepsini söndüreceğim.»
Lâmek buruldu. «Bunu ba^a daha önce açmalıydın.» diye sitem etti-. «Elimden tutan, eteğime asılan yoktu.»
«Sen toprak peşindeydin.. Bir karış toprak boş olmadığı halde inat ettin. Kayalara bel bağladın.» Hüssan sözünü bir ilhamla bağladı:
Niçin o ağaca çıkmakta Israr ediyorsun?..
— 23 —

Görüyorsun ki Dallarında ayvalar var.. Diş kamaştırıyor. Portakal devşirmen Mümkün müdür?..
Gecenin hikmeti, Gündüzün bereketi başkadır. Karanlıkta aydınlığı yaşamak, Bunu dilemek, Rüyalara bile sığmaz. Boşuna en büyük hazineni, Uykunu, harcama.
Kuşların uçmadığı yerde
Değil su,
Değil ağaç,
Bir damla gözyaşı,
Bir tutam diken bile yoktur.
O halde bu havalanmak nedendir?.
Lâmek, rahmeti ve rüzgârı durdurmak için, yeni bulduğu yerde neler yapacağını uzun uZun anlattı Hüssan'a.. Gitmemesini, elde edecekleri toprağı bölüşmelerini söyledi.
Hüssan diretti:
«Kararlıyım, gideceğim. Hem de hakikatte hedefimde dilediğim kadar toprak ve su var.»
«Öyle mi?.. Aldanmayasm?..» — «Hayır.»
«O halde ben de geliyorum..» «Her şey mümkündür ama, bu değildir ey Lâmek!., Senin deden peygamberimiz Hazret-i îdrîs (A.
— 24 —
S.) dır.. Baban onun vârisi Müteveşliktir.. Bir peygamberler ve hükümdarlar soyundansm.»
«Sen de öyle değil misin?..»
«Ben senin kadar yakm değilim..»
«Gerek dedem peygamber Hazret-i İdrîs (A.S.) gerekse babam Müteveşlik, pek serbest görüşlüdürler.. Kararlarıma uyarlar.»
«Hiç sanmıyorum..»
«Belki bir vazife de alırım..»
«Nasıl bir vazife.»
«Sapıkların içinde yaşamak, bir nur gibi parlamak ve her fırsatta onları vahdaniyete çekmek bana pek cazip geldi... Bu iş, bir karış toprak'uğruna didinmekten çok daha hayırlıdır. Peygamberimiz, yaptığı cihadlarda düşman içine haber toplayıcılar gönder-miyor mu? Niçin bunlardan birisi ben olmayayım?..»
«Sen bilirsin..»
«Beni bekle ey Hüssan!..»
«Zaman kaybedeceğim.»
«Etmezsin.. Nihayet akşama kadar burada kal!»
Hüssan pek düşünmedi:
«Olur..» dedi. «İlk yıldız göründüğü anda burada olmazsan beni artık arama!.»
«Peki.»
*** ****
Düşündüğü gibi, Lâmek'in göçme izni alması kolay oldu.
Gerek dedesi Hazret-i İdrîs (A.S.) ve gerekse babası Müteveşlik, hiçbir direnme yapmadan kabul ettiler.
Hattâ her ne hikmetse, sevindiler. «Sen burada sıkılıyor, bunalıyordun ey Lâmek!.. Git!. Hayırlı dualarımız seninle beraberdir.» dediler..
— 25 —

Fakat Lâmek'in, iki saatlik yolu geri dönmesi, köyde oyalanması, gününü almıştı.
Tekrar yola çıktığı zaman hava kararıyordu.
Hüssan'm beklediği yere gelince, çoktan gece başlamış ve ilk yıldız doğmuştu.
Lâmek, Hüssan'ı çok aradı.
Bulamadı.
Çöle indi..
Kuvvetli bir mehtap vardı. Çöl ışıl-ışıldı.
Ayak izleri araştırdı.. Buldu.
İstikametlerine baktı.
Göremedi Hüssan'ı.
Ayak izlerini inceledi.. Henüz pek tazeydiler.
Sıkı yürürse, nihayet bir saat sonra yetişirdi.
İzleri kollaya kollaya doğuya doğru yürüdü.
Bu istikamet pek doğru da değildi.. Kuzey - doğuydu.
Lâmek de, Hüssan gibi soyunmuştu.. Elbisesini torbasına koymuş, beline deri sarmıştı.
Hiç hızını eksiltmeden bir saat yürüdü.
Karşısında tepeler vardı.. Hüssan'ın orada molada bulacağını sanıyordu. Çünkü yol boyunca izler hiç bozulmamıştı.. Hüssan istirahat etmemişti. Demek bunu tepelerde yapacaktı.
Fakat kader hükmünü icra edecekti.
Ölü, dilsiz ve sağır, çöl, birdenbire canlandı.
Kumlar uykularından uyandırılmışlar gibi ürper-diler.
Bir esinti başlamıştı.. Lâmek'in saçlarını dağıtacak, ağzına kumları dolduracak kadar hızlanmıştı.
Lâmek, bunun gerisinde nelerin saklı Iduğunu bilirdi.
Allahtan ki, tepelere pek yaklaşmıştı.. İlk kaya-

lar, seyrek bir halde, yüz adım kadar ilerisinde serpilmiş duruyorlardı.
Onlara koştu.. En büyüğünün altına sığındı.
Artık rüzgâr, çölü dilediği gibi, emrine almıştı.. Bir iki saat değil, sabaha kadar, kum fırtınaları uluyarak gezinip durdular Lâmek'in çevresinde. Gökyüzü sarı bir duman içindeydi.
Lâmek, sabahla birlikte, fırtınaların çekilip gideceğini umdu ama, öyle olmadı.. Birisi gitmeden, diğeri saldırdı.. Tekrar gece oldu.
Lâmek dayanamamış uyumuştu.
Gözlerini açtığı zaman, üzerinde ışıklar geziniyordu ılık ılık. Lâmek kalktı.. Silkelendi.. Saçlarını, yüzünü, kulaklarını temizledi.
Pek üzgün değildi.. Hattâ seviniyordu fırtınayı kolayca atlattığına.. Çöldü bu.. Her yolcu böyle musibetlerle karşılaşırdı.
Tek üzüntüsü Hüssan'ı bulamayacağıydı.
O gün akşama kadar, tepeler arasında gezindi.. Bağırdı, çağırdı. .Hakikaten bulamadı arkadaşını.
Yine gece oldu.
Köyüne dönecek miydi, yoksa yoluna devam edecek miydi?
Bunun da kararını çabuk verdi.. Yolcu yolunda .gerekti.
İlk gece, izlerin gittiği istikametteki yıldızları bellemişti.. Onları kılavuz yaptı.. Yürüdü.
Çok sürdü bu yolculuğu.. İlk haftayı bitirdi, ikincisinin sonuna yaklaştı.
Mümkün olduğu kadar, suyunu ve yiyeceğini idare ediyordu.
Avlardan faydalanıyordu.
Bir kabileye rastlayıp, herhangi bir tazyikle, on-

lara yük olmak istemiyordu.. Açıklarından geçiyordu bu düşünceyle.
Tenhada gördüğü çobanlara, yolculara, sokuluyor ve soruyordu sadece:
«İki nehir varmış.. Bir denize yakın yerde birle-şirlermiş. Ne kadar yolum kaldı?.. Doğru istikamette miyim?..»
Cevap veriyorlardı: «Doğru gidiyorsun. Az kaldı.» Nihayet birisi müjdeyi vermişti: «Yarın akşam oradasın.»
Hayret etmişti Lâmek.. Buralarda herkes kendisi için yaşıyordu.. Niçin gittiğini soran bile olmamıştı.. Hele suyu, yiyeceği olup olmadığını hiçbirisi öğrenmeye kalkışmamıştı.
Son gecesini geçireceği sırtlarda uygun bir yer aradığı sırada, üzerine doğru iki köpek koştular.. Neredeyse saldıracaklardı. Mağaradan * bir adam çıktı ve onları geriye çağırdı.
İnsan yaratılışının henüz birinci *bin* yılının dolmasında ne çok şey kaybetmişti insan!.. Bir zamanlar şu köpekler sadece canavarlardan sahihlerini korurlarken, şimdi insana dişlerini gösteriyorlardı.
Bir hayvan oldukları halde, insanın insana düşman kesildiğini, kan akıttığını anlamışlardı. Bunu da sahipleri öğretiyordu onlara. Öyle bir medeniyet için mi yaratılmıştı insan?.. Kardeşlik, sevgi, yardım nerede kalmıştı!.. Hele Allah korkusu!..
Lâmek bunları düşünürken, köpekleri çağıran-adam, mağarasına tekrar girdi.. Lâmek'le hiç ilgilenmedi.
Bu tutum Lâmek'in gururunu kırdı,. Garipsedi de.
— 28 —
Fakat hanidir alışmıştı. Aldırmadı.. Yürüdü mağaraya. Adam, kapıda oturmuştu.. Köpekleriyle hâlâ oynaşıyordu.
Lâmek yakınlık gösterdi: «Akşamın hayır olsun ey dost!..»
Adam soğuk cevap verdi:
«Her sözün, temennin gerçekleşiyorsa, buralarda işin ne?..»
«İnsan değil miyiz?.. Birbirimizi korumayacak mıyız?.»
«Bunlar hanidir unutulmuştu.. Kimi kandırıyorsun?. Hep böyle diyerek yakınlaştılar.. Farenin peynire, kedinin ete .tilkinin tavuğa sokuluşu gibi. Sonra olanlar olur.»
«Çok canın yanmışa benziyor, adın nedir?.»
«Hele onu hiç sorma!.»
«Benimki Lâmek..»
«İyi.»
«Nehirlerin denize döküldükleri yere gidiyorum.. Bir günlük yolum kalmış..»
«Hep gittiler.»
«Demek biliyorsun.»
«Doğduğum ülkedir.»
«Ben hiç görmedim.. Neler öğüt verirsin?..»
«Hiçbir şey..»
«Neden?..»
«İnsanı hâlâ öğrenemedin mi?.. Öğütten ziyade musibete itibar eder.. Git, gör ve ders al!»
«Birine küsmüş olabilirsin.. Bunda benim ve diğerlerinin suçu nedir?..»
Adam, köpeklerini itti. İlhamlandı ama, bağırıyordu:
— 29 —

Hava dönmedi,
Rüzgâr yön değiştirmedi
Senin kadar.
İnsan değil misin,
An geçmez
Başka kalıba girersin.
Bir süpürge var içinde.. Hâkim değilsin sapına.. Dilediği gibi çalışır.
Odalarını toza boğa boğa, Kapıdan, pencerelerden Savurur pisliğini.
Sâna nasıl sokulabilirim!.
Baksana
Süpürgenden dökülenlere. *
Fitne, talan, yalan,
Haset, iftira..
Bilhassa kan dolu hava'n.
Arada bir yüzünü yalayan bahar, Gözlerine dolan ışık, Yalandır, yalancıdır.
Çobandan ne farkın var?.
Kavalını çala çala
Beni de kasaba götürecek değil misin?.
Lâmek sıkıldı.
Adamla son gecesini birlikte geçiremiyeceğini anladı.
— 30 —
Veda etti:
«Haydi hoşça kal!.. Sanırım tepelerin herhangi bir mağarasında gecemi geçirsem rahatsız olmazsın.» «Uzakta kalmak partiyle.»
*
m*
Lâmek geceyi tepede geçirdi.
Tekrar yola düştü.
Hakikaten ikindi olmadan, çölden çıkmıştı.
Hava, deniz kokuyordu.. Toprak nemliydi. Hayatında asla görmediği sayıda kuşlar, uçuşup duruyorlardı.
Son sırtların üzerine çıktığı zaman, günlerden-beri yaptığı fedakârlığın değdiğini anladı.
Önünde bir su uzanıyordu.. Geride bir tanesi daha vardı.. Birbirine yaklaşmış, yine ayrılmışlardı.. Aralarında ve kıyılarda bataklıklar pek çoktu.
Lâmek'in gördüğü bölge, şimdi Irak'ın Fırat ve Dicle nehirleri bölgesiydi.. Yani Mezopotamya.
Doğudaki nehir Dicle, batıdaki Fırat'tı. Bugün Dicle'nin Fırat'a sokulduğu yerde, Basra Körfezi'n-den beşyüz elli kilometre yukarıda Bağdat şehri var. Yine ileride, Bağdat'ın yüz kilometre güneyinde, fakat Fırat nehrinin iki kıyısında Babil şehri kurulacaktı.
îşte -Lâmek, kurulacak Babil şehrini en yakından seyredecek sırtlar üzerindeydi.
Denizi araştırdı.. Göremedi.. Esasen görmesi de-mümkün değildi. Çünkü Basra Körfezinin başlangıcı, bulunduğu yerden dörtyüz elli kilometre aşağıdaydı.
Lâmek avundu: «Kısmetse denize de ulaşırım..» dedi.
Ümitlendi de s
— 31 —

«Bu su başlan bomboş.. Değil bir karış, binlercfa karış toprak işlemek mümkün.»
Bekleyemedi, yürüdü.
Yer yer yeşilliklere rastladıkça duruyor, yapraklan kokluyordu.. Yaban yemişlerini kopanp uzun u-zun seyrediyor, sonra dudaklanna götürüyordu.
Dalgındı.. Kendisini bütün benliğiyle yeryüzü nimetlerine, güzelliklerine vermişti.
Sağ tarafında birkaç kere hışırtılar oldu.
Geçmekte olduğu fundalıkta tavşanları, keklikleri, kuşlan ürküttüm sanarak önem vermedi.
Fakat yuvarlanma gibi bir gürültü olunca, başını çevirdi.
Yanıldığını anladı.
Kendisinden bir kaçan vardı.. Ve düşmüştü.
Bir kadındı bu.
Lâmek kadının kalkmadığını görünce, yanma gitti yardım için..
Kadın, yerde yarı doğrulmuş hem ayağını ovuyor, hem de Lâmek'e ürkerek bakıyordu.
Pek gençti.., Güzeldi.
Elinden geldiği kadar kapalı giyinmişti.
Lâmek ilgilendi.. Sordu:
«Düştün?..
«Evet.»
«Sanınm kaçıyordun.. Kimden?.. Çevrede canavar yok.»
Kız gözlerini açtı. Adeta bağırdı:
«Nasıl yok?..»
«Hani?..»
«Buraların sessizliği, tenhalığı seni aldatmasın.. Canavarlann beteri dolu.»
«Hayret ettim. Kurt mu bunlar?.»
«Değil.»

«Sırtlan?..»
«Hayır.»
«Arslandır o halde.»
«Sen neler konuşuyorsun?.. Onlardan zarar görmedim.. Bahsettiğim en korkunç canavar insandır.»
«Yani biz.»
«Değil mi?..»
«Ben hiçbirisine henüz rastlamadım.. Kaçman manasızdı.»
«Kendini unutuyorsun.»
Lâmek o zaman aklını başına topladı.
Ümit verdi.-
«Benden zarar gelmez.»
«Belki.. Çünkü ilk defa bir kadınla sıcak, merhametli, konuşan erkeğe rastladım. Bu tarafların çirkin erkeklerine de benzemiyorsun.»
«Sen de temiz yüzlüsün.»
«Adın nedir?..»
«Lâmek.»
«Kimlerdensin?..»
«Yabancıyım... Yurduna henüz ayak bastım. Senin adın?..»
«Semha (Kaynuş) koymuşlar adımı.»
«Ayağın nasıl oldu?..»
«Sanınm iyileşti..»
Semha kalktı.. Yürüdü.. Tekrar gelip Lâmek'in karşısında durdu. Öğrenmek istedi.
«Ey Lâmek!.. Belki sen bilirsin.. **KÂBEYE DOĞRU** giden en kısa yol hangisidir?..»

Lâmek hem şaşırdı, hem utandı:
«KABE'YE DOĞRU mu?..»
«Evet.»
«Ne yapmak niyetindesin ey Semha?..»
«Oraya gitmek niyetindeyim.»

«Niçin ama?..»
«Buralardan bıktım.»
«Nasıl bıkarsın?.. Bol su, yeşillik.. Hele toprak.»
«Neye yarar!.. Burada can senin değildir.. Bir ejderha var.. Her şey onun.. Bir ay önce şu gördüğün derecikte yirmi insandık. Hepsi de yakın akraba.. Kimisi dağlılarla savaşa götürüldü, dönmediler. Kimisi ejderhanın kurbanı oldu. Haydutlar, hırsızlar da ca-ba.»
«Kim bu ejderha?..»
«Hükümdarımız.»
«Anladım.. Ben şimdiye kadar dağlardan çöle kaçanları gördüm ama, çölden dağa sığınanları görmedim.»
«Gör artık.. Tek ümidim budur.. Bana, sorduğum yolu söylemeyecek misin?..»
Lâmek düşünüyordu.
Nihayet kendisini tanıtmada bir sakınca görmedi :
«Ben o yolu iki haftadan fazla zamanda geldim.. Çöle düşen kurtulamaz.. Hele bir kız. Neler çektiğimi anlatsam, derhal fikrinden cayarsın ey Semha.»
«Kabe'yi gördün mü?..» «Çoook..»»
«Babam anlatırdı, orada sadece temizlik, ar, haya, hürriyet varmış..»
«Doğrudur.. Çünkü her şeyi yaratan bir ve benzersiz Allanın varlığına inanılır ve O'na teslim olunur.»
«Sen de bu inançta mısın?.. Ateşe, taşa, oduna, kuşa, hayvana, güneşe, tapmıyor musun?..»
«Nasıl olur bu?.. Saydıklarını ve gördüğün ne varsa yaratan Allah varken.. Değil mi?.. Hele o Al-

lah insanı en şerefli yarattı. Tapmak, alçalmaktan başka şey değildir.»
«Burada inancını değiştirmek zorunda kalacaksın.»
«Hayır..»
«Mecbur ederler..»
«Kimse edemez.. Gizlice, hiç olmazsa kalbimden Kabe'ye Doğru dönerim.. İbadetimi yaparım.»
Buralara seni sürükleyen, cennetten, cehenneme atan sebep nedir?.. Her dağlı erkeğin yaptığı gibi, güzel kadın bulma hırsı mı?.»
«Hayır.. Toprak sevgisidir.. Malım olan bir karış toprakta kalacağım. İnsanı yaşatacak topraktır.. Her ihtiyacımızı ondan karşılıyoruz. İnsan toprağı işlemek için pek zahmet çekecek.. Rahat etmeyecek.»
«Doğru..»
«İnandın mı bana?..»
«Evet.. Fakat hâlâ bazı şüphelerim var.. Duyduğuma göre, dağlılar örtünürlermiş.. Sen çıplaksın.. Burada daha da açılacaksın.»
Lâmek torbasını karıştırdı.. Elbisesini bulup çıkardı:
«Yolculukta soyunmaya mecburdum.
«Esasen burada giydirmezler..»
«Sen de pek çıplak sayılmazsın..»
«Yolculuğa karar verince, örtündüm.»
Lâmek son aklı verdi;
«Gitme ey Semha!.. Madem ki Allah'a teslim olmak üzeresin., korunursun.. Toprağını bırakma!.»
«Kimsem yok.»
«Hazret-i Allah sebebini halk eder. Esasen peygamber Hazret-i İdris (A.S.), Kabil soyuna göz açtırmıyor.. Allah ona cihad emri verdi.. Her seferde zafere ulaşıyor. Sanırım yakında ejderhaya benzetti-

ğin hükümdarınızı mağlûp edip buraları kurtaracaktır.
«Bunu dileyenler ve bekleşenler var.»
«O halde biz de bekleyelim.. Dileyelim..»
Lâmek, deredeki kulübeyi gösterdi:
«Evet.»
«Haydi dön evine!. Beni de misafir et!»
«Ne sıfatla?.»
«Bir baba...»
«Hayır, beni satarsın.»
«Bir kardeş...»
«Olmaz, bıkar gidersin.»
«Bir eş...»
Semha, kızardı.. Başını önüne indirdi..
Lâmek anlattı:
«Şeriatımıza göre evleniriz..»
Semha öğrenmek istedi:
«Yurdundaki ailelerin, çocukların ne olacak?..»
«Ben henüz evlenmedim..»
«Nasıl olur?..»
«Bir erkek toprağa sahip olmadan evlenebilir mi?» Semha pek sevinmişti.
Döndü.. Lâmek'in önüne düştü.. Yol gösterdi.
Bayın inerlerken birisinin şarkı söylediğini işittiler. Hem de neşeli bir şarkıydı bu.. Dinlediler.-
Avucuma aldığım suya Bakar bakardım da Dibini göremezdim.. O kadar bulanıktı.. Meçhullerle doluydu.. Geleceğim gibi.
— 36 —
Yürürken adımlarım ağırlaşırdı.
Sanki çekilirdim toprağa.
Dermansızdım,
Dertliydim..
Ejderhaya götürülenler gibi.
Yapraklar yığıp
Döşek yapsam da
Diken üzerine uzanmışcasına
Ezilirdim.
Canım acırdı.
Arı kovanına düşülmüş gibi.
Ne oldu bütün bunlara?..
Bir bozgun var..
Rahatımı çalanlar
Yakamı bıraktılar..
Kaçıyorlar
Arslanın önüne düşmüş çakal gibi.
Semha, Lâmek'i dürttü ve şarkı söyleyeni tanıttı:
«Bu, diğer vadide oturan Hevok'tur.. Henüz **evi** dağılmadı.. Çünkü babası var.. İyi insandır.. Şereflidir.. Kendisi de iyidir.. Ailesi ve çocukları da.»
«Onlara niçin sığınmadın?.»
«Nasıl olsa sıraları gelecekti..»
«Demek babalan şerefliydi?.. Doğrudur.. Şeref babadan oğula geçer.. İş ki oğlu da koruyabilsin.»
Semha sordu:
«Hevok ümitli konuştu.. İyi haberler almışa benziyor..»
«Ben de aynı kanaatteyim..»
«Haydi yetişip soralım..»
Öyle yaptılar..
__37_

Hevok'a yaklaşınca, Semha seslendi «Ey Hevok biraz dur!.»
Hevok durdu ve döndü.. Semha'yı görünce şaşırdı :
«Sen henüz gitmedin mi?..»
«Vazgeçtim..»
«Yanındaki kimdir?..»
«Erkeğim.. Toplanın da nikâhımızı kıyın!.»
«Olur ey Semha.. Kalışına, hele bir koruyucu buluşuna pek memnun oldum.»
«Şarkını* dinledik.. Seviniyorsun sen ey Hevok.»
«Elbette.. Sen de sevin.. Herkes sevinsin..»
«Niçin?..»
«Hükümdarımız, o kana susamış ejderha, yakamızı bıraktı.»
«Nasıl?..»
«Hani, birisinin canına tak etmiş ve isyan bayrağım açmıştı ya?..»
«Evet.. Yakalandı ama.»
«Hükümdarın karşısına götürülünce açık konuşmuş. Hep köyü yakmmdakilere zulmettiğini, biraz da uzaktakilerle uğraşmasını söylemiş.»
«Dinler de..»
«Dinlemiş.. Bir süre için bizimle ilgilenmeyecek... Hükmü altındaki uzak köylerin halkında ihtirasım giderecek.» l

II
BEYİNLE BESLENEN YILANLAR

Lâmek bir haftadanberi Semha'mn kulübesindeydi.
Evlenmişti.
Her ikisi de mes'uttular.
Diğer vadide oturan Hevok'un dedikleri doğru çıkmıştı. Bu bir hafta zarfında rahatsız edilmemişlerdi.
Lâmek, Semha'ya şeriati öğretmişti.. Gizlice ibadetlerini yapıyorlardı.. Yalnızlarken örtünüyorlar, böylece ar ve haya duygularını kirletmiyorlardı.
Semha'mn toprağı boldu.
İşlenmişti..
Lâmek, toprak sevgisini kazanmıştı. Didinip duruyordu ailesiyle beraber.
Eğer rahatları bozulmazsa burada çok mes'ut günler yaşayacakları belliydi..
Bir sabah, daima yaptığı gibi, Hevok uğradı yine.
Haber verdi:
«Panayır varmış..»
Sordular:
«Nerede?..»
«Nerede olacak?.. Hükümdarın köyünde.»

ikisi de reddettiler'.-
«Aman gözümüzden ırak olsun..»
«Öyle demeyin.. Buna mecburuz.. Biz bütün aile gidiyoruz. Adamları farkına varırlarsa, tekrar zulme başlarlar.. Onlardan yana görünmeliyiz.»
Lâmek az düşündü.. Hevok'a hak verdi. Esasen hükümdarı yakından görmek, tanımak istiyordu.. Belki bazı bilgiler de alır, bunları Hazret-i İdris (A. S.) a ulaştırırdı.
Mezopotamya'nın aşağı kısmında yerleşmiş olan bu hükümdar, Biyurasp (Zahhak) adlı bir zorbaydı.
Şimdilik Seved'de Küfe yolu üzerinde bulunan (Ners) köyündeydi.. Birkaç senedenberi, şimdiki Ba-bil şehrinin bulunduğu yerde bir şehir inşa ettiriyordu.. Adını Hup koydurmuştu.. Bitince oraya taşınacaktı.
, Şimdi altıyüz yaşında bulunuyordu.
Hazret-i Âdem (A.S.) in yeryüzüne indirilmesinden dörtyüz sene kadar sonra doğmuştu. Hem onun, hem Şit (A.S.) in peygamberliklerini idrâk etmişti.. Şimdi de İdris (A.S.) m peygamberlik devrini sürüyordu.
Zahhak, Kabil soyunun en azıtan erkeklerinden-di.
Halkm saflığından ve cahilliğinden iyice faydalanmıştı.
Bilhassa iblis ona çok akıl vermişti.
İlk şöhretine sebep bir kaval yapmasıydı.
Güzel sesler çıkarınca, koyunlar ve kadınlar hislenip, dinlemeye koşmuşlardı.
Bu da yetmişti.
Artık Zahhak'ın üstün bir kudreti ve sihri oldu-
örtünüp de ne olacak?.. Aklımızdan geçenleri leşmişti.

Şöyle derlerdi:
«Zahhak'ın elinde altından bir boru var.. Arzuladığı kadını veya hayvanı bu boruyu çalarak yanına getirtiyor ve onlara sahip oluyor.»
Zahhak (Biyurasp) in annesi Vedek adlı bir kadındı.
Onun da annesi Veyvercihan'dı.
Veyvercihan, İblis'e ve ordusu şeytanlara kul olmuştu. Onlara yaranmak için yapmayacağı hiçbir şey yoktu.
Nitekim bu uğurda, babasını bile öldürmüştü.. İlk baba katili kadın unvanını kazanmıştı.
Veyvercihan'm kızı Vedek'den başka, Sernefar ve Nefura adlı iki oğlu vardı.
Veyvercihan, torunu Zahhak'ı zorlamış ve Babil yerinde Hup şehrini kurdurtmaya başlamıştı.. Oğul-lariyle beraber şehrin inşaatına nezaret ediyordu.
Zahhak, halkı ilk önce çalgısıyla, sihriyle, kandırmış, korkutup çevresine toplamıştı. Böylece halk vahdaniyeti bırakmış, Zahhak'ın arzusuna uymuştu.
Zahhak. geçirdiği altıyüz yıllık ömrü süresince, zulüm ve işkenceyle yalnız yakınlarını değil, yeryüzüne yayılmış olan bütün Kabil soyunu emri altına almıştı. Ona (yedi iklimin hükümdarı) derlerdi.
Bölge bölge kurulmuş bütün sapık hükümdarlıklar onun emrindeydiler.
Şimdi de Hazret-i İdris (A.S.) m yaptığı cibad. Zahhak'ın adamlarına karşıydı.
Zahhak (Biyurasp), yeryüzünde ilk müstehcen şarkı söyleyen ve söyletendi.
İnsanı ilk asarak öldüren odur .
Bedeni doğrayıp işkence eden yine odur.
İnsan kazancından ve mahsûlden sebepsiz, şahsına harcamak için zorla pay alandır.

Alacağını ölçmek için **ilk dirhem onun** icadıdır.
Serveti, bunları biriktirdiği **hazineleri, akla** durgunluk verecek kadar çoktu. **Şimdi yaşadığı** köyün yakınındaki mağaralar, açılan **yüzlerce kuyu, bunları** saklamak için yapılmıştı.
Zahhak, kendine uyan, koyundan farksız halka güvenmemişti.
Çevresine Nebat (Nefilim) denilen zorbaları toplamıştı. Bunlarla sırlarını bölüşürdü.
Nebat (Nefilim) 1er eski adamlardı.. Hep birbirleriyle evlendikleri için iriyarı, hayvan karakterlideydiler.
Zahhak kadar zalimdiler.. Zahhak bunlar vasıta-siyle, **çocukları bile koyunlar gibi boğazlatırdı.**
Zahhak, belki de, şeytanın canlanmış şekliydi yer yüzünde.
îlk.önceleri, halkı her türlü sapıklığa sürükleyerek, Allah'dan koparmıştı.
Sabiîliği (yıldızlara tapma) şümullendirendi.
Şimdi de hiçbir tanrıya tahammül edememiş, halkı kendisine tapmaya zorlamıştı
Halk onu, tanıdıkları tanrıların oğlu bilirlerdi.
Yapamayacağı şey olmadığına inanırlardı.
Zahhak Âdem (A.S.) in bazı bilgili sözlerini işitmiş, bunları sihir diye kullanmıştı.
Kabe bölgesinde, dağlılar arasında ne keşfedilir-se, hemen öğreniyordu.
Bu suretle Hazret-i Şît (A.S.) in ev yapma tekniği ona yetiştirilmiş ve bu teknikten faydalanarak köyler kurmuştu.
Hazret-i İdrîs (A.S.) in, her türlü bilgi ve ilmi de bu yoldan elde edilmişti.
Zahhak okuma yazmadan, hesaptan, hikmet ve astronomiden, giyinmeden habersiz değildi.. Fakat bütün bunları, kendisini ululaştıracak sihirbazlığında kullanıyordu.
Nihayet Zahhak yeryüzünde, yalnız Kabe dolaylarında kalan mü'minleri ortadan kaldırmaya girişmişti.. Varlıklarına tahammül edememişti. Yeryüzünde tanrılar aracılığıyla kendisine tapmayan bir tek kul kalsın istemiyordu. ,
Son senelerde yapılan cihadlar bu gaye içindi.
Zahhak, icat edilen silâhları istetiyor, daha çoklarını yaptırarak, kendisine uyan halkı mü'minlerin üzerine sürüyordu.
Her seferinde de yenilip duruyordu.
Emrindeki hükümdarlar, ona bu kötü sonuçları ulaştırdıkça âdeta kuduruyordu.
*
Lâmek işte bu adamı merak ediyordu.
Yoksa asıl maksadı, panayırda eğlenmek, mal değiştirmek değildi.
Bir türlü akıl erdirememişti insanların ona bu derece kul oluşlarına.
Her ne kadar Zahhak'ın zalim idaresini yürütenler, zorba yakınları, elleri kırbaçlı canavarlar çoktu ama, insanlar pekâlâ birleşip isyan edebilirlerdi.. Onları öldürmeleri işten bile değildi.
Fakat Lâmek'in bilmediği bir şey vardı.-
Zahhak o kadar kurnaz ve siyasîydi ki, her eve, her çadıra adamlarını sokmuştu.. Bir ailede ya oğul, ya kadın, elde ettiği menfaat karşılığı anasına, babasına ve kardeşlerine ihanet ediyor, yaptıklarını, fikirlerini, yetiştiriyordu.
Zahhak, hemen onları cezalandırıyordu. Bunun da adı sihir oluyordu.. Zahhak'ın, insanların rüyala-

rında gördüklerinden bile haberli olduğu rivayetleri yayılıyordu.
Lâmek, ertesi sabah, ailesi Semha'y* alarak, diğer vadide oturan Hevok'un akrabasiyle birlikte yola çıktı.
Zahhak'm hüküm sürdüğü köy, ancak dört saat çekerdi.
Nitekim Hevok bunu haber verdi:
-Ey Lâmek!.. Fazla yiyecek alma!.. Öğleye kalmadan Ners köyünde oluruz.. Orada p kadar kaı akıtılacaktır ki, panayıra gelenler bir yıl faydalan-salar tükenmez.»
Semha hâlâ kuşkudaydı.. Hevok'a sorup duruyordu.-
«Bu işler Zahhak'm hilesi olmasın?.» «Ne gibi?..»
«Panayır bahanesiyle toplanacağız ve öldürüleceğiz.. Yahut erkeklerimiz Kabe bölgesinde yaşıyan-lara karşı savaşa gönderilecek.»
«Hayır.. Bilirsin ki hükümdarımız yedi ikilimin hükümdarıdır. Kabe de çok uzaktadır.. Bir çöl geçilecek.. Bunu ancak, oralara alışık insanlar yapar. Hem bilirsin, her sene bu mevsimde panayır kurulmaz mı?.»
«O halde Zahhak, mallarımızdan beğendiklerini alacak.»
«Onu başkaları düşünsün.. Bizde bir şey yok..» Erken yola çıktıkları için, hesaplarına göre, öğle olmadan Ners köyüne varacaklardı.
Yol boyunca başkaları da kafileye katıldılar. Kervan büyüdü.. Yüz kişiyi aştılar.
Kafilede Lâmek ve Semha'dan başka mü'min yoktu.
Diğerleri tam bir sapıklık içindeydiler. — 44 —
İnsanlığın yüz karası ne varsa yapıyorlardı.
İlerlendikçe, «Terledim.. Ağır geldi..» bahanesiyle, bellerindeki deri parçasını çıkarıp torbalarına koyuyorlardı.
Uzaktan Ners köyü göründüğü zaman, aynı işi Hevok da yaptı.
Bununla da yetinmedi.. Lâmek'i uyardı:
«Ey Lâmek!.. Haydi siz de soyunun. Zahhak, örtünmeyi köyünde yasak etmiştir..»
«Neden?..»
«Örtünüp de ne olacak?.. Aklımızdan geçenleri bilen bir insandan bedenimizi saklamak gülünçtür.»
«Fakat birbirimizden?..»
«Onu yalnız kaldığımız zaman düşünürüz.»
«Zahhak da çıplak mıdır?.»
«Daima.»
Lâmek yavaşça: «Peki..» dedi ama, sanki canı çekildi.. Ağzına geldi.
Kafilenin başından bir şarkı yükselmişti. Hevok'un gözler parladı: «Bunu söyleyen Lebdar'dır..» diyerek ileriye koştu.
Lâmek dalgındı.. Semha ondan beterdi.
Koni. -^ ad^ n şarkıyı dinlediler :
Sen istediğin kadar
Ayak izlerinin üzerinde
Qı"m"tUfri gezdir..
Gittiğin yeri kaybetmeye çalış.
Havaya doldurduğun
Nefeslerini ne yapacaksın?..
Her esinti
Gül bahçesinden geçmişcesine
Doludur .zokunla,
— 45 —

Arzularım,
Sana kavuşmak ihtirasıylc
Gözleri kanlanmış,
Pençeleri gerilmiş,
Bir kurt sürüşüdür sanki.
İçimde çakal biçimine girmiş
Uluyanlar var.
Seni kovalıyorlar
Seraptan seraba.
Yalnızsın bu kovalamacada..
Sevgim bir kartaldır.
Kanatlarının gölgesinden
Kurtulmak ne mümkün!..
Belki bugün,
Belki sabaha,
Peşinden saldığım kurtlar, çakallar
Yetişecek sana..
İhanetini dişleyecekler uluya uluya.
Sevgimin kartallaşan kini
Beynini delecek..
Vefasızlığının cezasını verecek.
Ama sen inanmıyorsun
Anlattıklarımın hiçbirisine,
Çölün ötesindeki dağlarda
Çağrılan masalların sihrindesin.
Seraptan seraba sıçrıyorsun
Gözyaşlarını yudumlayıp..
Ne boş hülyadır, hayaladir bu!..
Kaldır kalbine bastıran taşı,
Altına kümelenmiş,
Seni zehirleyen akreplerden kurtul..
Dön evine!...

— 46 —

Şarkı bitince, Lâmek Semha'ya baktı. Sordu:
Dinledin ey Semha!;.»
«Dinledim..» İnsan sevgilerine kurdu, çakalı, kartalı, akrebi karıştıran bunlar, elbette inançlarında sadece kan göreceklerdir.. Kızıllıktan başka bir şey tanımayacaklardır.. Eğer vahdaniyetin nuruyla bezenmiş olsalardı, fikirleri, sözleri, ilhamları da aydınlanacaktı.. Birbirlerini öyle bir sabahta seveceklerdi. Bana öyle geliyor ki burada çok şeyler göreceğiz ve ıztırap çekeceğiz.»
«Fakat aralarında yaşamaya mecburuz ey Lâmek!.»
«Şüphesiz.. Mağaralara sığınacak, yabanlaşacak
değiliz.»
Semha ürkerek sordu:
«Soyunacak mıyız?.»
«Başka çare var mı?..»
«Günâhını düşünüyorum.»
♦Unutma ki buna mecbur ediliyoruz. Hazret-î Allah bizi örter. Sapıkların bakışları, tenimize ulaşamadan körleşir... Mahremiyetimizi göremezler.»
Semha teselli buldu ve soyundu. Lâmek de ona
uydu.
Hakikaten onlarla kimse ilgilenmemişti.. Bakanlar pek üzerlerinde durmuyor, başlarını çeviriyorlardı.
Kervan, öğleden çok önce Ners köyüne girdi.
Meydanda konakladı.
Daha dünden gelenler vardı.. Adım atacak yer kalmamıştı kalabalıktan.
Lâmek Semha'nın dikkatini çekti:

Şu hale bak ey Semha!.. Atamız Hazret-i Âdem ile Havva, cennetten indikleri vakit, yeryüzünde tek dişi ile erkek oldukları halde bu derece çıplak değil-

diler. Burada hayvanların her çeşidi var.. Bir garip utanmadadırlar.. İnsanlara bakmaktan sakınıyorlar.. Sevgili peygamberimiz Hazret-i İdris (A.S.), biraz elini çabuk tutsa da buraları kurtarsa!..»
«Şeriatına uyarlar mı dersin?.»
«Şimdilik zor kullanılır.. Yeni nesiller uyarlar.»
Hevok yanlarına gelmişti.
Teklif etti:
Haydi hükümdara gidelim..»
Lâmek anlamadı:
«Biz onun karşısına nasıl çıkabiliriz?..»
«Zahhak'ın karşısına çıkmayacağız.. Zahhak ner-deyse, sarayının önündeki ağaçlığa geçecektir.. Her günkü merasim başlayacaktır.»
«Nedir bu merasim?..»
«Anlatılamaz.. Görmek lâzım.»
«Eğlence mi?.»
«Hayal bile edemeyeceğin her türlüsü olacak.»
Lâmek kabul etti.
Orada belki, Hazret-i İdris (A.S.) in gönderdiği haber alıcılardan birisine rastlayacağını ummuştu.
*
Merasim yerinde halk arasında garip bir çekişme vardı.
Lâmek konuşmalarına kulak verince, duyduklarına inanamadı.
Halk, ölmek istiyordu.
Hele çocuklarının Zahhak tarafından seçilmesi için elden geleni yapıyorlardı.
Zahhak'ın muhafızı zorbalara döktükleri diller hudutsuzdu.
Bunun sebebini derhal anladı Lâmek.
Çünkü halkta bir inanç vardı Eğer Zahhak on-

lan öldürür yahut çocuklarım yemek için seçerse, hemen o gün başka bir yerde tekrar hayata kavuşacaklardı ve bu hayatta arzuladıklan bütün emelleri gerçekleşecekti.
Henüz Zahhak meydanda yoktu.
Fakat oyunlar başlamıştı.. Şarkıcılar, çalgıcılar, masalcılar coşmüşlardı.. Damacanalı sakalar halk arasında dolaşıyor, onlara içki dağıtıyorlardı.
Zahhak'ın huzuruna çıkıp yalvaracak olanlar, sözlerini yüksek sesle prova ediyorlardı.
Bu yer bir merasim yerinden ziyade, her türlü inanca cevap veren mabetti.
Tutuşturulmuş odun kümelerinin duman ve alevleri yükseldikçe yükseliyordu.
Belki ikiyüzü aşkın taştan, ağaçtan yapılmış, insan ve hayvan biçimindeki putlar ayn bir yere sıralanmışlardı..
Bu putlann içinde bilhassa bazıları pek büyüktü ve süslenip boyanmışlardı.
Kadın, erkek biçimindeydiler.. Avret mahalleri bile yapılmıştı.
Hevok, Lâmek'in onlara dikkatle baktığını görünce, ilgilendi:
«Ey Lâmek!.. Bu putlan pek sevdin galiba.. Hükümdarımız ve Allahımız Zahhak kendi elleriyle yarattı hepsini.. İsimlerini de o koydu. Bunlar Zahhak'ın emriyle her derdimize derman olan, bizi asla kırmayan putlanmızdır. Muhakkak ki ileride sen de pek seveceksin.. Sana şimdiden isimlerini öğreteyim.»
Hevok, soldan sağa doğru saydı sırayla:
«Ved.. Suva'.. Yeğus.. **Yeûk.. Nesr..** Böyle isimler hiç duymadın değil mi?.. Zahhak **pek** bilgindir.»
(Halk tabakasına): «Sakıtı taptıklarınızı bırakmayın. Hele «Ved» den, «Suvâ*» dan, «Ye-

ğûs» dan «Yeûk» tan ve «Nesr» den zinhar vazgeçmeyin» dediler.
(Nûh: 23)
Halkın arasında dolaşan Zahhak'ın muhafızı zorbalar, bir ara, Lâmek'in önünden geçtiler.. Yüzleri maskelenmişti.. Beyaz, sarı, kırmızı çizgilerle şeytanlara benziyorlardı.
Bunlardan birisi Lâmek'e dikkatle baktı. Durup konuşacakken vazgeçti.. Yürüdü,.
Lâmek ürkmemişti bu bakıştan.
Fakat Semha titriyordu.
Lâmek sordu:
«Ne oluyorsun ey Semha?.. Kendine gel!»
«Zorbanın bizimle ilgilendiğini farketmedin mi?»
«Ettim, ne olacak?.»
«Hele bana yiyecek gibi baktı.. Korkuyorum ey Lâmek.. Vakit geçirmeden buradan kaçalım.. Evimize dönelim..»
«Bu daha fenadır.. Unut olanları.. Eğer kötü bir niyeti olsaydı, bekletmez yapardı.»
«Onlar çok kurnazdırlar..»
Lâmek sustu..
Ortaya birisi çıkmış şarkı söylüyordu.
Lâmek: «Dinle..» dedi.. «Onlara kendini kaptır, unutursun.»
Öyle yaptı Semha.. Şarkıyı dinledi:
Avlunda gezinip, Çöplüğü eşeleyen, Topraktaki kurdu böceği, Çürük tohumu didikleyen Tavuklar kimindir?,. Senden başkası nasıl Sahip çıkabilir onlara?,.
— 50 —
Aralarına horozların yiğidini Salmasaydm, bırakmasaydın, Yumurtalar süsler miydi samanı?. Hele tavukları Kuluçkaya yatırmak Ancak izninle olur.
Çok kere onları seyrederken Dudak yırtmaçların ıslanır.. Karnına bir sancı saplanır, Bıçak gibi, Seçersin beğendiğini, Yolar alazlarsın,. Kurtulursun açlığından.
Yeryüzü de bir avlu değil midir?.
Sahibinin gezinmene,
Büyüyüp serpilmene izin verdiği?.
Dişiyi erkekten ayırsa
Doğum masallaşırdı.
Hep onunuz, sahibimizdir..
Hükmünü yürütecektir dilediği gibi.
Sayıyla verilmedik ona.
Çünkü o diledi, yarattı..
Çabamız, kendimizi beğendirmek olmalı.
Kim bakar ham mey vay a?.
Dallar bastırdığı zaman yüküyle.
Sıyıracak eller uzanır.
En olgun elma taşlanır.
Şarkının biteceğine yakın, bir boru çalındı.
Herkes sırtına tekme yemişçesine yerlere kapan di, Lâmek ile Semha da uydular buna,
— 51—

Tekrar doğrulduklan vakit, meydanın orta ye-rinde, insan irisi birisini gördüler.. Saçı sakalı pek uzundu.
Çıplaktı.
Etrafını adamları çevirmişti.
Yerinde durmuyor, dönüyordu.
Semha, Lâmek'i dürttü. Fısıldadı:
«Zahhak budur ey Lâmek..»
«Anladım..»
«Ensesine dikkat et!*
«Ne var?..»
«Ona bütün kudretini veren iki yılan var..»
Lâmek baktı.
Evet, Zahhak'ın enserinde iki iri et beni yahut ur, karış uzunluğunda sarkmışlardı.
Bunda bir fevkalâdelik görmedi Lâmek.
İçlerinden sinir geçtiği için oynuyor, kımıldıyorlardı.
Bu urların uçları yılan başı gibi boyanmıştı.. Hattâ açıktı.. İçine ne sokulmuşsa o, çatal dil gibi kırmızı kırmızı dikiliyordu.
Lâmek kendisini tutamadı:
«Sahtekâr!..» dedi.
Semha ürktü.. «Sus!..» derken âdeta yalvardı bakışlarıyla.
Sonra anlattı:
«Ey Lâmek!.. Bu yılanlar her gün acıkırlar.. O zaman başlarını kaldırırlar.. Yiyecek isterler. Zahhak iki kişi seçer.. Beyinlerini çıkartarak onlara yedirir.»
Lâmek kabul etmedi:
«Onlar yılan değı. illettirler.. Sevgili Allahımızın Zahhak'a cezasıdır. Ben öylelerini gördüm.. Üzerlerine melhem sürülmece çok acı verirler.. Bak, Zahhak'ın yüzü naşı' gerildi?.. Sanki etinden et koparıl-

di.. Çareyi başka ilâçlarda, merhemlerde değil de, insan beyninde bulmuş.. Bir zalim Allahsız ancak böyle davranır.»
Zahhak'ın arkasında duran en büyük zorba halka bağırdı.-
«Ey hükümdarımızın kulları!.. Yeryüzünün yedi iklimine baş eğdiren, bütün ilâhları yaratan Zahhak' her zaman olduğu gibi size haber veriyor.. Ensesin-deki yılanlar da can taşıyorlar.. Bakın nasıl dikildiler* ve ağızlarım açtılar.. Çünkü acıktılar.. Kim bu sabah onlara yem olmak'arzusundadır?.. Yılanlar aracılığıyla Zahhak'ın içine girmek, ebedi yakınlığını kazanmak nr büyük saadettir!...»
Lâmek pek kimse çıkmayacak sanırken.. Ortaya doğru bir hücum oldu. Zahhak'ı urlar pek rahatsız etmeye başlamışlardı ki, sınttı ama, pek acıydı bu sırıtış.
Hatta, muhafıza acele davranmasını anlatan -bir işaret yaptı.
î *jha*^{r} *z,* ileriye çıkanların içinden iki kişi seçti.. Daha ayaktayken boğdu onları.. Yatırıp beyinle rini çıkardı.. Garip dualar okuyarak Zahhak'a getirdi. Hazırlanan beze yaydı beyinleri ve Zahhak'ın' boynuna doladı.
Lâmek, Semha'yı ikaz etti:
«Gördün mü?.. Dediğim doğru çıktı?..»
«Evet..»
Zahhak rahatlamıştı. j
Yakınları muhafızlarıyla konuşuyor, şakalaşı-yordu.
Birisi gitti, içlerinden iri bir çuval getirdi.. Zahhak'ın önüne bıraktı.
Sonra halka haber verdi:
«Şu çuvalda hükümdarımızın sizlerin faydası için

yarattığı âletler var. Bunların şimdi tecrübesini yapacak.. Sihirdir ama, siz de öğreneceksiniz.»
Lâmek torbadan neler çıkarılacağını anlamıştı.
Bunlar Hazret-i İdris (A.S.) m cihad için icat ettiği silâhlardı muhakkak.. Halk, çölün ötesinden getirilip geliştirildiklerini nereden bilecekti?
Nitekim, çuvaldan ilk önce bir yay ve beş ok çıkarıldı..
Zahhak'm çığırtkanı anlattı:
«Kuş nasıl uçar bilirsiniz.. Şimşekten haberlisiniz.. Şimdi size bir şey göstereceğim.. Onlardan ileri marifetlidir.. Çünkü arzu edilen yere ulaşır.. Saplanır, öldürür.»
Dinleyenler korku çığlıkları attılar.. Tekrar yerlere kapandılar.
Çığırtkan yayı aldı bir okla beraber, Zahhak'a uzattı.
Zahhak hiç düşünmedi.. Genç bir çocuk seçti hedef olarak ve yayını gerip boşalttı.. O kadar. Çocuk yere düştü. .Bir daha kalkamadı..
Zahhak, bu türlü gösterilerle kemendin, mızrağın, kılıcın marifetlerini de tanıttı halka.
*** ****
Panayır adı altında işlenen cinayetler tam üç gün üç gece sürdü. Neler yapılmadı ki!..
Fuhşun akla durgunluk veren şekilleri.. Evlâtla, ana babayla zina.. İnsan eti yeme. Koyun, sığır kızartır gibi, insanları kızartma,. Devamlı sarhoşluk.. Putlar aracılığıyla Zahhak'a tapma.. Uzaktan getirilmiş kölelere işkenceler.
Lâmek Semha'yla birlikte yurduna dönerken, artık Hevok yoktu yanında.. Çünkü Hevok da bir zorbanın hışmına uğrayarak, aile efradıyla birlikte ateşe atılmıştı.

Lâmek bir saat yolculuktan sonra, molada, Sem-ha'ya sordu:
«Ne kazandık bu panayırda?..»
«Anlamadım..»
«Giderken elimiz, sırtımız doluydu. Dönerken boşuz.»
«Doğru.. Soyulduk.»
«Herkes öyle oldu.. Kimi canından, kimi malından ayrıldı ve bütün bunlar sadece Zahhak'ın hazinelerini, şöhretini arttırdı.. İhtirasını tatmin etti.. Bir de onu himaye eden zorbalar günlerini gün edip, koyunlarını ve keselerini doldurdular.»
Semha, «Babam aynısını söylerdi..» dedi. «Hattâ acı bir şarkı da ilhamlanırdı sık sık.»
Tekrarladı onu:
Birincisi değil ki bu. Her seferinde, Kartal aynı yere alçaldı, Kaptı avını.
Kabahat kimin?. Bile bile,
Kundaktaki çocuğumu Niçin bırakırım açığa?.
Sürü mağaraya sokulunca
Ağız kapanmazsa,
Köpek bekletilmezse,
Saldıran kurdu sorumlu tutmak neden?
Hangi tilki Kapısı çevrilmiş Kümese sokulur?. Nasibi hiçtir.

Sapıklık kızgın bir çividir.
Başı deler,
Tabandan çıkar.
Döneriz etrafında yana kavrula.
Gel, eğer kalmışsa, Bırakılmışsa, Aklımızı birleştirelim. Çare arayalım kurtuluşa.
Semha daha konuşacakken, Lâmek onun ağzmr kapattı ve ikaz etti:
«Sus ey Semha!.. Bizi bir izleyen var..»
«Nereden anladın?..» der gibi işaret yaptı Semha.
«Demindenberi arkamda ayak sesleri işitiyorum.»
Dikkat kesilip, kulak kabarttılar.. Bir şey farke-demeyince tekrar yürüdüler..
Semha, ancak yarım saat sonra şüphesini söyledi:
«Bizi izleyen muhakkak o zorba muhafızdır.. Bakışlarım asla beğenmemiştim.»
«Fenalık yapmak isteseydi, orada yapardı..»
Bilmem artık.»
Öğleye doğru vadideki evlerine ulaştılar. Yıkanıp temizlendiler.. Elbiselerini giydiler.
Semha uyumak isteyip çekildi.
Lâmek bahçeye çıktı.. Ağaçların, sebzelerin, tarlanın, hayvanların, durumunu inceledi.
Artık bir ağaç altında oturmaya hazırlanıyordu ki, bahçenin çitten örülmüş kapısında bir adam belirdi. Sordu:
«İzin var mı ey Lâmek?..»
Lâmek, uzaktan adamı pek seçememişti.. Buralarda adını pek bilen yoktu.. Buna rağmen cevap--verdi:
«Kapım Allah'ın her kuluna açıktır.» — 56 —
Adam girdi.. Sokuldu:
«Çok bakma beni tanımazsın..» dedi. «Âdım Du-han'dır..»
«Evet, tanıyamadım.. Beni nereden tanıyorsun?.»
«Seni kim tanımaz ey Lâmek?.. Baban Müteveş-lik ve deden Hazret-i îdrîs (A.S.) değil mi?..»
Lâmek buruldu. Cevap verecekken Duhan devam etti:
«Ben îdrîs (A.S.) in buraya haber toplamkya gönderdiği mü'minlerden biriyim..»
Lâmek rahatladı ve sevindi.. İkramım yaptı:'
«Otur o halde ey has kul kardeşim.. Beni kimden salık aldın?..»
«Hiç • kimseden.. Panayırda gördüm.. Bugün de peşinize düştüm.. Orada aşinalık edemezdim.»
«Niçin?..»
«İki yıldan beri zalim Zahhak'ın hizmetindeyim.. İtimadını pek kazandım.. En yakın mahrem-i esrarı oldum..»
«Yoksa, merasim yerinde bize dikkatle bakan şeytan suratlı zorba sen miydin?..»
«Evet ey Lâmek.. Bana kendinden haber ver!.»
«Ben gerek babamın, gerekse dedem îdrîs (A.S.)' m hayır duasını alarak göç ettim...Toprak sevgisin-dendi bu.. Buralara kadar sürüklendim.. Panayırda yanımda gördüğün kızla evlendim.. O da mü'mindir.. Şurada ne varsa onundur..»
«Bana verecek yeni haberlerin var mı ey Lâmek?»
«Sapıklar, mücahitlerimiz karşısında mütemadiyen bozuluyorlar.. Hazret-i İdris (A.S.) köleler bile aldı. Öyle sanıyorum ki yakında burasını da zapte-der.. Çünkü anlıyorum ki, sapıklığın başı Yemen'den buraya kaymış.»
«Zahhak pek korkunç.. O kadar da kurnaz. Me-
— 57 —

rasimde yaptıklarım gördün.. Sevgili peygamberimiz Hazret-i İdrîs (A.S.) in bütün keşif ve icatlarını kendisine mal ediyor.. Halkı bu suretle korkutuyor..»
«Yakında yeryüzü rahat bir nefes alacak..»
«İnşaallah..»
«Ey DuhanL Hazret-i İdris (A.S.)a haberlerini nasıl ulaştırıyorsun?..»
«On kadar adamım var.. Zahhak, Hazret-i İdris (A.S.) la yapılacak savaşları benim yanımda görüşüyor hükümdarlarla..»
«İyi..»
«Gelecek ay bir saldırış daha yapacak.. Haberini ulaştırdım..»
Lâmek umulmadık bir fikir attı ortaya:
«Ey DuhanL Zalim Zahhak'm vücudu ortadan kalkmalı değil midir?..»
«Buna ne şüphe!..»
«O halde elinde bu derece imkân varken onu öldürsene..»
«Bunu pek düşündüm ey Lâmek.. Hattâ Hazret-i İdris (A.S.) a haber gönderip danıştım. Razı olmadı.»
«Acaba niçin?..»
«Sanırım ona tapılan halka, sağlığında bir sihirbaz, yalancı, sahtekâr olduğunu göstermek istiyor.»
«Doğru.. Ben dedem Hazret-i İdrîs (A.S.) ile vedalaşırken, bana da haber göndermemi emretti. Fakat asla senin varlığından söz açmadı..»
«Ayni yere geleceğini ümit etmemiştir.»
•<Evet evet.. Ey Duhan, sanırım bundan sonra, hasretime dayanamayıp sık sık buraya geleceksin.. İhtiyatsızlık yaparsın..»
«Hayır.. Bu vadi ve kuzeye doğru altı vadi daha, benim kontrolüm altındadır. Dolaşmak mecburiyetindeyim.»

III

BİR BAŞKA NEFES ALIŞ

Aradan bir yıl kadar geçmişti.
Hicretten önce 5100 (M.Ö. 4478) yılı ortalanmıştı.
Lâmek aynı yerdeydi.. Karısı Semha ile mes'ut bir hayat yaşıyordu.. Elinden geldiği kadar, kalabalığa karışmıyor, böylece kötülüklerden uzak kalıyordu.
Duhan, sık sık uğramaktaydı Lâmek'e.
Hep iyi haberler getiriyordu.
Hazret-i İdris (A.S.), yaptığı cihadları daima kazanmıştı. Birkaç kere mü'minlerin hecin süvarileri ufukta bile görünmüşlerdi.
Lâmek hep o günü hatırlıyordu.. Mü'minlerin, Zahhak'ı, perişan edip, yalancı saltanatını yıkacakları günlerdi.
Diğer vadide yaşıyanlar, Duhan gibi bir muhafızın Lâmek'le dostluğunu görerek, ona pek ilişmiyorlar, elden geldiği kadar dostluğunu kazanmaya gayret ediyorlardı.
Bütün bu iyi haber ve mes'ut hayata rağmen, Lâ-mek'in bir derdi, sıkıntısı vardı.
Ailesi Semha gittikçe ağırlaşmıştı.. Artık doğurup kurtulması gün meselcsiydi.

Lâmek, bu, daima bakım isteyen toprak için ye-tişemiyordu.
Pek yoruluyor ve zahmet çekiyordu.
Birkaç kere Duhan, Lâmek'in zahmete katlanmaktaki zorluğunu görmüş, ona **bildiği bir mü'minl** isterse getirebileceğini söylemişti ama, Lâmek bilinmez bir hisle kabul etmemişti.
Bir sabah yine Duhan erkenden gelmişti.
Lâmek tarlada çalışıyordu.. Semha ağırlaştığı halde, koyun kırkıyordu.
Duhan'ın "sesini işitip bakıştılar.
Duhan, daha uzaktayken, bir şarkı söyleyerek gelmekte olduğunu haber verirdi.
Gönlüm aceleci, Histerim sabırsız.. Ayaklarım başka havada, Tenbellikte yarışıyorlar.
Sen bunları bilmezsin.. Her geçen anda Biraz daha sıkılarak Yolumu gözlersin.
Hangi şahini besledin de Dilediğin gibi avlandı?. Çok kere bir tavşan yerine Çekirgeden küçük kuşlar getirdi.
Bedenle ruh dost görünürler, İçice yaşarlar ama, Onlar kadar cenkleşen, /
Çekişen yoktur.
— 60 —
Yuvasına kanatları takılmış Bir kanaryadır gönül.. Uçması için her çırpınışında Bilemezsin kaybettiğini.
Bırak, akıntıya kapılan İki çöpün talihini yaşayalım. Kısmette varsa yakınlaşırız.. Yoksa uzaklaşırız. Ne çıkar ayrılıktan!. Her akıntı bir çukuru doldurur. Bizi de götürüp atacağı, Yükünü boşaltacağı yer orasıdır.
Lâmek, arkasını dönüp Semha'ya seslendi:
«Ey Semha!. Dostumuz Duhan geliyor.»
«işittim.»
«Yine acelededir..»
«Hangimiz değiliz ki!..»
Duhan bahçeye girmişti bu esnada. Lâmek ile Semha'yı araştırdı.. Her ikisine selâmet diledi.
İlk öğrenmek istediği Semha oldu.. Bunu Lâmek'-ten sordu:
«Semha henüz kurtulmadı mı ey Lâmek?..»
«Hayır.. Fakat pek yakındır sanırım. Söylediğin **şarkı** arzunu dile getirdi ama, hangi arzudur bu?.»
«Anlamadın mı ey Lâmek?. Buralarının Vahdaniyet nuruyla bir an. önce yıkanıp temizlenmesi dileğindeyim.»
«Ümitliyiz.»
«Şüphesiz.. Fakat Hazret-i İdris (A.S.) m ordularının ayaklan pek tenbel..»
— 61 —

«Hecin süvarilerinin ufukta göründüğünü haber vermiştin.»
«O kadar.. Dönüp gittiler.. Zahhak, kulları hükümdarlara emir vermiş.. Develer terbiye edildi. Binleri aşan hecin süvarileri hazırlandı.. Hazret-i İdrîs-(A.S.) m bir avuç mü'min kulu onlarla nasıl başa çıkar?..»
«Dedem Hazret-i İdris (A.S.), kendisine, daha az tenbel olan ayaklar bulur.»
«Kimlerdir bunlar?..»
«Nasıl bilebilirim!.. Bugün pek müjde getirmedin ey Duhan.»
«Söylemeye fırsat kalmadı.. Hazret-i İdrîs (A.S.) doğuda, Kızıldenize kadar, sapıkları temizlemiş.»
«Çok güzel.. O halde artık kuvvetlerini bu tarafa yığar.»
«Yahut güneye.. Yemen'e.»
«Sabretmeye mecburuz.»
Duhan, Lâmek'in pek yorulmuş okluğunu görmüştü.. Bu mevzua geçti:
«Kendini pek harcıyorsun ey Lâmek.»
«Karşımdaki kimdir?.. Allahımrzm lanetlediği toprak değil mi?.. Uğrunda ellerimiz ne zahmetler çekiyor!.»
«Pişman da, değilsin.» «Nasıl olabilirim!.. Biz topraktan yaratılmadık mı? Topraktaki her türlü karakter özümüzde, mayamızda var. Toprağı işlemeyi öğrenen, bilen, insanı da terbiye eder, Bir tarla bakımla nimetlenir.. İlgisizliğin sonunda keyfince içini döker.. Çalılık olur. İnsanların sapıtması, bu hale gelmesi aynı ve benzeri hikâyedir..»
«Sana yardım etmek istiyorum..»
«SağolL Fakat bu kadarcık yardım rahatımı sağ-

lamaz ki.. Ben birisini istiyorum.. Bu öyle bir kimse olacak ki lanete uğramış toprağın zahmetinden yani ondan yaratılan insanın şerrinden bizi koruyacak.. İnsanlığın geleceğine istikamet verip, Allah'a kavuşturup, rahat ettirecek.. Ancak o zaman durulurum.. Ben beden yorgunluğundan, ter akıtmaktan şikâyetçi değilim.. Ruhumun isyanından şikâyetçiyim.»
Daha konuşacaklardı şüphesiz.
Beklemedikleri bir anda, Semha çığlığı bastı ve kırktığı yün kümesi üzerine yuvarlandı.
Koştular.
Yanına varıncaya kadar olan olmuş, Semha doğurmuştu.
Lâmek ile Duhan çocukla ilgilendiler.
Güler yüzlü, aydın ve güzeldi.. İri yapılıydı.
Ağlamıyor, düşünüyordu.
Sanki kim olduğunu, niçin yaratıldığını, nerede bulunduğunu bilir bir hali vardı.
Duhan konuştu:
«Pek şirin ve onurlu bir oğlan.. Yüzünde aydınlık geziniyor.. Ona bakarken sanki sabahtayım gibi ferahlıyorum.. Hayırlı olsun ey Lâmek..»
«Cümlemize..»
«İsmini ne koyacaksın?.»
«Bir düşüncen var mı?...»
«Hayır..» «Bu çocuk lanetlenmiş toprağın zahmetinden ellerimizi kurtaracağı, bizi rahat ettireceği ilhamında-yım.. Mademki rahat ettirecek, adını NUH koydum.»
Önce Lâmek, sonra Duhan, yedi kere, doğan çocuğa adını seslendiler..
Bu sırada, Semha acısını atlatmış gülümsüyordu. Ben oğlumun kulağına hep Nûh kelimesini fısıl-

dayacağım.. Böylelikle, mânası olan rahatta yaşayacak.. Bize öyle bir hayat hazırlayacak..»
*
*m**
Aradan bir **dört** sene daha geçmişti .
Bu dört sene Lâmek ile Semha için bahardan bahara atlayan günlerle doluydular.
Oğullan Nûh büyümüştü.. Dört yaşının verdiği merak ve hayatiyetle, annesi ile babasını neşelendiriyordu.
Tatlı bir sesi, açılan goncaları andıran gülüşü, içinde sevgi kaynaşan derin bakışları vardı.. Hep iyi •düşünüyor, iyi konuşuyor, hiçbir uygunsuz harekette bulunmuyordu. Şimdiye kadar annesinden olsun, babasından olsun ne bir fiske yemişti, ne de bir azar işitmişti.
Bahçede ve tarlada kendi başına oynarken, yanma sokulan tavuk, piliç ve kuşlara insanın kendine has katılığını göstermemişti.. Kısacası Nûh, o çocuk yaşında her şeyi seviyordu.. Ve dosttu.
Daha şimdiden garip meraklar edinmişti. Odunları, tahta parçalarını alıyor, onlara güzel biçimler veriyordu.. Kesilen bir tavuğun dağılmadan kemiklerini çıkarıyordu. Onu bir gemi omurgası gibi ters yatırıyor, bezlerle yanlarını örtüyor ve tarladaki arkta yüzdürmeye çalışıyordu.
Demirin nasıl eritildiğini babasından görmüştü.. Gizlice çalışıyor, küçük çiviler yaparak tahtaları birleştiriyordu onlarla.
Annesi Semha, Nuh'un bu oyun şeklini gördükçe buruluyordu.. Lâmek'e içini döküyordu.-
«Ey Lâmek!. Oğlumuz garip hazırlıklar peşindedir. Sanınm ki büyüdüğü zaman, çiftçiliği sevmeyecek...»
_64 —
«Seviyor ey Semha...»
«Belki bunu sana, bana yardım için yapacak: Onun gönlü başka heveslerdedir. Hele Fırat kıyısına iner, sallan görürse yahut kurulmakta olan Hup (eski Babil) şehrini gezerse, gemicilikte, marangoz, dülgerlik ve doğramacılıkta karar kılar.»
«Haklısın ey Semha!... Fakat elden ne gelir?.. İnsan sevdiğinde, kabiliyeti olduğu işlerde çalışırsa hayatı yener.. Faydalı olur...»
«Onu kaybederiz ama...»
«Her anne ve babanın kaderinde evlâtlarından ayrılma yazılı değil midir?...»
«Bana, tahammül edemeyeceğim gibi geliyor.»
«Allahımız bunun sabrını verir.»
«Tek güvendiğim ve sığındığım O'dur.»
Nûh, merak sardığı işlerle de kalmıyordu. Sık sık anne ve babasına sokuluyor, sual üzerine sual yağdırıyordu:
«Ey Annem!.. Beni sen doğurmuşsun.. Buğdayı tarla doğurmuş. Etrafımda ne görsem, yaratılma sebebi var. Fakat bütün bunları kim diledi de halketti? Birisi olmalı değil mi?.. En büyük, en kuvvet ve kudretlidir o.»
Semha cevap veriyordu:
«Hele biraz daha büyü ey Nûh!.. Kendiliğinden bulursun O'nu...» .
«Adı nedir?...» v «Allah...» «Nerededir?...»
«Her şeyi yaratan, yarattıklarında büyük olduğuna göre, onu bakışlarımıza, idrâkimize nasıl sığdı-rabiliriz?...»
«Komşularımız bir takım odunlara, taşlara tapı-— 65 — *Hz. Nûh* —- 5

yorlar. Onlar tanrılarıymış. Bir de yakın yerde hükümdar varmış, asıl ilâh oymuş...»
«Bunları sadece dinle ey oğlum.. Vakti gelince, konuşuruz.»
«Olmaz.. Seni ve babamı nasıl seviyor ve bu sevgimi, sizlerin kucağına atılarak, öperek isbat ediyorsam, Allah'ıma da aynı yakınlığı göstermek baş arzumdur.»
«Peki ey Nuh!... Biz o sevgiyi ibadetle sunarız Allahımıza.. Emirlerinden çıkmayarak kulluğumuzu isbatlarız.. Babana söylerim, sana gerekenleri öğretir.»
Lâmek de aynı sorularla karşılaşınca, oğlunun dört yaşında, iki kat yaşta insanın aklına sahip olduğunu anladı.. Ona dilediği her şeyi öğretti.
Bu dört yıl içinde Duhan da yine sık sık gelmişti.
Hep iyi haberler getirmişti:
«Ey Lâmek, ey Semha!.. Peygamberimiz Hazret-i İdrîs (A.S.) bütün çöl kabilelerini sindirdi.. Dilerseniz yurdunuza göçebilirsiniz.»
«Ey has kul dostlarım, kardeşlerim!.. Hazret-i İdrîs (A.S.), atı terbiye etti. İlk süvari öldü.. Atlardan bölükler kurdu.. Bunlar çöllerde ceylândan hızlı koşmakta, sapıkları ezmektedirler.. Yemen güney kıyılarına kadar çöl temizlendi.. Bu taraflarda Basra Körfezine dayanıldı. Sanırım yakında Zahhak'ın ini de basılacaktır.»
Ne kadar güzel, iç açıcıydı bu haberler!... Fakat bir gün Duhan yine gelmişti. Ağzını bıçak açmıyordu. Zorlukla konuşturuldu.. Bilinen, ■ ümidedilen hikâyeyi anlattı:

«Zahhak, buradan pek çok at elde etti. Hazret-i İdrîs (A.S.) dan öğrendiği gibi onları ehlileştirdi ve süvariler edindi. Elinde ikibinden fazla atlı süvari var.. Hazret-i İdrîs (A.S.) nasıl başa çıkabilir?...»
Lâmek aldırmadı:
«Develer için de aynı sözleri söylemiştin ey Duhan!.. Hazret-i İdrîs (A.S.) atları buldu. Şimdi niçin atlardan daha hızlı koşan, daha marifetli hayvanlardan faydalanmasın?...»
«Kimdir bunlar?...»
«Bilebilir miyim?..» Ancak peygamberimize malûm olur.»
Böyle konuşmuşlardı ama, Duhan ayrıldıktan sonra, Lâmek'i bir sıkıntı basmıştı.. Hâlâ da kurtulamamıştı ondan.
Sık sık Nuh'un yanına koşuyor, nefeslerini koklayarak açılabiliyordu.
Sebebini soran Semha'ya anlatıyordu:
«Oğlumuz Nuh'un nefes alışında bir başkalık var.. Adı gibi, beni rahata kavuşturuyor, sıkıntımı gideriyor.»
Böylece aradan bir yıl daha geçti.
Bir sabah Duhan tekrar geldi ama, yüzü gözü beterdi.
Çökmüştü.. Sanki bir yılda yüz yi] ihtiyarlamıştı.
Gözleri nemliydi.
«Her şey bitti.» diye söze başladı. «Hazret-i İdrls (A.S.) birdenbire yok oldu ortadan.. Hakkında çeşitli rivayetler geldi.»
«Ne gibi rivayetler?..»
«Herkes bir türlü fikir söylemiş.. Bilinen tek gerçek, yedi aydan beri Hazret-i İdrîs (A.S.) m ortada görünmediğidir.»

«Gelir elbet.»
«Geçti.. Çünkü zalim Zahhak bundan faydalandı.. Hazret-i İdrîs (A.S.) in kaybolduğu haberini getiren adamı öldürdü.. Ve İdrîs (A.S.) ı sihirle yeryüzünden sileceğini yaydı ortaya.. Hilesi tuttu. Hazret-i İdrîs (A.S.) tekrar meydana çıkmayınca, halk Zah-hak'da tam bir ilâhhk olduğuna büsbütün inandılar.»
«Üzülme ey Duhan!...»
«Nasıl üzülmem!.. Dün haberi geldi.. Sapıklar KABE'YE DOĞRU saldırmışlar.. Dağlan istilâ etmişler.. Bütün mü'minleri kılıçtan geçirmişler.. Şimdi Kabe onların elindedir.. Artık yeryüzünde bizden başka mü'min kalmadı.. Kabe'de kasten içki içmişler, fuhuş işlemişler. Yetmez mi ey Lâmek?.. Biz buralardan göçmeliyiz. Çünkü fitne, fesat, küfr yatağında yaşamak ölümdür.»
«Henüz böyle bir ilhamda değilim ey Duhan!...»
«Bütün bunlara rağmen mi?...»
«Evet.. Allahım varken...»
«Seni buradan koparmayanı biliyorum..»
«Nedir?...»
«Şu topraktır...»
«Değil...»
«Evet, odur.»
«Oğlum Nuh'u unutuyorsun.»
«Ne var onda?...»
«Bilmiyorum.. Fakat her yüzüne baktıkça dertlerimden kurtuluyorum...»
Duhan buna dolayısıyla bir ilhamla cevap verdi:
Ağaçtan düşen insan, Tutunduğu her dal kırıldıkça, Bir diğerine sarılır. Gövdeye dolanıp Sıyrılmayı akletmez. — **68** —
m
Son dal da,
Gövdeden o kadar uzaktadır ki.
İstese de yaklaşamaz.
Kopup, bir incir gibi,
Toprakta patlayacağı,
Olgunluğunun serpilip saçılacağı
lamam durdurmak beyhudedir
Bütün bunlara sebeb. Ağaca tırmanırken. Tedbiri bırakıp. Gövdeden uzaklaşmaktır. Pişmanlık kimi kurtarmıştır? .
Lâmek hâlâ israr ediyordu :
«Bu macera gideceğim yerde de tekrarlanmayacak mı?.. Hiç değilse burada edindiğim bir tecrübe var.»
«Sen bilirsin ey Lâmek!.. Ben kaçacağım.. Kuzeyde, Asya içlerinde.. Zahhak'ın hükmü dışındaki yerlerde gönlüme göre bir hayat bulacağımı ümit ediyorum..»
«Hiç ümit etme!.. Zahhak, yedi iklimin hükümdarıdır.. Sapıklık ve zulmünü salmadığı yer yoktur.»
«Tecrübe iyidir."
«Ey Duhan! Burada kal!.. Ben ilhamlarımda al-danmadım.. Sevgili Allahımız, sapıklığın kalbinde **bir** sakındınc!. uyancı yaratacaktır.
«Bir peygamber?...»
«Evet.. Çünkü gereklidir.»
«Kime bu vazifeyi emanet edebilir?.. Müşrik olmayan hangi insan kaldı?...»
«Onu biz bilemeyiz.»
«Yoksa sen mi ortaya atılmak fikrindesin?...»
.-.69 —

«Haşa.. Allahım emretmedikten sonra, hangi kulun haddinedir böyle bir iddiada bulunmak?...»
«Şimdiye kadar gelen peygamberler ne de olsa kolay çalışmışlardı.. Vahdaniyeti korumuşlardı.. O kadar.. Bundan sonrakilerin vazifeleri pek ağır.. Hele yeni üreyecek nesiller!. Vahdaniyetin ne olduğundan bile habersiz doğacaklar.. Gelecek peygamberler vahdaniyeti korumayacak, onu tanıtıp halkı çağıracaklar..»
«Güzel konuştun.. Bekleyip o peygambere yardım etmek, işini kolaylaştırmak vazifemizdir sanırım.»
«Ben başka bir şey düşünüyorum..»
«Nedir?...»
«Bir zamanlar sen dilemiştin... Zahhak'ı öldüreceğim.»
«Yapabilirsin.»
«Fakat seni, Semha'yı ve Nuh'u düşünüyorum.. Sizlerle yakın dostluğum herkesin malûmudur.. Yakalanır işkenceye uğratılırsınız.. Onun için size kaçmanızı tavsiye ediyorum.»
Lâmek ferahladı.. Güldü:
«Seni şimdi daha iyi anladım ey Duhan!... Sen Zahhak'ı öldür.. Halk karışır.. O anda bizi kimse düşünmez.»
«Muvaffak olamazsam!...»
«Cihad'ı ben ele alırım. Çünkü dedem Hazret-i İdris (A.S.) in yolundan gitmek mecburiyetindeyim.»'
Duhan verecek cevap bulamadı.
Bir saat daha kalıp ayrıldı.
*
* *
Daha hafta geçmeden, Duhan'ın akibetinden haber aldı Lâmek.. Hazırladığı suikastta muvaffak olamamıştı.
-—70 —
Duhan yakalanmış, üç g-ün süren işkencelerden sonra öldürülüp, kuleler üzerinde tüneyen yırtıcı kuşlara bırakılmıştı.
Lâmek'e kimse uğramadı.
Ele vermeye çalışmadı..
Bunun sebeb ve mânasını anlamıştı Lâmek..
Hak, ne kadar sapıklık içinde bunalırsa bunal-sın, Zahhak'dan yılgındı.. Memnun değildi,
Artık Lâmek vadiden ayrılmıyordu.
Semha ile Nuh'u da bırakmıyordu.
Nûh çiftçiliği çabuk kavramıştı. Her geçen yıl toprağı işlemekte, babası Lâmek'e kolaylıklar buluyordu.
Böylece yirmi beş yıl doldu.
Nûh otuz yaşına bastı.
Tarlayı süren sapanın ucuna demir takmak onun icadıydı.
Sığırların boyundurukları da yine onundu.. Yontup biçim vermiş, sığırların boyunlarının incinmemesini sağlamıştı.
Nûh güzele âşıktı.
İstiyordu ki her şeyin en güzelini yapsın.
Sapanda, çardakta, oymalarla süsler kazandı.
Nihayet oturacak peykeleri, evi yeniden ele aldı.
Bütün bunlar, kümeslere, ağıllara kadar, seyrine doyulmaz güzellikteydiler.
Görenler zevkleniyorlardı.
Nuh'u put yapmaya teşvik ediyorlardı.
Nûh yaşlandıkça, cemiyetin durumunu da görmüştü. Iztıraplarım can evinde yaşıyordu.
Zahhak'ın Fırat üzerinde kurduğu Hup (eski Ba-bil şehri) bitmek üzereydi.
Henüz Nûh oraya kadar gitmemişti. Pek merak ediyordu.
— 71 —

Bir gün babasından ve annesinden izin istedi:
«Hup şehrini görmek en büyük dileğimdir ey atalarım.» dedi.
Lâmek pek gönülsüzdü. Nûh giderse artık dönmeyeceğini, döndürülmeyeceğim sanıyordu Kendisi de bir zamanlar/bir karış toprak uğruna göçmemiş miydi?.. Nûh da güzel sanatlara âşıktı.. Bu uğurda gezecekti.
Lâmek, ailesi Semha'ya baş vurdu:
«Ey Semha!.. Nûh otuzunu aştı.. Onu komşu vadiden bir kızla evlendirelim.. Kalmasına sebep olur.»
Semha pek ümitli değildi;
-Sanırını Nûh sana çekecek. Geç evlenecek.. Bırakalım gitsin.. Seni de ataların bırakmadılar mı?.. Hem de nereye?.. Nihayet Nuh'un gitmek istediği yer, üç saat çekmez burdan.»
Lâmek: «Bahçe, tarla ne olacak?..» demeye kalkıştı.
Semha:
«Nûh, çiftçilik yapıyor ama, gönülsüzdür.. Bize bazı kolaylıklar göstermesi az yardım mıdır?..» cevabını verdi.
Lâmek artık konuşmadı.
Akşama yakın bahçedeki çardakta otururken, Semha'ya Nuh'u gösterdi:
«Bu çocuk hiç boş durmuyor.. Bak. üzüm kütüklerine nasıl dikkatle bakıyor.. Salkımlara, yapraklara değil, kütüklere..*
-Neden acaba?...»
-Onların kıvrık hallerini seviyor.. Sanırım san'-atında biçimlerini kullanacak.»
Belki bunlar doğruydu.
Fakat, Nûh dönüp anne ve babasının yanma gelince hiç ummadıkları bir sual sordu:

«Atam Hazret-i İdris (A.S.) artık yok.. İnsanların sapıklığıyla mücadele edecek başka peygamberler gelmeyecek mi?...»
Lâmek cevapladı bunu.-
«Hazret-i Allah takdir eder zamanını. Esasen belki başka yerlerde vardır.. Çünkü Hazret-i Allah hiç bir zaman kullarını peygambersiz bırakmamıştır.»
«Duyduklarıma ve anlattıklarınıza göre, soyumuzdan mü'min hiç kimse kalmamış.. Zahhak'ın emrindeki diğer hükümdarlar Kabe'yi zaptedince, hepsini öldürmüşler.. Sapıkları doldurmuşlar.. Artık orada kalbleri KABE'YE DOĞRU çarpan tek bir kul yok. Biz ise kaç kişiyiz!.. Hazret-i Allah, peygamberlerini seçerken acaba nasıl bir usul kullanıyor?...»
«O, soya bakmaz.. Vereceği vazifeyi başaracak olanları seçer. Baba, oğul da oiabilir, iki kardeş de.. Yahut apayrı kimseler de.»
tşte bunlar kavmine karşı İbrahime ver (ip öğret) diğimiz hüccetlerdi. Biz kimi dilersek onıı derece derece yükseltiriz. Şüphe yok ki Rabbin tanı hikmet sahibidir. Hakkıyla bilendir. Biz ona tshak ite Yakub'u ihsan ettik ve herbirini hidayete (nübüvvete) erdirdik. Daha evvel ile Nûhu ve onun neslinden Davud'u, Süleyman'ı, Eyyûb'u, Yûsuf'u, Musa'yı ve Harun'u dahi hidayete (nübüvvete) kavuşturduk. Biz iyi hareket edenleri işte böyle mükâfatlandırırız. Zekeriyya'ya, Yahya'ya, İsa'ya, llyas'a da (böyle hidayet verdikJ. (Onların) hepsi salhlerdendi. İsmail'i, Eîyesa'ı, Yûnus'u, Lût'u da (hidâyete

ilettik). Herbirine âlemlerin üstünde yüksek maziyetler verdik.
.Onların babalarından, zürriyetlerinden, biraderlerinden kimini de (yine üstün imtiyazlara mazhar ettik), onları seçtik, onları doğru bir yola götürdük.
(En'am: 83-87)
Seniha, konuyu, değiştirdi.. Rica etti:
«Ey oğlum Nuh!.. Daha ne kadar bizleri mahzun edeceksin?.. Evlenmeni diliyoruz.»
Nuh terbiyeli konuştu:
«Ey güzel annem!. Ey has kul babam!.. Emriniz başımın üzerinedir.. Fakat evlenmek henüz benden pek uzaktır.»
«Niçin?.. Eksik hiçbir şeyimiz yok.»
«Sağ olun!.. Bunları biliyorum.. Alacağım kadın sapıklardan birisi olacaktır.. Onu hidayete erdirmek pek güçtür.. Ayrıca evlâtlarım olacak.. Onlar da azıtacaklar. Sevgili Allah'ıma karşı mahcup olacağım. Şimdilik en doğru hareket sabretnlemdir.»
Doğruydu Nuh'un düşündükleri.. Annesiyle babası mecbur kalıyor, susuyorlardı.
Nûh yine bir fırsatta babasından izin istedi:
«Ey güzelkalbli babam!.. Bana hâlâ izin vermeyecek misin?.. Hup (eski Bâbil) şehrini görmek, bilgi ■dağarcığımı doldurmak arzusundayım..»
Lâmek hatırlattı:
«Orada ancak acı, dayanılmaz, sahneler göreceksin ey oğlum.»
«Ne çıkar?.. Bu da bir ibrettir.»
«Peki git ey Nûh!.. Akşama pek geç kalma!..»
«Olur babacığım...»
Nûh, ertesi sabah erken kalktı. Önce tarla, bah-

;e ve ağıldaki işlerini bitirai. Böylece anne ve babasının gönlünü aldı. Sonra avadanlık torbasını ve dağarcığını sırtlayarak yola düştü.
Fırat göründüğü zaman onun ilk dikkatini çeken, nehrin iki kıyısında kurulmuş evler oldu.. Ortada ise tepe üzerinde bir saray vardı.
Şehre yaklaştıkça gördüğü, karşılaştığı manzaralar hakikaten yürekler açışıydı.. Kırbaç zoru altında yüzlerce köle, taşları, ağaçlan, şehre doğru sürüp duruyorlardı. Yıkılanlar, ölenler pek çoktu.
Hele kimbilir nerde yapılmış olan iri putları nakletmek bir meseleydi.. Şimdiden uğurlarında hiç değilse üç beş bin cana kıyılmıştı.
Nûh, şehre girdiği zaman, sokakları dolaştı.. Meydanları inceledi., zevksiz yapıldıkları hükmüne vardı.. Belki bu hükmü, nursuz kalblerin çalışmış olmalarından geliyordu.
Nihayet sarayın kurulduğu tepeye çıktı.
Orası da öyleydi.
Gözü okşayan, ilham veren, hislendiren hiçbir sanat eseri yoktu.. Kırbaç altında inleye inleye sarayı yapanlar elbette kara bahtları gibi bir bina yükselteceklerdi.
Nûh, gezmekten yorulmuştu.. Saraya karşı bir ağaç gölgeliğine uzandı.. Sarayı oradan terikik etti. Dalıp gitmişti.
Arkasında bir şarkı söylendi.. Söyleyen de kadındı. Başını çevirmeden dinledi:
Yazıklar olsun insanlara. Bu muydu beklediğim onlardan? Taş taş üstüne yığmakla Vazifeleri bitti sandılar.

Ne gezer!.
Bir noksanı var bu şehrin. Baktıkça gözlerime Diken gibi batıyor.
Bir kuş yuvasında.
Bir arı peteğinde,
Bir karınca yuvasında yok bu eksiklik.
Nûh, başını çevirdi ve hislenen kadını gördü.
Yaşlıydı.. Hiç değilse beş yüzünü sürüyordu.
Onu dost sandı ve gülümsedi:
«Haklısın ey annem!...'« dedi:
Kadın sokuldu Nuh'a. Cevap verdi-
«Flbette haklıyım.. Sözde şehrin kuruluşuna oğullarım Sernefor ve Nefura ile nezaret ettim. Netice meydanda. Şimdi nasıl torunum hükümdar Zahhak'ı bu şehre buyur edebilirim?.. >
Nûh öğrenmek istedi;
«Sen kimsin ey muhterem kadın?...»
"Beni tanımadın mı[9]...»
«Hayır.. Çünkü uzak bir vadide kendi halimde yaşarım.-
• Ben Veyvescihan'mı . Kızını Vedek, Zahhak'ın annesidir.. İhtirasımı kimse gemleyemez.. Babamı bile hu uğurda öldürdüm.. Ogullnrım Sernefor ile Ne-fura'ya güzel bir ateş ziyafeti vermekten başka çare yok.. Çünkü beni aldattılar»
«Sanat herkesin harcı değildir.. Yaratılışta vardır.»
«Öyle birisini bulsalardı.»
«Henüz vakit geçmiş değil.»
«Ne demek istediğini anlamıyorum.»
«İstersen ben bu sarayı güzelleştiririm.»

«Öyle mi?...»
«Bana bol ağaç ve yardımcı ver.. İki yıl da izin.»
«Niyetin nedir?...»
«Kapıları, pencereleri, tavan ve döşemeleri tahtalarla süsleyeceğim.. Hattâ Fırat üzerinde bir köprü uzatacağım.»
«Bunu başka bir yerde yaptın mı?...*
«Yapmadım.. Fakat san'atım marangozluk, dülgerlik ve doğramacılıktır..»
«Adın nedir?...»
«Nûh! Lâmek oğlu Nûh.. Annemin adı da Seniha'dır.. İki saat kadar ötede bir vadide yaşarım.»
Zahhak'ın ninesi Veyvescihan çok düşünmedi: «Sen doğru sözlü bir insana benziyorsun.. Teklifini kabul ediyorum.. Hemen işe başla!.. Eğer bu saray gönlüme göre olursa sana tam bir kuyu dolusu hazine bağışlayacağım.»
Nûh sözünde durdu.. Çalışmaya başladı. Lâmek ile annesi Semha, aldığı vazifeyi işittikleri vakit gururlandılar. Nûh, hele hükümdar ailesiyle dost olsundu.. Belki ilerde, güzel ve uyarıcı konuşmalarıyla onları zulümden ve sapıklıktan kurtarırdı.
Nûh iki sene bitmeden söz verdiklerini tamamladı.
Saray, oymalı kapılarıyla, gül dalı gibi kıvrılan pencereleriyle, tavan ve duvarlarının oymalarıyla görülecek şeydi.
Hükümdar Zahhak, Ners köyünden nihayet Hup (eski Babil) a göç etti. O da sarayı sevmişti.
Fakat Nûh san'atmdaki mahareti gösterince, zorbalar, Zahhak'ın huzuruna çıktılar.. Şehrin de Nûh eliyle güzelleşmesini dilediler.
Nûh kabul etti.
Yüzlerce kalfa yetiştirip şehri imara girişti. — 77 —

Bu iş sekiz senesini aldı.
Şimdi kırk yaşında bulunuyordu.
Herkes tarafından seviliyor, sayılıyordu..
Her sabah vadiden çıkıyor, akşam dönüyordu.
Çok kereler, haberciler gelirdi.. «Seni Hükümdar çağırıyor.» derlerdi..
Giderdi Nuh.. Hükümdara ve ailesine dolaplar, masalar, sedirler yapar, bunları nakış gibi işlerdi.
Nuh'u böylesine işine veren sebep pek büyüktü.
O. insanlara acıyordu.
Yeni kurulan Hup şehri yeryüzünün sapıklık merkeziydi çünkü.. Her taraftan talan edilen mal, para, namus, burada harcanıyordu.
Sanki,- yeryüzü yalnız Hup şehrinde yaşayanlara çalışıyordu.
Nûh, o kadar istendiği halde, geceleri sürüp giden eğlencelerin hiçbirisine katılmazdı.
Sebep soranlara aynı cevabı verirdi:
«Ben eğlenceye dalarsam mesleğimi unuturum.»
Bunu hükümdar Zahhak da duymuştu.. Haklı bularak Nuh'a ilişmemelerini, herhangi bir eğlenceye çağırmamalarını emretmişti.
Yine bir akşam evine dönüp henüz yıkanmıştı ki, birdenbire durgunlaştı.
Bir yere gözleri takıldı.. İrileşebildikleri kadar irileştiler.. Bir şeyler de işitiyor olmalıydı ki, dikkat kesilmişti.
Onun bu halini ilk farkeden annesi Semha oldu.. Sordu :
«Neden duruldun ey Nûh?.. Kendine gel!»
Nûh cevap yerine, elini dudaklarına götürdü. «Sus!» işareti yaptı..
Semha, koşarak Lâmek'i buldu., ağlıyordu., anlattı:

«Güzel oğlumuz Nûh galiba sapıttı.. Epey yorulmuştu...»
Lâmek sebebi öğrenmek istedi:
«Alâmetler nedir?...»
«Bir şeyler görür gibi boşluğa bakıyor ve dinliyor.»
Lâmek emir verdi:
«Ona dokunma ey Semha?...»
«Niçin?...»
«Sebep söyleyemem.. İyi ilhamlarla yüklüyüm ancak.»
O anda Semha, sağdaki tepeyi gösterdi:
«Bak ey Lâmek!.. Nûh gidiyor.»
Lâmek de gördü ve seslendi Nuh'a:
«Ey oğlum, bu saatte nereye gidiyorsun?...»
«Çağırdılar ey babam!.. Merak etme pek çabuk dönerim.»

IV

ON YILIN HİKÂYESİ

Nuh'un: -Çağırdılar ey babam!, merak etme pek çabuk dönerim.» demesi üzerinden tam on sene geçmişti.

Bu on sene içinde, değil Nuh'un dönmesi haberi bile alınmamıştı.

Nihayet herkes ümidini kesmişti ondan.

Bir bahar sabahı, henüz Lâmek'in yaşadığı vadiye güneşin ilk ışıkları girmek üzereyken, köpekler acı acı havlayıp, dağa doğru koşuştular.. Fakat çabuk yatıştılar.. Artık dostluk bildiren sesler çıkarıyorlardı.

Çünkü tepeden inen bir adam vardı.. Yorgun değildi.

Vadiye doğru alçalan bir nur kümesiydi sanki.. Güneşten önce, gölgeleri siliyordu.

Bu adam Nûh'du.

Yaşı elliydi artık.

Hicretten önce 5150 (M.Ö. 4528) yılı yaşandığına göre, başka bir yaşta bulunamazdı.

Bayırı indi köpeklerle şakalaşa şakalaşa.

Eve yaklaşınca durdu ve bağırdı o güzel sesiyle:

«Ey güzel annem!.. Ey sevgili babam!.. Ben geldim. Nerelerdesiniz?...»

Hiçbir cevap alamadı.

Tekrar yürüdü.. Birkaç kere daha bağırdı.

Artık evin kapısına yaklaşmıştı.

Ancak o zaman kapının sağ tarafına konan sedirde hareketsiz duran babasını gördü.. Koşup boynuna sarıldı.

Babası karşılık vermedi.

Nûh ürkerek açıldı babasından, dikkatle inceledi onu.

Yine sordu :

«Bu hal nedir ey babam?.. Geldiğimi görmedin mi?.»

Lâmek zorlukla konuştu:

«Zehirlendim ey oğlum.. Bilmeyerek annenle beraber bir ot yedik. Benim vücudum hareketten kesildi.. Annen ise...»

«Evet ey babam?...»

Lâmek cevap vereceğine, bahçedeki gül fidanı dibini gösterdi...

Nûh baktı.

Anlayacağını anlamıştı.

Fidanın altında bir toprak yığını vardı.

Koştu baş ucuna.. Ağlıyordu.. Seslendi:

«Ey güzel annem!.. Demek burada yatıyorsun artık ve oğlun Nuh'u göremeyeceksin?.. Bilmem beni affettin mi?.. Gecikmemek elimde değildi.. Çağrıldım.. Hep çağrıldım.»

Toprak kümesini çiçeklerle süsledi.. Suladı.

Tekrar anlattı:

«Ey annem!.. Bedenimiz ödünçtü.. Onu topraktan almıştık.. Yine vereceğiz.. Şu tümsek, seni hatırlatan bir anıttan başka şey değildir.. Öz olan, baki kalan Hazret-i Allah'a çağrılan ruhtur.. Ne mutlu sana ki onu daima **KABE'YE DOĞRU** tutarak, Allahımın vah-

daniyetinde nurlandırdm.. Aşla karartmadın.»
Nuh, annesinin baş ucundan ayrılınca tekrar babası Lâmek'in yanına koştu.
Mademki hareket edemiyordu.. O halde nasıl yiyor ve içiyordu?.. Öğrenmek istedi:
«Ne zaman zehirlendin ey babam?...»
«Üç sene oldu...»
«Bedeninin tutulması ağır mıdır?...»
«İlk günler fazlaydı.. Bir ay var ki yavaş yavaş hareketlendim.. Yukarı kaynağın suyu pek iyi geliyor.'
«Sıcaktır ama.»
^Dernek devası ondaymış..»
«Seni oraya götüreyim...»
«Bunu isterim.. Komşular da götürdüler.»
Nûh, babası Lâmek'i sırtladı . Yukarı kaynağa götürdü.. Önünde dolu bulunan havuzuna soktu.. Sudan içirdi,. Sonra kenara çekip çamurla buladı..
«Bu çamurun şifalı olduğunu hep söylerlerdi..» diyordu çalışırken.
HL
Lâmek oldukça ferahlamıştı.
«Ey oğlum, bana bir ay böyle bakarsan, ayağa kalkarım.» dedi. «Annen Semha, ne yazık ki her türlü yardımdan yoksundu.»
Nûh, yemiş topladı.. Babasına verdi.
Lâmek onları büyük bir iştahla yedi.
Nûh, bahçeyi gösterdi babasına:
«Bir yıldan beri el değmeyince, işlenmeyince, yabanların yatağı olmuş. Fakat merak etme ey **babamt** Onu yine güzelleştireceğim.»
«İnsanlar ne olacak?.. Asıl kurtarılacak olanlardır.»
Lâmek bundan sonra bir atasözü mırıldandı:

Nedir bu geriye yürüyüş!. Arkanda gözlerin mi var ki Düşmeyeceğini sanıyorsun?.
Geride bıraktıkların ancak
İbret aynana sır olmaya yararlar.
Tekrar yaşayamazsın hiçbirisini.
Dün dediğin zamana geçmiş olsun!.. Bırak uyusun hastalığında.. Üzerine sen değil, katilleri eğilsin .
Nûh haber verdi:
«İyileştin ey babam..»
«Sanırım doğru gördün.»
«Seni yatağına götüreyim mi?..»
«Katillerimle mi bırakmak istiyorsun?...»
«Ne mümkün?.. Artık ben varım...»
«İnanamıyorum.. Gelişin, yeni bir çağırılışm yükünü bağlamak ve sırtlamak içindir.»
«Uzaklara çağırılmayacağım...»
«Hep öyle söylemiştin...»
«O zaman beni düne, geriye çağırmışlardı.. Gözlerim ensemde değildi ama, gösterdiler arkada kalanları.»
«On yılın hikâyesidir, bu.. Öğrenmek isterdim.»
«Yorulduğun, bıktığın zaman haber ver ey babam.»
«Peki.. Uyursam bunlara işarettir.»
*** ****
Nûh düşündü..
Düşünmesi uzun sürmüş olacaktı ki **babası** Lâmek hatırlattı:
«Ey Nûh ne gördün?...»

«On yıl önce şuralarda gezinirken, tepede hiç karşılaşmadığım beyazlıkta bir şey belirdi.. Önce bulut sandım.. İnsan biçiminde şekillendi.. Ona karşı duyduğum sevgiyi, hele korkuyu hiçbir kimseye duymamıştım.»
Lâmek haber verdi:
«Melektir o. Ama hangisi?...»
«Mikâilmiş. Rızkımızı veren, yeryüzünü nimetleriyle şenlendiren Hazret-i Allah'ın dört büyük meleğinden birisi. Bana biraz gelmemi işaret etti. Sevinerek koştum.. Birlikte gezindik.»
«Nerelerde ey Nuh?...»
«Pek uzaklaşmadık.. Kuzeyde Toroslar, güneyde Yemen, doğuda Basra Denizi, batıda Kızıl Deniz ve Akdeniz, dolaştığım yerleri sınırladı.. Bütün bunlar, Allahımın bahçeleri, topraklarıydılar.. Sırlarını tanıdım, mahremiyetlerine girdim. Hepsi Allah'ın yüce sânını ulutuyorlardı. Birbirlerinde değil, yalnız Al-lah'da ululuk tanıyor ve O'na kulluk ediyorlardı. Karınca yuvalarının içi, ağaç gövdelerini kemirip içine yerleşen böcekler, yuva kuranlar, inlerin sahipleri.. Dağlar, bulutlar, denizler, nehirler, çiçekten ağaca kadar her yaratık aynı tenzih ve teşbihteydiler. Dillerine, kalblerine, sevinç ve acılarına aşina oldum.»
«Daha ne gördün ey Nûh...» .
Lâmek acele sormuştu.. Ve ilâve etmişti:
«On yılın hikâyesi bu kadar kısa olamaz.»
«Elbette ey babam!.. Nerede bir insan varsa ihtirasının kamçısıyla dövülüyor, günahtan günaha sürülüyordu. Buradaki Zahhak, yeryüzünde öyle bir ihanet ve sapıklık ağı kurmuştu ki, bu ağ dışında kalan kimse yoktu.. Onları çağırmak, bağırıp uyandırmak istedim, sesim çıkmadı.. Ey babam, bana Hazret-i Âdem (A.S.) a, Hazret-i (Şît) e inen sahifelerdeki şe-

riatlan öğretmiştin.. İnan ki bunların bir tekiyle amel edene rastlamadım.. Yeryüzünün ve kâinatın bütün mahlûkları insana bir çeşit acıyorlardı. Şerefi, üzerinden soyulup alınan bir biçare gözüyle bakıyorlardı.»
«Daha neler gördün ey Nûh?...»
«Nerde iki insana rastladımsa, birbirlerine düşmandılar. Demek yapılan savaşlar, akıtılan kanlar, mü'minlerin varlığını çekememekten değilmiş.. İşte şu anda yeryüzünde tek bir mü'min yok. Aksine daha çok kan akıthyor. Sürüler vardı.. Oğlak, koyun, sığır, deve sürüleri.. Çobanları onları yayarken şarkı söylüyorlardı. Birden zorbalar geldiler, hepsini alıp gittiler. Sararmış, başkaları dolu tarlalar vardı. Sahibi alacağı mahsûlün sevincindeydi.. Yine gelenler oldu.. Babalarının malı gibi biçtiler, savurdular.. Meyvalar bastırmıştı dalları.. Kasırga kırmadı, sıyırmadı onları.. Hırsızlar üşüştü üzerlerine. Sanki çekirge sürüleriydiler.. Yeşil yok oldu. Köyler vardı, ateşe verildi.. Halkı zincirlere vurulup yollara sıralandı.. Kabileler vardı, çadırları başlarına yıkıldı.»
Lâmek ağlıyordu.. Buna rağmen aynı soruyu tekrarlıyordu.
«Daha ne gördün ey Nûh?...»
«Rüzgâr başıboş başıboş esiyordu.. Her rastladığı insana bir şamar indirerek çekilip gidiyordu. Rahmetle dolu bulutlar boşanmaktan utanıyorlardı toprağa. Topraksa hırslanıyor sarsılıp duruyordu.. Her şey, ama her şey, ibret olmak istiyordu insana.. Fakat anlayan yoktu.»
«Daha ne gördün ey Nûh?...»
Nûh bıkmadan aydınlatıyordu:
«Bir köye uğradım.. Çocuklara babalarını sordum.. Bütün erkekleri gösterdiler.. Kadınlara kocala-

nni hatırlattım.. Dedelerine, babalarına, erkek kardeşlerine bakıp gülümsediler. Soy unutulmuştu.. Aile yoktu. Zina normaldi.»
«Daha ne gördün ey Nûh?..»
«Sapıtmış insanların toptığı bütün tanrılar açtı. Ateş, putlar, tepeler, kuşlar ve benzeri tanrılar bol bol insan yiyorlardı.»
«Daha ne gördün ey Nûh?...»
Elinden malı, ırzı, canı alınmaya kalkışılanlar, bunu yapanları örnek edinmişlerdi.. Soyguncu, haydut, talancı orduları kurulmuştu.. Basıyorlardı güçleri yettiği yerleri.. Mevsim, gece-gündüz, durdurmuyordu. Herkesin mal, para, şeref, namus, iffet olarak yeryüzünün tek hükümdarı bildikleri Zahhak'a haraç vermelerinin arkası kesilmiyordu.. Her nefis, kendisinden güçsüzüne karşı Allah'dı.. En büyükleri de Zahhak.»
Nûh bunları anlattıktan sonra kalktı. Bir bez bulup babasının gözlerini kuruladı. Önüne iki elma bıraktı.
*** w***
Lâmek elmalara ilişmedi.
Sordu hep:
«Daha ne gördün ey Nûh?...»
«Yetmez mi ey babam?... TopYak dargındı, güneş kızgındı.. Sular kısırdı.. Gölgeler kısalamıştı.. Hava ağırdı. Hülâsa insan kökünü dünyadan kaldırmak için kuvvetliler, hayat sebepleri elele vermişlerdi...
Nihayet Lâmek baklayı ağzından çıkardı;
«Ya Kabe!.. Orada ne gördün?.. KABE'YE DOĞRU giden yok muydu?...»
«Yalnız ben gidiyordum. Belki bir de sen kalbinde yaşatıyordun...»
«O kadar ha?...»
— 86 —
«Evet.. O şanlı günler, insanların şerefli hayatı masal diye bile söylenmiyor. Hazret-i Âdem (A.S.) in, Hazret-i Şît (A.S.) in, Hazret-i İdrîs (A.S.) m uğraşıp didinip kurdukları medeniyetler üzerine baykuşlar tünemiş.»
«Allah'ın birliğinden kaçanların eseridir bunlar.» «Evet.. Vahdaniyet, insanlara ruh medeniyetlerini ve madde medeniyetlerini vermişti.. Nerde kaldı?.. Hazret-i İdrîs (A.S.) ilmini bu vahdaniyetten almıştı.. Keşif ve icatları öyle bir inancın eseriydiler.. Artık hayra çalışan, buluşlara eğilen yok. Esasen içki ve sefahet, kölelik, onları akıldan etmiş. Bugün var-yarın yok hayatını sürüyorlar. Hazret-i Şît (A. S.) in elleriyle kurduğu o güzelim köyler birer taş yığını.. Pislik, çirkinlik, hastalık yatakları.. Hazret-i Âdem (A.S.) in öğrettiği çiftçilik gerilemiş.. Toprağın zahmeti insanlara daha ağır gelmiş, çalmakda bulmuşlar kolaylığı. Hazret-i İdrîs (A.S.) m dikip giydirdiği elbiseler, ancak beyaz bulutlara bakınca hatırlanıyor. Dağlara çakılıp kalan kayalar bile insandan daha hür ve geleceğinden emin.. Yeni hevesler türemiş.. Toprağın altında odalar yapılmış.. Şimdiden mezar hayatı yaşanıyor.. Köstebeklere, yılanlara özenilmiş.. Mağaralardan hayvanlar kovulmuş, insanlar dolmuş.»
Lâmek tekrar:
«Ya Kabe?...» dedi.
«O ayakta ey babam!.. Temeliyle, dıvarlarıyla, Hacerül Esvediyle, kubbesiyle dimdik duruyor...»
«Çünkü henüz yeryüzünde KABE'YE DOĞRU, dönen sen ve ben varız...»
«Fakat içinde, çevresinde ne hayal edersen hepsi yapılmaktadır.. Heykellerin çeşidi sıralanmış.. Kurban adı altında bakıcıları besleyecek hazine kuyula-
— 87 —

rı açılmış.. Zahhak sanki öldürüp yok ettiği mü'min-lerden intikam alıyor.. Belindeki deri parçasıyla bile Kabe'ye sokulamıyorsun.. Çıplaklık ve zina arzusu şart.. Çünkü dikilen putlar böylesinden hoşnut olur-larmış.»
Lâmek-: «On yılın hikâyesi..» dedi. «Demek gezdin, gördün?... Hem de Mikâil, o rızkımızı tanzim eden melek kılavuzluğunda?...»
«Evet ey babam!... Çağırmıştı.. Bilmem seni .ve annemi bıraktığıma hâlâ kırcın mısın?...»
Lâmek bir fikir attı ortaya:
«Ey oğlum!.. Sen yakınlarda bir yerde uyuyup kalmayasın.»
«On sene mi?...»
«Yahut aklından olmayasın?...»
«Bir deli?...»
«Darılma sakın.. Çünkü görüp anlattıklarını burada da eskiden konuşmuştuk.. İnsanlığın geleceğinden huylanmıştık.»
«Değil ey babam...»
«İnanmak isterdim...»
«On yıl önce çağrıldım ama, şimdi de insanları, Zahhak'a uyanları, Allah'a çağırmaya memur edildim.»
Lâmek'in yüzü aydınlandı:
«Memur edildin öyle mi?.. Kim haber verdi?...»
«Dün Cebrail tebliğ etti.. Babil dolaylarındaki Zahhak tahakkümündeki insanları vahdaniyete çağıracağım. Çünkü çıbanın başı burasıdır.»
«Silâhların nelerdir?...»
«Sen de mi böyle düşüneceksin ey babam?.. Ben seni de henüz Allah'a teslimden kopmamış biliyordum.»
«Öyleyim elbette.. Fakat hastalık, zaman zaman

şuurumu alıp gidiyor.. Yaşadığımı bile unutuyorum.. Demek ey hayırlı evlât, artık sen bir peygambersin!..» «Evet... Benim adımı Nûh koydun.. Topraktan çektiğin zahmeti azaltacak, seni rahata kavuşturacaktım.. Bunu tam yapamadım.»
«Ben bu niyetimle insanları kast etmiştim. Mademki topraktan yaratıldık, insanla toprak arasında hiçbir fark yoktur. Ruhu ise emanettir.»
«Ey babam, hasta olmasan vazifeme derhal başlayacağım.»
«Bütün yeryüzü hastayken, beni düşünmen pek gülünç ey Nûh. Sen onlara hekim seçildin.. Elbette arada ben de tedavi göreceğim.. Vazifeni geciktirmek, sevabımızı azaltır, günâhımı çoğaltır...»
«Annem de yok...» «Olmasın...»
«Seni evlendireyim, ey babam!.. O zaman vazifelideyken aklım sana gitmez.»
«Ben Semha üzerine asla evlenemem.. O, bana bir peygamber oğul kazandırdı.. Şerefini paylaşacak ikinci bir kadın düşünmek deliliktir.. Haydi ey Nûh, sen hastalarına koş!.. Ben, gittikçe derman kazanıyorum.. İhtiyaçlarımı elimle sağlarım.»
«Lâmek, susmuşken tekrar ilhamlandi:
Göl bulanık...
Tarla çorak..
Bahçe yeşilden uzak..
Sırası mıdır
Bir damlayı,
Bir avuç toprağı,
Bir tutam yeşili düşünmek?..

Kurtaracaksan
Gücünü hepsine kullan,
Cılız bir ışığın vereceği nedir?.
Sızdığı yerdeki Tohumun parlamasıyla Dünya aydınlanmaz.
Nûh, babasına hak verdi:
«Vazifemin azametinden haberliyim ey babam!... Bundan gururlanacak, öğünecek de değilim.»
«Cebrail peygamberliğini tebliğ ederken hiçbir tereddüt geçirip, vehme kapılmadın mı?..»
«Hayır.. Derhal inandım ve itaat ettim. Sapıkların da aynı ruhu taşıyacaklarını, çağrıma koşacaklarını umuyorum.»
Nuh'a, ondan sonraki Peygamberlere vahyet-tiğimiz ve İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yâ-kub'a, evlâtlarına, İsa'ya, Eyyûb'a, Yûnus'a, Harun'a ve Süleyman'a vahyeylediğimiz ve Davud'a Zebur verdiğimiz gibi (Habibim) şüphesiz sana da vahyettik biz.»
(Nisa: 163)
Biz ona İshak ile Yâkub'u ihsan ettik ve her,-birini hidâyete (nübüvvete) erdirdik. Daha evvel de Nuh'u ve onun neslinden Davud'u, Süleyman'ı, Eyyûb'u, Yûsuf'u, Musa'yı ve Harun'u da hidâyete (nübüvvete) kavuşturduk. Biz iyi hareket edenleri işte böyle mükâfatlandırırız.
(En'âm: 84)
And olsun, Nuh'u kavmine peygamber gönderdik. (A'raf: 59)

Anriolsun ki biz Nuh'u vaktiyle kavmine (peygamber olarak) göndermişizdir...
(Hûd: 25)
Andolsun Nuh'u kavmine (peygamber olarak gönderdik... (Mü'minûn: 23)
Andolsun ki biz Nuh'u kavmine (peygamber olarak) göndermişizdir de o, aralarında elli s(;ne **müstesna olmak** üzere **bin** sene **kalmıştır.** (Ankebût: 14)
Bu âyette her şey açıktı.
Hazret-i Nûh (A.S.) **bin** sene yaşayacaktı.
İlk elli sene herkes gibi geçmişti.. **Elli yaşında** peygamber olmuş ve bu vazifeyi ömrünün bin senesinden elli sene noksan, **dokuzyüz elli** sene yapacaktı.
And olsun biz Nuh'u ve İbrahim'i (peygamber olarak) gönderdik.
(Hadîd: 26)
Hakikat biz Nuh'u kavmine gönderdik.
(Nûh.- 1)
*** ***
O geceyi Hazret-i Nûh (A.S.), babası Lâmek ile geçirdi.
Babası oğlunun dönmesiyle, epeyce kendisine gelmişti.
Zaman zaman gülüyordu bile. Yemekten sonra, mehtaba karşı ağaç altında oturdular.
Lâmek önce ikrar etti:
«Ey Nûh!.. Allanın birliğine ve senin onun peygamberi olduğuna şehadet ederim.»

«Sağ ol ey babam!... Muhakkak ki âhiretteki yerin cennettir.»
«Vazifeni başarmak uğrunda neler düşünmektesin?...»
«Önce halktan başlayıp gizlice îmana çağıracağım.. Sonra açıkça davetimi yapacağım.»
Sonra da onları hem ilân ederek davet ettim. Hem kendilerine gizli gizli söyledim.
(Nûh: 9)
Bu türlüsü en doğrusudur. Şehre mi ineceksin?..»
«Evet.. Fakat şehrin içine değil. En işlek yolu kenarında marangozluk için dükkân açacağım.. Gelecek müşterilerimden işe başlayacağım..»
«Haber verirler...»
«Kime?..»
«Zahhak'a ve zorba muhafızlarına.»
«Versinler.. Mademki sevgili Allah'jm beni peygamberlikle görevlendirdi, başarıma sebeplerini de halk eder.»
«Ey oğlum Nûh!.. Geçip giden peygamberlerimiz, bizim vahdaniyetten kopmamamıza, uzaklaşmamamıza gayret gösterirlerdi. Kabe bunun yeryüzündeki örneğiydi.. Ona, bağlı kalırdık.. Şimdi bunlar hayal olduğuna göre, sen kaçanları, azıtıp uzaklaşanları, **aynı KABE'YE DOĞRU** toplayacaksın.. Bir çobansın.. Sürün dağılmıştır. Artık anlıyorum, sende pek çok vasıflar toplanmış. Hazret-i Allah'ın ihsan ettiği **birinci vasfın, İLK MÜSLÜMAN** oluşundur. Çünkü peygamberlik görevini almadan, yahut aldıktan sonra reddedip, sapıkları uyardın.»
«Bir an bile tereddüt etmedim.»
-Elbette **İkinci vasfm MÜMTAZ YARATILMAN-DIR.»**
— 92 —
Gerçek, Allah Âdem'i, Nuh'u, İbrahim hanedanını, İmrân ailesini hepsi de birbirinden (gelme) tek bir zürriyet olarak âlemlerin üzerine mümtaz kıldı. Allah hakkıyla işitici, kemâliyle bilicidir.
(Âl-i İmrân: 33 - 34) Başka ey babam?...
«Elbette Hazret-i Allah, ilerde gerekirse mucize İer bğışlayacaktır sana.. Fakat yeryüzünü dolduran yüzbinlerce insan karşısına yalnız başına **Kelime-i Tevhid** ile çıkışın başlı başına bir mucizedir..
«Üçüncü vasfın da MUCİZE SAHİBİ OLMANDIR.»
Onlara kendilerinden evvelkilerin, Nûh, Âd, Semûd kavim iler) inin, İbrahim kavminin, Medyen Sahiplerinin, Mü'tefikelerin (Lût kavminin) haberi de gelmedi mi?.. Peygamberleri onlara apaçık mucizeler getirmişti...
(Tevbe: 70)
Sizden evvelkilerin, Nûh, Ad ve Semûd kavimlerinin ve onlardan sonra (gelip sayılarını) Allah'dan başkasının bilmediği (kavimlerin) haberi size gelmedi mi?.. Peygamberleri onlara apaçık burhanlar getirmişti de onlar ellerini ağızlarına itip «Biz size gönderileni inkâr ettik ve biz sizin davet ettiğiniz (din) den kat'î ve gocundurucu bir şek ve şübhe içindeyiz» demişlerdi. (İbrahim: 9)
Lâmek, Hazret-i Nûh (A.S.) in **dördüncü vasfı olarak Vahdaniyeti açıklayıcılığı** üzerinde **durdu: «Ey Nûh!..»** dedi. «Sen Vahdaniyetle beraber, **Allah'a ibadeti, âhireti getirensin. Allah'a teslim ol-**
— 93 —

manın, müslümnlığın üç önemli amelini, inancını ilânla uyaransın. **Vahdaniyete çağıranın ilkisin.»**

Andolsun, Nuh'u kavmine peygamber gönderdik de: Ey kavmim, dedi, Allah'a kulluk edin. Sizin ondan başka hiçbir tanrınız yoktur. Ben büyük bir günün üstünüze (gelecek) azabından cidden korkuyorum.»

(A'raf: 59)

Hazret-i Nûh IA.S.) doğruladı:

«Evet, Vahdaniyete ilk çağıranım ey babam. Görevim budur. İlk müslümanım ve temel inançları ilân edeceğim.. Allah'a kulluk ibâdettir.. O'ndan gayn tanrı düşünmemek, vahdaniyetini kabul etmektir.. Gelecek büyük gün ise âhirettir.»

Bütün gün ve akşam sürüp giden sohbetlerimden bunu anlamıştım... **Beşinci vasfın**-ise, **yeryüzünde tek müslüman bulunmana rağmen Allah'ına güvenindir.** Bu, hangi bir kula nasiptir ki■!,..»

Onlara Nuh'un kıssasını oku! Hani o, kavmine: «Ey kavmim, demişti, eğer **benim (aranızda) duruşum, Allah'ın** âyetleriyle **öğüt** verişim size ağır geliyorsa (ne diyeyim), ben ancak **Allah'a** dayanıp güvenmîşimdir. **Siz ve ortaklarınız da artık** toplanıp ne yapacağı-nizi kararlaştırın...

(Yûnus-. 71)

T.aınek coşmuştu.. Sanki kendisi ilhamlanmıyor-du da Hazret-i Allah, onu söyletiyordu:

«Altıncı vasfın çalışmalarından bir karşılık, mükâfat beklememendir.»

Ey kavmim, bundan (bu tebliğlerimden) do-

_94_

layı sizden hiçbir mal istemiyorum. Benini mükâfatım Allah'dan başkasına ait değildir ve ben îman edenleri tardedici de değilim. Çünkü onlar muhakkak ki Rablerine kavuşanlardır. Ancak ben sizi cahillik eder bir kavim görüyorum.»

(HM: 29)

«Yedinci vasfın çok şükreden olmandır.. Seni eskiden beri tanırım ey oğlum, daima şükre sarılmış-sındır.»

Ey Nûh ile beraber (gemide) taşı(yıp selâmete çıkar) dığımız (insanlar) zürriyeti, (şu) bir hakikattir ki (Nûh) pek çok şükreden bir kuldu.

«Sekizinci vasfın duanla rahmete erişmendir.»

Nuh'u da (hatırla)! Çünkü O, daha evvel dua etmişti de biz onu kabul eylemiştik. Nihayet kendisini de, ehlini de o büyük sıkıntıdan kurtardık.

(Enbiyâ: 76)

«Dokuzuncu vasfın başkasından değil, sadece Allah'dan yardım dilemendir ey Nûh!..»

(Nûh): «Hey Rabbim, dedi, onların beni, tek-zib etmelerine mukabil sen bana yardım et!»

(Mü'minûn: 26)

«Onuncu vasfın, aldığın vazifede **korkutuculuğa**

başvurma salâhiyetini edinmendir.»

Hani biraderi Nûh onlara «(Allahtan) korkmaz mısınız?..» demişti.

(Şuarâ: 106)

«Ben (gelecek tehlikelerle) apaçık korkutandan başka (bir kimse) de değilim.»
(Şuarâ: 115)
«Görülüyor ki ey oğlum, sana Hazret-i Allah güveniyor ve en şerefli vazifeyi vermiş bulunuyor. **O** halde sen **emin bir peygambersin... Onbirinci vasfın budur.»**
Şüphesiz ben size gönderilmiş emin bir peygamberim.
(Şuarâ: 107)
«Sen elbette kazanacağın mü'minleri koruyacaksın. Zorbaların tazyikiyle onları kovmayacaksın.. **On-ikinci vasfın** kovucu değil, **koruyucu** olmaklığmdır.»
Ve ben o mü'minleri (sizin hatırınız için) tardedici de değilim.
(Şuarâ: 114)
«Sen şüphesiz peygamber olunca Allah'ın senden **mîsak aldı** ve bunu ilk yapansın.. **Onüçüncü vasfın** budur.»
Hatırla o zamanı ki biz peygamberlerden mî-saklannı almıştık. Senden de, Nûh'dan da, İbrahim'den de, Mûsâ ile Meryem'in oğlu İsâ-dan da .(Evet) biz onlardan (öyle) sapasağlam bir mîsak aldık.
(Ahzâb: 7)
«Oıdördüncü vasfın ilk **niyazda** bulunmandır.»
And olsun ki Nûh bize niyaz etmişti de ne güzel icabet (ve kabul) etmiştik.
(Sâffât: 75)
— 96 —
«Görülüyor ki Hazret-i Allah senin zürriyetini ancak devam ettirecektir.. Onbeşinci vasfın budur ey Nûh.»
Zürriyetini (yeryüzünde) devamlı kalanların ta kendileri kıldık.
(Sâffât: 77)
Onaltmcı vasfm, Hazret-i Allah'ın seni sıkıntıdan kurtaracağıdır., öyle olmasa, tek basma sana insanlarla mücadele görevini vermezdi.»
Biz hem onu, hem ehlini o büyük sıkıntıdan kurtardık.
(Sâffât: 76)
«Zaferin, Allah'ın inayetiyle gerçekleşecek.. On-yedinci vasfında iyi namın parlıyor.».
Sonra gelen (peygamberler ve ümmet) ler a-rasında da ona (iyi bir nâm) bıraktık.
(Sâffât: 78)
«Anlattığına göre, Cebrail sana Allah'ın selâmını getirmişti.. O halde ilk selâma nail olan peygambersin ey oğlum. Bu da onsekizinci vasfındır.»
(Sâffât: 79)
«Ondokuzuncu vasfm tek mü'min has kul oluşundur.. Sapıklara bu yaşa kadar uymayışındır.»
Hakikat o, bizim mü'min kullanmızdandı.
(Sâffât: 81)
«Ey oğlum, bu kadar vasıflarla bezenmiş olan sen, elbette sevgili Allah'ından ük mükâfata alacak olansın.. Ki bu yirminci vasfındır.»
— 97 —
Hz. Nûh — 7

Şüphesiz ki biz iyi hareket edenleri de böyle mükâfatlandırırız.
(Sâffât: 80)
«Ey oğlum sana son, yirmibirinci vasfını da haber vermek isterim. Hazret-i Allah, sana azap vereceklerden intikamını alacaktır.»
Nihayet o da Rabbine «ben hakikaten mağlûbum. Artık (benim) intikam (ımı) sen al» diye dua etti.
(Kamer: 10)
Lâmek, oğlu Nûh ile gün ağarıncaya kadar hep bu türlü, cesaret artırıcı, güven verici konuştu. Nihayet ona uyuması için izin verdi.
Hazret-i Nûh (A.S.) ayrılırken babasına şükranlarını sundu :
«Ey babam!.. Beni öyle vasıflarla "bezedin ki, ben değil Zahhak ile, bütün bir yeryüzü sapıklarıyla mücadele edebileceğim.. Var ol!.. Sağ ol!.. Henüz pek bilmiyorum. Peygamberliğim on sene önce mi başladı, yoksa şimdi elli yaşındayken mi?.. Her nasıl olursa olsun, vaktimi ziyan etmeyeceğim.»
Lâmek, bu konuda da fikrini söyledi:
«On sene önceki bir müjdelemeydi.. Hazırlıktı. Asıl peygamberliğe şimdi, elli yaşında başladın. Çünkü halkı Vahdaniyete çağırma iznin yeni çıktı.»

V KÖMÜR OCAĞINDAKİ ELMAS

Hazret-i Nûh (A.S.), ertesi gün öğleye doğru ancak uyanabildi.. İlk işi annesinin mezarına koşmak oldu.
Önünde diz çöktü.. Ağlamadı.. Üzücü konuşmadı. Hep iyi şeylerden bahsetti:
«Ey güzel annem!.. Şimdi ruhunun nerelerde olduğundan haberliyim.. Elbet sen de benim hayatımı izlemektesin.. Sana pek minnettarım ki, beni has bir kul olarak yetiştirdin.. Nihayet sevgili Allahımm güven ve ihsanına uğradım.. Kullarıyla arasında elçilikle görevlendirildim. Şu anda yeryüzünde mü'min tek bir insan varsa o da benim. Belki babamı düşüneceksin.. Şüphesiz o da mü'mindir ama, ben Cebrâ-ilin tebliğ ettiği Allah'a teslim olma ahkâmındayım.. Babam diğer peygamber atalarımın şeriatleriyle kulluk ediyor.. İsterdim ki bu şerefli vazifeme başlarken hayır duanı alayım. Bu da Allahımm bir takdiridir.. Üzerimden dualarını, zafer dileklerini, eksik etme ey sevgili annem!...»
Hazret-i Nûh (A.S.), babasının da oda kapısına sokuldu. Lâmek sabaha karşı yattığı için henüz uy-$_0$ kudaydı.. Uyandırmaya kıyamadı.. Ayrıldı.. Hup (eski Babil) şehrinin yolunu tuttu.

Orada neler yapacağını inceden inceye hesaplamış, karara bağlamıştı.
Şehrin ana giriş vâidisi yanında bir tepecik vardı. Hazret-i Nûh (A.S.) burada durdu.
Yeryüzü insanlarının Hup şehrine gelip giderlerken çoklukla geçtikleri yer bu vadiydi.
Tepe, başlayacağı vazifesi için pek elverişliydi. Uzun uzadıya kendi barınmasını düşünmedi.
Çevreden topladığı malzemeyle bir çardak yaptı.. Marangozluk tezgâhını yerleştirdi..
Avadanlıklarını ve âletlerini sıraladı.. İkindide her şey bitmişti.
Babasını kendi haline bıraktığı, evi de pek uzakta olmadığı için gönlü rahattı.
Ne kadar saklarsa saklasın, heyecanlıydı ve ilk önce kimi tevbe ve istiğfara çağıracağını, onun nasıl bir karşılık vereceğini pek merak ediyordu.
Dakikalar ilerledikçe böyle bir yerde yerleştiği için pek pişman oldu.. Fakat mecburdu.
Buradan şehrin bütün pisliği, kirliliği, yaşadığı beter sapık hayat izlenebiliyordu.
Kapılarda ve burçlarda dolanan subaylarla nöbetçiler, sanki kırda çocuk eğlenir gibi, akıllarına estiği zaman, oklarını geriyor ve şehre girip çıkan kafi-lelerdeki insanların birkaçının canına kıyıyorlardı.. Kervandakiler, isyan edeceklerine, yerlere kadar eğilip, avcılarını alkışlıyorlardı.
Bazıları kement savuruyorlar, kimin boynuna do-lanmışsa onu, boğulsa da sürüyorlardı..
Mızrak savuranlar, kılıç sallayanlar hep can alma, kan akıtma oyunundaydılar.
Hazret-i Nûh (A.S.) eskiden de bilirdi ama, şimdi daha iyi görüyordu.. Şehre yükünün altında ezilmiş kervanlar giriyor, fakat çıkanlar karşılığında hiç * bir şey götürmüyorlardı.

Emek, gayret, çalışma karşılığı elde edilenler şehirde kalıyordu.. Ne alıyordu bunları verenler?..
Hazret-i Nûh (A.S.) çıkanlara dikkat ediyordu.
Hepsi yarı uyur, sarhoş yahut nadim bir haldeydiler. Yüzünde, başında, bedeninde yarası olmayan yoktu.
Kapıda girenleri uğurlayan, gelenleri karşılayan fahişeler sayılacak gibi değildi.. Gelenlere ne kadar güler yüz gösteriyorlarsa, ayrılanlara o derece kaba davranıyorlardı.
Akşam loşluğu bastırırken, Hazret-i Nûh (A.S.) m yaşında bir adam çıktı şehirden.. Deli deli koşuyordu. Şaşırmış olacaktı ki, henüz hedefini kestire-memişti.
Hazret-i Nûh (A.S.), onu uygun buldu.. Seslendi:
«Hey arkadaşım!.. Vakit pek geç.. Bu saatte şehir terk edilip dışarıya çıkılır mı?..»
Adam baktı.. Hazret-i Nûh (A.S.) ı gördü. Yanına geldi:
«Bana seslendin sanırım.»
«Evet. Adım Nuh'tur.. Marangozlukla uğraşırım.»
«Benim adım da Zarzava'dır.. Güneye doğru, deniz kıyısını izleyerek gidersen, bir hafta sonra kabileme rastlarsın.. İnci avcısıyım..»
«Güzel bir meslek..»
«Kömür ocaklarında da çalışırım.»
«Orada ne elde ediyorsun?..»
«Maksadım kömür çıkarmak değildir.. Bazan elmas buluyorum..»
«Ne işine yarıyor?..»
«Ey Nûh! Sen galiba Hup şehri içine girmedin.. Sokaklarında, meydanlarında, tavus kuşu gibi sah-

na salma dolaşan kızlardan habersizsin.. Bunlar ancak inci ve elmasla beslenirler..»
«Sonra?..»
Zarzava şaşırdı:
«Sonra mı?...»
«Sonrası ne demektir.. Elmas ve inciyi onlara yediriyorum.. Karşılığında ağırlanıyorum.»
«Ve bir başkasını veremediğin için kovuluyorsun..»
«Bu haklarıdır..»
«Ey Zarzava, koyuna, sığıra, deveye hiç dikkat ettin mi?..»
«İyi tanırım onları.»
«Önlerine bıraktığın nimeti yerler, geviş getire getire açlığı gidermenin safasını sürerler.. O nimetlerde hiçbir şey kalmayınca artıkları çıkarırlar.. Sen şimdi öyle bîr artıktan başkası değilsin.. Halbuki insan devamlı sevmeli ve sevilmelidir.. Denizde inci, maden kuyularında elmas aramana lüzum yok.. Çünkü kendin bir incisin, bir elmassın.. Sapıklık denizine, kömürleşen hayat kuyusuna atılıyorsun.. Yok oluyorsun..»
«Pek çok arzularım, hayallerim var.»
«Ne hakkında?..»
«Hangi birini anlatayım?.. Her şey benim olsun ve onları yalnız ben seveyim, sevileyim istiyorum.»
«Her şey senindir ey Zarzava..» «Gülünç!.. Hükümdarımız Zahhak'mdır.. Ancak o hâkimdir, seviyor ve seviliyor..»
Zahhak'tan ulusunu düşünemiyor musun?.» «Mümkün müdür?..»
«Şu batmakta olan güneş kimindir?.. Doğacak ay ve yıldızlar, dağlar, denizler, dereler, hayvanlar kime hizmet ediyor?..»
— 102 —
«Zahhak'a..»
«Hayır.. Ne görüyorsan yaratılışındaki hikmeti düşün.. Uğruna inciler, elmaslar saçtığın güzeller bile, o hikmet karşısında sönüktürler.. İdrâkini çalıştırıp, aklını, vicdanını kullandığın anda en güzele kavuşursun.. Bu, Allahtır.. Mademki varlıklarda binbir güzellik buluyor", âşık oluyorsun, onların, asıl sahibinin ne kudret ve güzellikte olduğunu kavra! O anlattığın bulanık deniz, karanlık kömür ocakları .yaşadığımız hayattır.. Biz içlerinde kaybolan inciler, elmaslarız.. Kurtulmamız şarttır. Bizim gibi yiyip içen, giyinen, bedeni insana benzeyen birisi Allah olabilir mi?.. Hele putlar!.. Kendi kendimizi aldatıyoruz..-»
Zarzava sinirlendi :
«Dedem anlatırdı.. Kabe denilen bir ülkede senin gibi düşünenler, görünmez Allah'dan bahsedenler varmış.. Bazı insanlar yalnız görür, emir alırlarmış.»
«Peygamberler!..»
«Tamam.. Yalancılıkları çabuk anlaşıldı.. Zah-hak hepsini temizledi.. Köklerini kurttu.»
«Yanılıyorsun.. Hazret-i Allah, sapık kullarını yalnız başına bırakmaz. Daima uyarır..»
«Hani?..»
«Meselâ ben, bir peygamberim ve buradaki halkın Zahhak'a uyanların tevbe ve istiğfara çağırüma-siyle görevliyim.»
Zarzava uzun uzun kahkalar savurdu.. Arada söyleniyordu:
«Bir marangoz ve, peygamber.. Delisin sen ey Nûh!.»>
Nûh yılmadı.. Mevzu açılmışken devam etti: «Göreceksin ey Zarzava,. Ben asla deli değilim.»
— 103 —

Bu sırada, Zarzava'nm kahkahalarına birkaç kişi koşuşup gelmişlerdi.. Nuh'u dinlediler.
Nuh çağrısını hepsine yaptı:
«Ey kardeşlerim, Allah'a kulluk edin. Sizin ondan başka hiçbir tanrınız yoktur.. Size Allah'ın bir olduğunu, ona ibadeti ve âhiret denilen büyük günü hatırlatmakla, imana çağırmakla görevlendirildim. Siz yaratılanların en şereflilerisiniz.. Nasıl onlardan her hangi birisini ilâh tanır, seviyesine alçalırsınız?.. Siz bütün yaratıkların üstünde kalmalısınız ve ancak bir Allah'a inanıp, ona kulluk edip, âhirete hazırlanmalısınız,. Şimdiye kadar yaptıklarınızdan ürkmeyiniz. Tevbe ve istiğfarınızı Allah'ım kabul edecektir.. Çünkü O çok rahimdir, affedicidir.»
Andolsun, Nuh'u kavmine peygamber gönderdik de: «Ey kavmim, dedi, Allah'a kulluk edin. Sizin ondan başka hiçbir Tanrınız yoktur. Ben büyük bir günde üstünüze (gelecek) azabdan cidden korkuyorum.»
(A'raf: 59)
Nûh (A.S.h dinleyenler, Zarzava gibi güldüler.
Aklından şüphelendiler.
Bunu açıkça söyleyenler de oldu:
«Seni idarecilere haber vereceğiz.. Çünkü konuştuğun sapık sözler, ancak bir delinin savuracağı saçmalardır. Esasen bedeninde de özürlerin bulunmalı ki, tepeden aşağıya örtünmüşsün.. Senin gibi giyinen var mı?.. Halka uymayan, sözüyle, kıhğıyle kendi keyfince yaşayan mecnun, çılgın değil de nedir'[1]..»
Kavminden ileri gelenler de şöyle dedi: «Biz seni hiç şüphesiz apaçık bir sapıklık içinde görüyoruz.»
(A'raf ¡3C'i
— 104 ~-
Hazret-i Nuh (A.S.) bu isnat ve tehditlorden yıl-madl:
«Siz daima sevgili Allah'ımın gönderdiği peygamberleri inkâr ettiniz. Emirlerinin tersinde yürüdünüz. Halbuki onlar sizi Allah'ın Vahdaniyetinden kopar-mamaya çalışıyorlardı. Bu îman medeniyetiydi. Madde medeniyeti ise ancak, îman medeniyetiyle beslenir. İşte her şey meydanda.. Sapıklıkta olanlardan hangisi bir keşif ve icatta bulunabildi?.. Topraktan rızkınızı bulmayı öğreten Hazret-i Âdem (A.S.) dır.. Evlerinizi kurup, sizleri mağaralara koşmaktan, in hayatı yaşamaktan kurtaran Hazret-i Şit (A.S.) dır.. Hesap, okuma-yazma. her türlü bilgi, hikmet ve gök esrarını çözme, Hazret-i îdris (A.S.) indir.. Sizleri o giydirdi. Ar ve hayanızı korudu.. Her türlü silâh icadı onundur. Develeri, atları terbiye edip üzerlerine binilmeyi öğretti.. Bir sapık olsaydı bunların hangisi mümkündü?.. Siz bütün bu medeniyetleri çaldınız.. Azgınlığınızda kullandınız.. Ben de şu şehir evlerinde ve sarayda pek çok eserler bıraktım.. Nasıl sapık olabilirim?.. Bir sapık akılsızdır.. Hele köle. esir, değilim.. Çünkü köle ve esirler, hürriyetlerini kaptırmışlardır.. Akıllarını çalıştıramazlar.. Topluma yararlı olamazlar.. Yine tekrar ediyorum, bende sapıklık düşünmeyin.. Ben ancak Rabbimin vazifelendirdiği bir peygamberim.»
(Bunun üzerine Nûh) dedi ki: **«Ey** kavmim, **bende** hiçbir sapıklık **yoktur.** Fakat ben **bütün kâinatın** Rabbinin (göndermiş olduğu) **peygamberim.**
Size Rabbimin vahyettiklerini tebliğ **ediyorum, sizin iyiliğinizi istiyorum. Ben sizin bi-," lemiyeceklerinizi de Allahtan (gelen vahy ile)**
— 105 —

biliyorum. Size o korkunç âkibeti haber vermek için, korunmanız için ye belki (o sayede) rahmete kavuşturulmanız için kendinizden bir adam (vasıtasiyle) Rabbinizden size bir ihtar geldi, diye taaccüp mü ettiniz?»
(Araf: 61-63)
Dinleyenler, Hazret-i Nûh (A.S.) in sözlerinden pek alındılar.
Kızmışlardı..
Hele uzaktan Zahhak'ın muhafızlarının gelmekte olduğunu görünce, onlara yaranmak maksadiyle, Hazret-i Nûh (A.S.) ı dövdüler... Hazret-i Nûh (A. S.) kat'iyyen el kaldırmıyor, ancak korunuyordu.
Yüzü gözü kan içinde kalmıştı.
Nihayet yere düşüp bayıldı.
Zahhak'ın muhafızları vak'a yerine yetiştikleri zaman, hikâyeyi dinlediler.
Önce halka hak verdiler.
Fakat yerde baygın yatan adamın, Zahhak'ın sarayını, zenginlerin evlerini yapan marangoz Nûh olduğunu anladıkları anda fikirleri değişti..
Kılıçlarını sıyırdılar.
«Bu adam pek ustadır.. Zahhak'ın göz bebeğidir.. On yıldan beri arıyorduk.. Hükümdarımızın has kuludur. Ona nasıl el kaldırdınız?..- diyerek hepsini öldürdüler.
Elbette bir peygambere el Allah tarafından anında takdir
Fakat kim anlayacaktı?..
Hazret -i Nün (A.S.) tekrar kendisine geldiği za man, etrafına bakındı.. Olanları hemen kavradı.
Muhafızlara siteni etti:
kaldıranların cezası ve tatbik edilmişti.
— 106
«Keşke onların hayatlariyle oynamasaydımz. Belki günü gelir sapıklıktan nadim olurlardı..»
«Fakat nerdeyse seni öldüreceklerdi.»
«Allahım takdir etmedikten sonra niçin öleyim?»
Akşam bitmek, gece başlamak üzereydi. Dışarıda içlenmiş insanlar şarkılar söylüyorlardı.
Hazret-i **Nûh** (A.S.) kendine gelmek için istirahat ederken bunları dinledi:
Gururuma kapıldım.. Belki gurur değildi o *Bende yaratıcılık olduğunu Anlatıp duran şeytanımdı.*
Göklerde ışıl ışıl Yıldızlar dururken. Yarasaları kılavuz edindim. Peşlerine düştüm.
Şimdi bir harabedeyim. Aklım durmuş. Damarlarım kurumuş. Bedenim darmadağınık.
Uslandım mı?..
Ne gezer!..
Bu sefer de
Fikirlerim yılanlaştılar.
Ayaklarıma dolanıp Çekiliyorum aydınlıktan.. Bir delik başındayım.. Kuyu kadar karanlık o.
— 107 —

Dıpsizliğine itilince Çıkmak mümkün müdür? Arıyorum aranıyorum. Yarasasız, yılansız ülkeleri.
Hazret i Kûh CAS.) anlamıştı anlayacağını.. Muhafızlardan rica etti:
«O adamı buldurun bana..»
Birisi gitti. Çabuk döndü:
«Bulamadım ey Nûh..-
-Demek kuyusuna düştü..»
Muhafızların başındaki subay aceleciydi:
«Seni hükümdarımıza götüreceğiz..» dedi.
«Niçin?..»
«On yıldır arıyordu.. Annesi Vedek ile ninesi Vey-vescihan da hepimize tenbih etmişti.»
Müh (A.S.(şimdilik reddetti:
«Hâlimi görüyorsunuz ey kardeşlerim.. Bırakın evime gideyim.. Yarın erkenden saraya gelirim.»
»Yine kaybolursun...
-Hayır.. Vazifem burada kalmamı gerektiriyor.»
«İnanmalıyız.»
«Beni bu halimle götürürseniz, Zan hak olsun, annesi veya ninesi olsun, beni koruyamadığınız için, sizi cezaya çarptırırlar... En doğrusu, benimle birlikte gelin.. Evimi görün.. Öğrenin.. Sabahleyin gideriz.»
Ceza ihtimali, muhafızları düşündürmüştü. Kabul etliler.
Hazret-i Nuh (AS.) m arkasına geçerek evine
doğru yürüdüler.
*
O gece, Hazret i Nûh (AS.) başından geçenleri babası Lâmek'e anlattı. Lâmek metan eti iydi:

«Bunlar, belki de beterleri başına gelecektir ey oğlum... Büyük adamlara en ağır yük yüklenir.»
Uykuda Hazret-i Cebrail de geldi, Hazret-i Nûh (A.S.)a:
Bir arzusu olup olmadığını sordu.
Nûh (A.S.) sevindi:
«Sevgili Allahımm güven ve emniyeti baş kuvve-timdir.» dedi.
Cebrail (A.S.) sordu yine:
«Allahımız karan sana bıraktı ey Nûh!.. Dilediğin anda kullan imha edecek.. Bunu arzuluyor musun?..»
Hazret-i Nûh (A.S.) ürperdi.. Âdeta bağırdı:
«Hayır hayır.. Daha vazifemin başındayım..»
Ertesi sabah, gün ışırken muhafızlar gelmişlerdi.
Hazret-i Nûh (A.S.), giyindi.. Kuşağını bağladı.
Daha ilk defa Hazret-i İdrîs (A.S.) in ar ve haya için bulduğu elbiseyi saray için örtünüyordu.
Muhafızlar, bunda herhangi bir hikmet bulunduğunu sanarak, ses çıkarmadılar.
Yola çıkıldı.
Şehir dışında olsun, içinde olsun, Hazret-i Nûh (A.S.) ı o kılıkta görenler, şaşınyorlardı.. Pek itiraf edemiyorlardı ama, giyerlerse, yakışacağını düşünüyorlardı.
Sarayda Hazret-i Nûh (A.S.) ile ilk karşılaşan Zahhak'm ninesi Veyvescihan oldu.
Hazret-i Nuh'a pek yakınlık gösterdi: «Kendini arattın ey Nûh!..» dedi. «On yıl az şey midir? Seni Şît soyu mu kaçırdı yoksa?..» «Değil.. Allahımm emrine uydum.» «Allah'ın burada değil mi ey Nûh?..» «Zahhak'ı kastediyorsan o sadece bir zalim hükümdardır.»

|^H

Veyvescihan kızmadı, aksine güldü-.
«Zalim demek?...»
«Allahlık vehmidir.. Bir sihirbazdır.»
«Sen hastasın ey Nûh..»
«Delirmiş bir toplulukta, akıllı öyle sanılır.»
Veyvescihan, hep Nûh (A.S.) in üzerindeki elbiseye bakıyordu.. Öğrenmek istedi:
«Bu senin buluşun mudur ey Nûh?..»
«Değil.. Atam ppeygamber İdrîs (A.S.) in icadıdır.. Ar ve hayamızı kurtardı.»
«Ren sevdim..»
-Giyinmen çok şeyler kazandırır sana.»
«Saklayacak değilim ya ey Nûh.. İhtiyarladım.. Etim gevşedi.. Azalarım düştü.. Örtü bunların hepsini gizleyecektir.. Yüzümü süslerim.. Sanırım elli, yüz; yaş gençleşirim.»
Bu sırada yanlarına Zahhak'ın annesi ve Veyves-cihan'ın kızı Vedek gelmişti.
Elbise mevzuuna o da ilgi gösterdi.
Nuh'a rica ettiler:
«Zahhak'ı gördükten sonra odamıza gel!.. Hem bize elbise fikrini açıkla, hem de noksan kalan mobilyalarımızı konuşalım.»
Hazret-i Nûh (A.S.): «Olur..» dedi. «Fakat daha önemli bir mevzu var.. Sizler halkın başlarısınız.. Nereye giderseniz, oraya koşarlar.. Ben sizi Allahıma götürmek, Vahdaniyetini, ona ibadeti, âhireti anlatmak istiyorum.. Bu baykuş hayatı, harabelik yeryüzü yakışmıyor insana.»
Zahhak'ın ninesi ile annesi buruldular.. Bu sözler onların şan ve şereflerini gölgeliyordu. Ağır gelmişti. Çoktan Nûh (A.S.) a cezasını verirlerdi ama, ne fayda ki ona şimdilik muhtaçtılar.

Nûh, korkmadı.. Yılmadı.. Çok şeyler anlattı.
Onlara Nuh'un kıssasını oku! Hani o, kavmine: «Ey kavmim, demişti, benim (aranızda) duruşum, Allah'ın âyetleriyle öğüt verişim size ağır geliyorsa (ne diyeyim), ben ancak Allah'a dayanıp güvenmişimdir. Siz ve ortaklarınız da artık toplanıp ne yapacağınızı kararlaştıran. (O suretde ki) bilâhare bu yapacağınız size hiçbir tasa (ve pişmanlık vermiş) olmasın. Sonra hükmünüzü bana icra edin. (Hattâ) bana mühlet de vermeyin.» «Eğer (benim öğütlerimden) yüz çeviriyorsa,-nız ben sizden (bu hususta zaten) hiçbir mükâfat istemedim. Benim mükâfatım Allah'tan başkasına ait değildir. Ben (O'nun hükmüne boyun eğen, emrine muhalefet etmeyen, Ondan başkasından hiçbir ümit beslemeyen) müslümanlardan olmakla emr olundum.»
(Yûnus: 71 - 72)
Bu sözler de iki kadına, ana kıza, kâr etmedi.. A-kılları giyinecekleri ve özürleriyle yaşlılıklarını gizleyecekleri elbiselerdeydi.. Bir de odalarının süslerini düşünüyorlardı.
Hazret-i Nûh (A.S.) a dostluk gösterdiler.. «Sen iyi konuşuyorsun. Masal da olsa, dinlemek isteriz.. Bizi bir rüya, hayal âlemine sürüklüyorsun..» dediler.
Zahhak'ın annesi hatırladı:
«Fakat oğlum Zahhak'ın "huzuruna varınca sakın bu türlü konuşma.. İlâhlık itibarına, şanına dokunma.. Senin san'atını bir tarafa bırakır ve canını alır.»
Zahhak'ın ninesi Veyvescihan bu ihtimalle uyandı.. Kızma teklifte bulundu:

«Nûh ile, Zahhak'ın yanma biz de girelim.. Herhangi bir gazaba gelişini önleriz..»
Zahhak'ın odası kapısındaydılar.
Zahhak'ın annesi Vedek, annesine bir teklif yaptı:
İstersen önce sen Zahhak'a gir ve onu hazırla ey
annem.»
«Olur..»
Veyvescihan odaya girdi.
Sesi dışarıdan işitiliyordu.. Bir şarkı söyledi hemen :
Yeryüzü avucunda senin.. Bir turunç kadar küçük. Arzundan dışarı itim kaçabilir?..
Ergeç gezinip dönecekti, Görünecekti sana. Çocuklar da öyle değil midir?. Gün batarken kapındadır.
Zahhak bir kahkaha savurdu:
Ey ninem, bana bir müjde vermenin acelesinde-sin.»
«Sana ne malûm değildir ki!.. Nûh döndü.»
«Elbette dönecekti.. Sihirli kavalım uykumda bile çalıştı. İstese de, istemese de yüzgeri etti. Nerededir şimdi?.»
«Kapıda bekliyor., Annen Vedek yanındadır.»
«Hemen gelsin.-
«Gelecek. Fakat sana bazı bilgiler vermek isterim. Yoksa Nuh'a pek kızarsın.»
«Nedir bunlar?.»

«Beyazlar giymiş..» «Dağlılar, Kabeliler gibi.. Soyması kolaydır.»
«Fakat yakışmış.. Bırak öyle gezsin..»
Zahhak biraz düşündü:
«Gezsin..» dedi.. «Marangozumu herkes tanımalıdır.»
«Bana da izin ver ey oğlum.»
«Niçin?..»
«Hattâ annene.. Çünkü bizler kocadık.. Porsuduk.. Beyaz örtü, eksikliklerimizi gizler..»
«Peki.. Belki ben bile örtünürüm.. Hele renklenirse.»
«Bunu Nûh yapar.»
«Bütün şartım, örtünmenin aşkı gölgelememesi-dir. Aşka çirkinlik düştü mü, kurtlanmış meyva gibi çürür.»
«Şüphesiz..»
«Haydi Nûh gelsin.. Eksik kalan işlere başlasın.»
«Elbet başlar.. Fakat Nûh hastadır ey oğlum..»
«Çalışamayacak mı?..»
«Çalışacak.. Hastalığı kafasındadır.. Görünmez, her şeyi yaratmış, tek bir Allah'ın varlığına inanıyor.. İnsanları ona ibadete çağırıyor, ölümden ötede bir âhiret azâbıyla korkutuyor..»
«Demek bende ilâhlık vehmetmiyor?..»
«Evet..»
«Ona dersini vereceğim.. Halkla başbaşa bırakacağım.. Bakalım masalla, hayalle, kimi kandıracak?.. Yedi iklimin insanı bana uymuştur...Kopmazlar..»
«Bu hali isyan değil midir?..»
«Deli gözüyle bakacağım.. Zararsız bir deli. Eğer marangoz, dülger ve doğramacılıkta usta olmasaydı, çok işkenceler ederdim kendisine.. İhtimal zamanla akıllanır.»

Nihayet Nûh (A.S.) içeriye ahndı.
Huzurdakiler secde etmesini bekliyorlardı.. Aldırmadı.
Tok konuştu:
«Beni istemişsin ey Zahhak!...»
«İstedim.. On yılın hikâyesini dinlemedim.. Çünkü seni adım adım takip ettim.. Üzülme.. Aklını oynatmışsın.. Bunu düzelteceğim.-
«Ben aklımı oynatmadım.»
Zahhak ile münakaşaya giriştiler..
Zahhak, menfaati uğruna hep gülüyor, sözleri tatlıya bağlıyordu..
Nihayet Hazret-i Nûh (A.S.) sabredemedi.. Allah'ına çağrısını yaptı ve onu azapla korkuttu:
«Ey kendinde yedi iklimin hakimliğini topladım vehmine kapılan Zahhak!.. Bir an olsun içine eğil, oradan yükselen isyanı dinle. Neler, ne gerçekler gizlidir bu isyanda!.. İhtirasının zindanlarına hapseyle-diğin ruhun en büyük aşkına hasrettir.. Bu aşk Vahdaniyet aşkıdır.. Allah'ın birliğini tanı.. Ona kulluk et.. Azaptan kork.. Hesap gününe hazırlan.. Nefse esaret, yalnız kendini değil, bütün bir insanlığı inanç medeniyetinden, tekâmülünden etti. Hürriyetsizlik ne acıdır!.. Kendine lâyık görmediğin bir şeyi nasıl başkasına tatbik eder ve rahat uyursun?..»
Andolsun ki biz Nuh'u vaktiyle kavmine (peygamber olarak) göndermişizdir. (O, öyle demişti:) «Şüphesiz ki ben sizi Allah'ın azabından apaçık korkutanım. Allah'dan başkasına ibadet etmeyin. Hakikat, ben sizin başınıza acıklı bir günün azabının (gelip çatması) n-dan endişe ediyorum.»
(Hûd: **25-26)**
— 114 —
Andolsun biz Nuh'u kavmine (peygamber olarak) gönderdik de dedi ki: «Ey kavmim, Allah'a kulluk edin. Sizin ondan başka hiçbir Tanrınız yoktur. Hâlâ (O'nun ikâbından) sakınmayacak mısınız?.»
(Mü'minûn: 23)
Hükümdar Zahhak, Hazret-i Nûh (A.S.)ı hep dinliyordu..
Nihayet Hazret-i Nûh (A.S.) in son sorusu şu oldu :
«Kararın nedir ey zâlim!..»
Zahhak acı, baykuş ıslığına benzer bir kahkaha attı:
«Senin Allah'ın eğer gerçekten varsa, ne duruyor, beni derhal helak etsin.. Kabe'ye doğru gittim.. Orasını kendi emrime göre düzene koydum.. Hani?.. Niçin bir ceza tertip etmedi?.. Bırak bu safsataları ey Nûh!.. İnsanlar ömürleri boyunca dünyadan kâm alsınlar. Gerisini düşünmek budalalıktır. Akıllılar, kuvvetliler diğerlerini hükümleri altına alıp çalıştırıyorlar sanma.. Korkuyorlar.. Sana asla gücenmedim.. Sende engin **bir** doğramacılık san'atı var.. Bunu başta benim sarayım olmak üzere Hup (eski Babil) un güzelleşmesi uğruna harcayacaksın.. Emir vereceğim, sen istediğin kadar deliliğinde devam et!.. Kimse karışmayacak.. İş ki arzularımı yap.»
Hazret-i Nûh (A.S.) saraydan **ayrılıp sokağa çıktığı zaman, azminden hiçbir şey kaybetmemişti. Bulunduğu çabuk duyulmuştu. Bilhassa eşraf, asil adını taşıyan zorbalar, Zah-**
— 115 —

hak'ın muhafızları ve yardakçıları pek sevinmişlerdi. Çünkü onların da Nûh (A.S.) a yaptıracakları vardı evlerinde... Ve birbirleriyle yarışıyorlardı.
Hepsi Hazret-i Nûh (A.S.) ı hürmet derecesinde pohpohladılar. Diller döktüler.. Hazret-i Nûh (A.S.), onların iş siparişlerini kabul etti. Fakat topunu birden Allah'ın birliğine, ibadete, âhiret gününe çağırmayı ihmâl etmedi.
Eşraf, menfaatleri dolayısiyle sustular.
Kızmışlardı.
Fakat, aynı sözleri Nûh (A.S.) m Zahhak'a söylediğini işittikleri vakit yumuşadüar.
Elbet Zahhak bir şeyler biliyordu ki, Nûh (A. S.) ı cezalandırmamıştı.
Nûh (A.S.), eşrafın yanından ayrıldıktan sonra, şehrin en büyük meydanına yürüdü.. Burada yoksul halk tabakası, düşkünler vardı. Onları çevresine topladı.
Bir saatten fazla konuştu.
Uyardı..
Allah'a teslim olmaya çağırdı.
Halk bir hoş olmuştu.. Hazret-i Nûh (A.S.) onlara güzel şeyler söylüyordu ama, zorbalar, hele Zahhak ne olacaktı?..
Hazret-i Nûh (A.S.) onların ruh haletlerini içi gibi bildiğinden, tekrar konuştu.. Anlattıklarını özetledi.
Hani biraderleri Nûh onlara: «(Allahtan) korkmaz mısınız?..» demişti.
«Şüphesiz ben size gönderilmiş emin bir peygamberim.»
«Artık Allah'tan korkun ve bana itaat edin.» «Ben buna karşı sizden hiçbir ücret talep et-
_ ite-
miyorum. Benim mükâfatım âlemlerin **Rab-**
binden başkasına ait değildir.»
«O halde Allahtan korkun ve bana itaat e-
din.»
(Şuarâ: 108-110)?
Bu sırada zorba eşraftan bazıları gelmiş Nûh (A.S.) ı dinliyorlardı.
Halk onları görünce, korkup Nûh (A.S.) ı dövdüler. Yumruklayıp kaçırdılar.. Peşinden taşlar attılar.
Nûh (AS.), meydanın bir köşesine çekilmiş duruyordu.
Yanına, zorba eşraftan bazıları sokuldular.. Akılları sıra onu kandırıp işlerine, evlerinin mobilyasını yapmada kullanacaklardı..
Yalan konuştular.-
«Ey Nûh!.. Sen büyük bir san'atkârsm.. Bayağı insanlar içinde işin nedir?.. Onlarla düşüp kalktıkça biz sana nasıl inanınz?.»
Dediler ki: «Arkana hep bayağı kimseler düşmüşken biz sana îman eder miyiz?.»
(Şuarâ: 111)
Hazret-i Nûh (A.S.) bayağı diye adlandırılan halkın kalblerinin önemli olduğunu, bunu ancak Allah'ın bileceğini, böyle konuşmamalarını ihtar etti.
(Nûh): «Benim onların neler yapmakta olduklarına bilgim yoktur.» dedi.
«Onların hesabı Rabbimden başkasına ait değildir, eğer ince düşünürseniz.»

«Ve ben o mü'minleri (sizin hatırınız için. tardedici de değilim.»
«Ben (gelecek tehlikelerle) apaçık korkutucudan başka (bir kimse) de değilim.»
(Şuarâ: 112-115)
Hazret-i Nûh (A.S.) zorbalarla da konuşurken korkmadı, yorulmadı.. Sözlerini şöyle bağladı:
«Ben Allahımdan emir aldım.. Halkı dini doğru tutması ve ayrılığa düşmemesi için uyaracağım.»
O, «dini doğru tutun, onda ayrılığa düşmeyin» diye (asl-ı) dinden hem Nuh'a tavsiye ettiğini, hem sana vahyeylediğimizi, hem İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya da tavsiye ettiğimizi sizin faydanız için şeriat yaptı. Senin kendilerini davet etmekte olduğun (bu) şey müşriklere ağır geldi. Allah kimi dilerse buna onu seçip çeker, (ancak kendisine itaat-la) dönmekte olanları buna muvaffak eder.
(Şûra: 13)
Hazret-i Nûh (A.S.) akşamleyin vadideki evine gitti.
Babası Lâmek, gücünün yettiği kadar toprakla uğraşmıştı.. O da bahçeyi ve tarlayı suladı.. Sürülerle ilgilendi.
Babası Lâmek, boş kaldıkları zaman öğrenmek istedi:
«Ey oğlum, peygamberlik vazifene başladın mı?»
«Evet ey babam!.. Zahhak'ı, annesini, ninesini ve pek çok eşrafı Vahdaniyete çağırdım..»
«Ne dediler?..»

Gülüp geçtiler.. Beni deli sandılar..
«Yaşıyorsun ama..»
«Marangozluk san'atımdan faydalanacaklar.. Ya rarları için hayatta bıraktılar.»
«Halkla görüşmedin mi?»
«Onların içi kan ağlıyor ama, canları tatlı geli yor.. Zorbalar görünce dayaklarını yedim ve taşlan dım.»

VI
YÜZYILLARDDAN YÜZYILLARA

Hazret-i Nûh (A.S.), her gününü şehirde geçiriyordu.
Gerek hükümdar Zahhak'ın ve gerekse azgın eşrafın siparişlerini büyük bir titizlikle yapıyordu. Diğer taraftan da bir an olsun peygamberlik görevini aksatmıyordu. Her önüne çıkanı cesaretle Vahdaniyete çağırıyordu.
Bazan boş kaladığı zamanlar, şehir bölgesinden ayrılıyor, dağ ve çöllere açılarak, oradaki kabilelere giriyor konuşuyordu.
Fakat cehalet ve Zahhak'a uyma hastalığı öylesine insanların kanına işlemişti ki, bu zehri söküp atmak pek kolay olacağa benzemiyordu.
Halk işkence, dayak ve taşlamalarına dşvam ederlerken bir taraftan içlerinden geçenleri dile getiriyorlardı:
Bunun üzerine kavminden küfredenlerin elebaşıları «Biz seni kendimiz gibi bir insandan başka olarak görmüyoruz. Basit ve zahiri bir görüşle (uyan), en aşağı tabakalarımızdan başkasının sana tâbi olduğunu da görmüyo-

ruz. Sizin bize bir üstünlüğünüzü dahi görmüyoruz. Biz sizi bilâkis yalancılar sanıyoruz» dediler.
(Hûd: 27)
Dediler: «Ey Nûh, bizimle cidden uğraştın.. Bizimle olan bu mücadelende ileri de gittin. Eğer sen doğrucularda isen bizi tehdit edip durduğun (azabı) haydi getir bize.»
(Hûd: 32)
Bunun üzerine kavminden ileri gelen kâfir bir güruh (şöyle) dedi: «Bu, sizin gibi bir insandan başka (bir şey) değildir. Size karşı şereflenmek, üstünlük (sağlamak) istiyor o. Eğer Allah (peygamber göndermek) dilesey-di elbette (bize) melekler indirirdi. Biz evvelki atalarımızdan bunu duymadık.
(Mü'minûn: 24)
Kendisinde delilik bulunan bir adamdan başkası değildir bu! Binaenaleyh bir zamana kadar onu gözetleyin.
(Mü'minûn: 25)
Nûh kavmi gönderilen (peygamber) leri tek-zib etti!..
(Şuarâ: 105)
Dediler ki: «Arkana hep bayağı kimseler düşmüşken biz sana îman eder miyiz..»
(Şuarâ: İli)
Dediler ki: «Ey Nûh, sen (bu dediğinden) vaz geçmezsen muhakkak ki taşlanmışlardan olacaksın.»
(Şuarâ: 116) — 121 —

Hazret-i Nûh (A.S,), halkın bu tekziplerine karşı hem Allahına sığınıyor, hem de gerekli cevapları veriyordu onlara:
(Nûh): «Ey Rabbim, dedi, onların beni tek-zib etmelerine mukabil sen bana yardım et.»
(Mü'minûn-. 26)
«Ey kavmim, ben onları kovarsam Allah'dan (Allah'ın intikamından) beni kim (kurtarabilir, bana kim) yardım edebilir? Hiç de düşünmez misiniz?.»
(Hûd: 30)
«Ben size: Allah'ın hazineleri benim nezdim-dedir demiyorum. Ben gaybı bilmem. Ben hakikatte bir meleğim de elemiyorum. Bununla beraber gözlerinizin hor gördüğü kimseler (mü'minler) hakkında Allah onlara asla bir hayır vermeyecektir, dahi diyemem. Allah, onların özlerindekini en çok bilendir. (Eğer bunları tard edersem) o takdirde şüphesiz ki ben zalimlerden olmuş bulunurum.»
(Hûd: 31)
(Nûh da): «Dilerse onu size ancak Allah getirir. Siz (O'nu) âciz bırakabilecekler değilsiniz.» dedi. «Eğer Allah sizi helak etmek dilemişse, ben sizin iyiliğinizi arzu etmiş olsam bile, bu ha-yırhahlığım size hiçbir fayda vermez. O, sizin Rabbinizdir ve nihayet ancak O'na döndürül» seksiniz.»
(Hûd: 33-34)
— 122 —
Bütün bu karşı karşıya konuşmalar, aynı şekilde ı.imlerce, aylarca, hattâ senelerce sürüp gitti.
Hakir görülen halk tabakasından bir kısmı Hazret-i Nûh (A.S.) a inanmışlardı.. Fakat zorba eşrafın baskıları altında tekrar Vahdaniyeti terkedip sapıklıklarına dönmüşlerdi.
Hazret-i Nûh (A.S.) a baskı ve işkenceler, hakaretler arttırılmıştı.
Bilhassa Hazret-i Nûh (A.S.) putlara sataşıp, manasızlıklarını anlatınca, delirdiler.. Halkı sık sık uyarıyor, Hazretti Nûh (A.S.) in öğütlerini dinlememelerini istiyorlardı.
(Halk tabakasına) «Sakın taptıklarınızı bırakmayın. Hele «Ved» den, ««Suvâ'» dan, «Yegüs» dan, «Yeûk» dan ve «Nesr» den zinhar vaz geçmeyin» dediler.
(Nûh: 23)
*
Böylece yüzyıllar yüzyılları kovaladı.
Hazret-i Nûh (A.S.) beşyüz yaşına yaklaştı.
Çünkü Hicretten önce 5600 (M.Ö. 4978) senesini yaşıyorlardı.
Son seyahatinde epeyce oyalanmıştı.. Babası Lâ-mek'i bir ay kadar görmemişti.
Dönüşte hep onu düşünüyordu.
Akşama doğru evlerinin bulunduğu vadiye vardığı zaman, hiç ummadığı bir durumla karşılaştı. Ev tarafından neşeli şarkılar geliyordu.. Bunu söyleyen de bir kadındı.
Durdu Hazret-i Nûh (A.S.) a kulak verdi:
— 123 —

Sebepler, suyun Akıntısına kapılmış Saman çöpleri gibidirler.
Kimi bir kıyı bulur, Toprağa tutunur.. Yanar kavrulur alevinde.
Kimi yetişir, birleşir Bir başkasıyla.. Avutma gücü artar.
Beterin beteri Maceraları görmek Ruhu uyandırır.
Sen ey gönül!..
Ey uykusunda bile inleyen!..'
Bir akıntıda ara şifanı.
Hazret-i Nûh (A.S), tekrar yürüdü.. Eve yaklaştı.. Allah'a şükürler olsun ki, sevgili babası Lâmek sağdı ve her zamankinden daha diriydi.. Hazret-i Nûh (A.S.) babasına sokuldu.. Elini öpüp geciktiği için özür diledi. Yaptıklarını anlattı.
Lâmek: «Demek hep tekzib edildin y ne..» dedi. «Horlandın, tahkir edildin.. Dövülüp taşlandın?..»
«Evet ey babam..»
«İnsanlar böyledir işte..»
«Sen iyisin ey babam!...»
«Şu kadın hizmetlerimi gördü.. Pek çevik, aydın yüzlü ve tatlı sözlüdür.. Kalbi temizdir..»
«Ona teşekkür etmeliyim..»
Kadm işini bitirip dönmüştü.

Lâmek takdim etti:
«Oğlum Nûh işte budur..»
Hz. Nûh, kadına vazifesini yaptı:
«Ey Allah'ımın iyi kulu!.. Geçkin babama pek iyi bakmışsın.. İnşaallah ne muradın varsa gerçekleşir.»
Lâmek aralarına girdi:
«Onun muradı benim muradımdır.. Aramızda kalmalıdır.»
«Hay hay.. Fakat nasıl bir isim ve hüviyetle?..»
«Ey Nûh!.. Yaşın beşyüzdür.. Elvermez mi artık?.. Evlen!.»
Hazret-i Nûh (A.S.) pek düşünmedi.. Kadına döndü :
«Bunu kabul eder misin?..»
«Ederim.. Çünkü sen iyi bir insansın.. Babanı da sevdim. Esasen kimsem kalmadı.. Zorbalar alıp götürdüler.»
«Adın nedir?..»
«Ben Berakil'in kızı Amrure'yim.. Mahvil, Ahnut, Kayn yoluyla, Âdem'e bağlıyım. Fakat bana hep Va-hile derler.. Sen de öyle hitap et!..»
«Olur ey Vahile.. Ailem olmayı kabul eder misin?.»
«Bunu söylemiştim..»
«Fakat bazı şartlarım var..»
«Hepsi şimdiden kabulümdür.»
«Babama iyi bakacaksın..»
«Gördün..»
«Ben Allah'ın birliğine, eşsizliğine inanırım.. Ona ibadet ederim.. Ahiret azabından korkarım..»
«Tıpkısını yaparım..»
«Hazret-i Allah, beni insanları hidayete çağırmakla görevlendirdi.. Yani peygamberim.. Bununla övünüyorum sanma.. Ancak vazifedir..»

«Allah'ın birliğine ve senin onun peygamberi olduğuna şehadet ederim.;»
«Halk beni dövüyor, işkence ediyor, taşlıyor, tekzipte direniyor.. Her fırsatta mecnun riyerek alaya alıyorlar.»
«Ben onlara hadlerini bildiririm..»
• Ey Vahile beşyüz sene az bir zaman değildir.. Birkaç yoksul iman etti ama, sonra döndüler.. Bir biz kaldık. Baha bol evlât ve torunlar vermelisin.. Bunlarla Allah'ımın ismini yüceltmeliyim.»
«Hiç tasalanma ey Nuh!.. Annem ve kardeşlerim, en verimli tadardan daha bereketliydiler.. Elbet ben de öyleyimdir.»
Hazret-i Nuh (A.S.), esasen, Hazreti Allah'dan aldığı emre göre, Âdem, Şît, İdris (A.S.) lara nazil olan şeriatlerle amel ederdi.. Bunlara göre, Vahile ile evlendi.
Ertesi gün tekrar, halkı Vahdaniyete çağırmak için yollara düştü.. Artık anlamıştı.. Zahhak ve etrafını çevreleyen zorbalar önemliydiler.. Bunlar Allah'ı tanımazlarsa, halkı uyarmak mümkün değildi..
Hazret-i Nüh (A.S.), önce saraya gitti.. Hükümdar Zahhak'm ve eşrafın işlerini tamamlamaya çalıştı.
Hazret-i Nüh (A.S.) m adı deliye çıktığı için, hiç kimse ona kızmıyordu büyüklerden.
Hazret-i Nüh (A.S,) o gün akşama kadar sarayda kaldı
Ayrıldığı zaman, ailesi Vahiie'yi pazarda buldu.
Niçin geldiğini öğrenmek istedi. Aldığı cevap yatıştırdı onu:
«Evimizin pek noksanları var.. Onları tamamlamak istedim.» . Birlikte dönmeye başladılar.
126 —
Fakat yolda her önlerine çıkan Vahile'yle alay
(idıyordu:
«Bir deli ile evlenilir mi ey genç kadın?..»
Başkaları da Nüh (A.S.) a saldırıyorlardı:
«Deli, sen deli değil misin?.. Niçin bu kadını evlenme vaadi ile dinine- soktun?..»
Küfredenler, taşlayanlar, vuranlar çoğalmıştı..
Hazret-i Nüh (A.S.) hem koşuyor, hem yine halkı dine çağırıyordu.. Bir taraftan da ailesi Vahiie'yi koruyordu.
Vadilerine girip selâmete çıktıkları zaman, Nüh (A.S.) durdu.. Halkın söylediği bir söz ona pek dokunmuştu. Öğrenmek istedi:
«Ey Vahile!.. Gerçeği benden gizleme.. Evlenmen ile Allah'ıma teslim olman arasında hiçbir bağlantı yoktur değil mi?..»
«Hayır.. Menfaat rol oynamadı. »
«Bu çok önemli bir konudur ey Vahile.. Beni aldatabilirsin ama, Allahımız her şeyin farkındadır O, gizliyi,. gizlinin gizlisini de bilir.. Çocuklarımız, yanlış yoldan gidersen, asla îman etmezler.. Ağaç yaşken eğilir..»
«Benden hiçbir şüphem olmasın ey Nûh..»
Aradan beş yıl geçti.
Bu süre içinde Vahile, Hazret-i Nûh (A.S.) a her yıl bir oğul doğurdu.
Bunların adlan şunlardı:
1. Aber.
2. Yam (Ken'an)
3. Ham
4. Sam
— 127 —

5. Yafes.
Bu beş oğuldan birincisi, **Aber,** pek yaşamadı.. Yürüdüğü sırada öldü.
Diğerleri büyümelerine devam ettiler.
Hazret-i Nûh (A.S.) artık saraydan ve şehirdeki zorba eşraf tarafından çağrılmıyordu.. Çünkü ona yaptıracakları şeyleri yaptırmışlardı.. Hazret-i Nûh (A.S.) in hayatıyla, emniyetiyle, ilgilenen yoktu. O kadar ki, Hazret-i Nûh (A.S.) artık yaşadığı vadiden dışarıya çıkamıyordu.. Hemen dövülüyor, taşlanıyordu.
Buna rağmen, vadinin, ana yola bakan kısmında (İydi'1-Verd) adlı bir tepe vardı.. Hazret-i Nûh (A.S.) bu tepenin üzerine dikiliyor, gelip geçenleri Allah'a çağırmaya devam ediyordu.
Zahhak adlı zalim hükümdar ve azgın, zorba eşraf durumdan memnundular.. Zahhak sefahat âlemlerinde anlatıyordu:
«Nûh, yaşadığı vadide bir zindandadır.. Günü gelecek, aklını başına toplayıp bana gelecektir..»
Bu sırada Zahhak'ın yaşı dokuzyüzü aşmıştı.
Hazret-i Nûh (A.S.) in oğulları arzusuna göre büyüyorlardı.
Bilhassa Ham, Sam ve Yafes pek rnü'mindiler. Has kui olacağa bonziyorlardı.
Hu/ret-i Nuh (A.S.) in ailesi Vahile, yeni bir huy peydahlamışlı. Vadi ve yaşanılan renksiz hayat onu sıkıyordu. Zaman zaman ihtiyaçlar bahane ederek, şehre gidiyordu.
Görenler etrafını alıyorlardı:
«Nüh'dan ne haber ey Vahile?..»
«İyileşmesi yakındır..»
«Bir mecnun iyileşir mi?..» «Elbette..»
— 128
»Demek mecnun olduğunu kabul ediyorsun..»
«Çünkü görüyorum..»
«Fakat dinindesin..»
«Hayır.. Evlâtlarım için katlanıyorum..»
Vahile bu suretle iki yüzlü bir oyun oynuyordu.
Bilhassa eğlencelere, açılıp saçılmaya, pek düşkündü.
Şehre indiği zaman, keyfince geziyordu.. Akşamla birlikte, tekrar örtünüp evine dönüyor, sözde ibadet ediyordu.
Bir gün yine sapıklardan bazı kadınlar Vahile'yi sıkıştırdılar:
«Oğullarına yazık ^değil mi?.. Onları zindandan kurtarsana. Bizim gibi hayatın tadını çıkarsınlar..»
«Zor bu ey kardeşlerim..»
«Önce birisinden başla.. Meselâ Yam **(Ken'an)** m pek güzel olduğu söyleniyor.. Onu bize getir.»
Vahile, bunu yaptı.
Şehirden taşıdığı eşyaların ağır olduğunu bahane ederek, Yam'ı götüreceğini söyledi.
Bu ilk gidiş yetti.. Yam sefahat yuvalarında gününü doldurunca, artık ele avuca sığmaz oldu.. Gün geldi, babasını bile dinlemedi.. Kaçtı.
Diğer oğullar Ham, Sam, Yafes büyümüşlerdi.
Hazret-i Nûh (A.S.) onları bu azgm ülkede çabuk evlendirdi. Aldığı gelinler de mü'min olmuşlardı.. Mütemadiyen çocuk doğuruyorlardı.. Böylece Hazret-i Nûh (A.S.), beşyüz elli yaşma yaklaştığı sırada, vadideki soyundan gelme mü'minler seksen kişiydiler.. Yarısı erkek, yarısı kadındı.
Hazret-i Nûh (A.S.) oğul, gelin ve torunlarının arasında iyi günler geçiriyordu ama, halkın henüz îmana gelmemesine, bir kişinin bile sokulmamasma ve oğlu Yam'ın sapıtmasına üzülüyordu.

Ne zaman Yam'ı karşısına alıp konuşsa, evli olduğunu hatırlatma, Yam isyan ediyordu.
«Ey babam!. Evlenmek ne demektir?.. Şehirde böyle bir şey yok.. Senin adm deliye çıkmış.. Bırak artık bu fikirleri.. Utanıyorum.. Devam edersen, annemi alıp şehre göçeceğim.»
«Annen sana uymaz ki..»
«Onu ancak ben bilirim.»
Hazret-i Nûh (A.S.), her sabah olduğu gibi, yine vadi çıkışındaki (Îydi'1-Verd) tepesindeydi.
Şehre giden bir kafile geçti önünden.
Hazret-i Nûh (A.S.) pek ümitlendi,.
Her zaman yaptığı gibi, onları durdurdu.. Konuştu.. Fakat bu sefer, her zamankinden daha çok hakaret ve işkenceye uğradı. Taşlandı.. Tutulup iyice dövüldü.
Tekrar kendisine geldiği zaman, ağrımayan yeri yoktu.
Fakat mahcubiyeti, vazifesini yapamama duygusu, en büyük açışıydı..
Beşyüz sene ne demekti?,.
Yüzyıllar yüzyıllara yerlerini bırakmışlardı.
Hazret-i Nûh. (A.S.) bir nesilden ümit kesince, diğerinden, gelecekten ümitlenmişti.. Fakat daima gelen gideni aratıyordu:
Hazret-i Nûh (A.S.), ümitsizdi.. Bunu Allah'ına haber verdi:
(Nûh): «Rabbim, dedi, hakikat **kavmim beni tekzip etti.»**
«Binaenaleyh benimle onların arasındaki hükmü sen ver de beni ve beraberimdeki mü'minleri kurtar.»
(Şuarâ: 117-118)
— 130 —
Hazret-i Nûh (A.S.) bu kadarla da kalmadı.. Elbette Hazret-i Allah'ın bildiği hikâyesini yana yakıla dile getirdi.. Bu konuşmasında halini tazallüm vardı-.
«Ey güzel AllahımL Sen beni kavmime peygamber gönderdin.. Onları kendilerine elem ve azâb gelmeden önce korkuttum.»
Hakikat, biz Nuh'u kavmine «Kendilerine elem verici bir azab gelmezden evvel kavmini (onunla) korkut!» diye gönderdik.
(Nûh: 1)
«Onlara bunları anlatacak bir peygamber olduğumu söyledim.»
Dedi ki-. «Ey kavmim, muhakkak ki ben sizi (başınıza gelecek azaptan) apaçık korkutan bir peygamberim.»
(Nûh: 2)
«Allah'a kulluk edin. Ondan korkun. Bana da itaat edin diye (gönderildim)». «Tâ ki (Allah) sizin günahlarınızdan bir kısmım yarlığasm. Sizi (azapsız olarak) mukadder bir müddete kadar geciktirsin. Şüphe yok ki Allanın (tâyin ettiği) müddet gelince geri bırakılmaz. Eğer bilseydiniz!.»
(Nûh: **3-4)**
Hazret-i **Nûh** (A.S.) sevgili Allah'ına, ağlaya ağlaya hikâyesini **dile** getiriyor, arada **hıçkırıkları sözlerini kesiyordu:**
Dedi: «Ey Rabbim, ben kavmimi hakikaten gece gündüz davet ettim.»
—-131 —

«Fakat benim davetim (imandan) kaçma Harın) dan başka (bir şeyi) arttırmadı.» «Hakikat ben, senin kendilerini yarhğaman için, onları ne zaman davet ettiysem parmaklarım kulaklarına tıkadılar, elbiselerine büründüler, ayak dirediler.. Büyüklük tasladılar da tasladılar.»
«Sonra ben onları hakikaten en yüksek sestim) le çağırdım.»
«Sonra da onları hem ilân ederek davet ettim. Hem kendilerine gizli gizli söyledim.. «Artık» dedim, «Rabbinizden mağfiret dileyin. Çünkü o, çok yarlığayıcıdır.» «(O sayede) gök, bol yağmur salıverir.» «Üstelik sizin mallarınızı, oğullarınızı da çoğaltır. Size bağlar, bostanlar verir. Size ırmaklar akıtır.»
«Ne oluyor size ki Allah'ın, sizi bir vekar (ve şeref sahibi yapmasını) emel edinmezsiniz.» Halbuki O, sizi hakikat türlü türlü tavırlar (haller) le yaratmıştır.» «Görmediniz mi, Allah yedi göğü birbiriyle âhenkdâr olarak nasıl yaratmış.» «Onların içinde ay'ı bir nur yapmış, güneşi de kandil (olarak) asmıştır.» Allah sizi yerden ot (gibi) bitirdi. (Sonra sizi yine onun içine döndürecek. Sizi (yeni) bir çıkarışla (tekrar) çıkaracak.» «Allah yeri sizin (faydanız) için bir döşek yapmıştır.» «Onun geniş yollarında gezip dolaşasınız diye.»
(Nuh: 5-20)
— 132
Nuh biraz dinlendikten sonra tekrar Allah'ını aradı:
Nûh dedi: «Ey Ilabbim, hakikaf onlar bana isyan ettiler. Mal dar) ı ve evlâdllarlı (kendilerinin) hüsran (in) dan başkasını arttırma-yan kimselere uydular.» «Bunlar da büyük büyük hileler (dolaplar, melanetler) yaptılar.»
(Halk tabakasına:) «Sakın taptıklarınızı bırakmayın. Hele «Ved» den, «Suvâ'»dan, «Ye-ğûs» dan, «Yeûk» tan ve «Nesr» den zinhar vazgeçmeyin» dediler.
«Hakikaten onlar birçok kimseleri baştan çıkardılar. Sen (ey Habbim) o zalimlerin şaşkınlığından başka şeylerini arttırma.»
(Nûh: 21 - 24) Nûh bunları anlattıktan sonra, nihayet diledi:
«Nûh (öyle) demişti: «Ey Rabbim, yeryüzünde kâfirlerden yurt tutan hiçbir kimse bırakma.»
«Çünkü sen onları bırakırsan kullarım yoldan çıkarırlar, kötüden, öz kafirden **başka** evlâd da doğurmaz dar).» «Ey Rabbim, beni, anamı, babamı, îman etmiş olarak evime girmiş kimseleri, (kıyamete kadar gelecek) erkek mü'minleri ve kadın mü'minîeri sen yarlığa. Zalimlerin helakinden başka bir şeyini de arttırma.»
(Nûh: 26-28)
Halk hâlâ, geçip giderlerken Hazret-i Nûh (A. S.) ı tekzipte devam ediyorlardı.. Allah'a, çağırmaktan zorla alakoyuyorlardı. Deli deyip duruyorlardı..

Hattâ oğlu Yam ile ailesinin iki yüzlülüğünü, aslında sapık olduklarını haykırıyorlardı.
Onlardan evvel Nuh **kavmi** de **tekzip** etti: **«Onlar kulumuzu** yalancı saymakta **ısrar ettiler.** «Mecnun!» elediler. O, (davetten) vaz-**geçirilmeye zorlandı.»**
(Kamer: 9)
Hazret-i Nuh (A.S.) tahammül edemedi.. Tekrar Allah'ına yalvardı:
Nihayet, **o** da Rabbine «Ben hakikaten mağlûbum. Artık (benim) intikam (ımı) sen al.» diye dua etti.
(Kamer: 10)
Hazret-i Allah, elbette Hazret -i Nuh (A.S.) in ıstırabından pek'haberliydi..
Ona sık sık Cebrail (A.S.) ı gönderip teselli ediyordu vahyieriyle :
Nuh'a şu hakikat vahyolundu: «Kavminden gerçek îman etmiş olanlardan başkası asla îman etmeyeceklerdir. O hakle (beyhude üzülüp de) işleyegeldiklen şeylerden (tecavüz-′„ terden) dolayı tasalanma!"
,' İHûd: 36>
•' ■ Hazret-i Nuh (A.S.),- Hazret-ı Allah'ın kesin haberleri karşısında, artık hiçbir insanı- imana getiremeyeceğini anlamıştı.'- ′■′■ -
Bunun mânası ne demekti?..
O halde peygamberlik görevi bitmişti..
Bunu mü anlatmak istiyordu Hazret-i Allah?..

Fakat çabuk vazgeçti bu acı fikirden..
Çünkü, vadideki aile efradı, gelinlerinin son do-gurduklarıyla beraber, seksenikiye yükselmişlerdi..
Babası Lâmek hariç, bütün bunlar kendi zürriyetin-den diler..
Hazret-i Nûh (A.S.) ı en üzen şey. sapıkların ona sık sık :
«Sen peygambersin ha?.. Demek bunu kendin için bir öğünme vasıtası yaptın..» demeleriydi.
Halbuki Hazret-i Nûh (A.S.) alçakgönüllüsün ve tevazuun enginliğindeydi.. Böyle bir öğünmeyi asla aklından, kalbinden geçirm i yordu.. Nihayet, Hazret-i Allah, kendisini seçmişti insanları azgınlığından kur tatmaya.! O kadar.
Dörtyüz elli senelik çabaları bir sonuç vermediği halde kimseyi bundan sorumlu tutmamış, kendisini başarısızlıkla suçlayıp durmuştu..
Bir de yine azgınlar, onun dikkatini başka şeylere çekip duruyorlar, huzurunu, saadetini altüst edi yorlardi:
«Sen nasıl bir peygambersin ki, oğlun Yara'a söz geçiremiyorsun.. O bile senin bir deli olduğunu, saçma sapan konuştuğunu anlamış durumdadır.. Gecesi, gündüzü bizimle beraber geçiyor.»
Bu ela bir şey değildi.
Hazret-i Nûh (A.S.) ı tedirgin eden ailesi Vah i Is hakkında çıkarılan dedikodulardı..
Hemen hemen her gün, yanından geçenler bun lan sayıp döküyorlardı:
Ey Nûh!.. Ailen- Vahile'den haberli misin?. Dün yine şehirde idi. Sana mecnun diyor.»
Hazret-i ,Nûh (A.S.) bunları birkaç kere ailesine sormuştu. Hep şu cevabı, almıştı:
«Biz bir avuç insanız... Azgınlar yeryüzünü karın-

çalar gibi sarmışlardır.. Ben de seni savunursam; onları tutar görünmezsem, bir gün vadimize saldırırlar.. Hepimizi öldürürler.. İşi idare ediyorum.. Kalbim baş ka, dilim başkadır.-
Hazret-i Nûh (A.S.) bu savunmayı uygun bulmamıştı.
Sebebini söylemişti:
«Ey Vahile'.. Sanırım sen hakikaten azgmtardfajl vanasın.. Fkı tutumunu derhal değiştir.. Çünkü Ha/ ret-i Allah'ın bizi koruyacağını unutuyorsun.. Bir mü'min böyle düşünmez.. Ben seninle evlenmeden ön ce, tam dörtyüz elli yıl, Vahdaniyeti savundum . Argınları Allah'a çağırıp, azabla korkuttun; Başta *'Za'H* hak olmak üzere, kim kılıma dokunabildi?.. İşkence, dayak, hakaret nefsime işlemedi.»
«Beni anlamıyorsun ey Nûh!.,»
«Belki.. Allahımla kulu arasına girecek değilim. Belki beni aldatabilirsin. Fakat Hazret-i Allah'ın. h-< şa, aldanması mümkün müdür?. Çabuk kendini io parla!. Yoksa Hazret-i Allah sana cezam hazırlar. Bunun vakti saati bilinmez.-
Vahile diretiyordu :
«Niçin bu ceza çabuklaşmıyor?.. Demek ki suçsuzum.»
«Hazret-i Allah benim mahzun olmamı, oğul ve torunlarımın boyunlarının bükülmesinî istemiyor. Cezan bunun için gecikmektedir.. Fakat sevgili Al-lahım o kadar merhametlidir ki, küçük bir tevbe ve istiğfarınla, nedametinle, tekrar seni kucaklar.
Hazret-i Nûh (A.S.) yanılmıyordu ilhamlarında.
Çünkü Hazret-i Allah, günü gelince, Hazret-i Nûh

(A.S.) in ailesinin ve diğer bir peygamberin ailesinin âkibetlerini ilân edecekti ibret için..
Şöyle buyuracaktı:
Allah küfredenlere Nuh'un karısı ile Lût'un karısını misâl olarak gösterdi. Onlar kullarımızdan iki iyi kulun (nikâh) altında idiler. Böyle iken hainlik ettiler de o (iki zevç) onları Allah (m azabın) dan hiçbir şeyler kurtaramadılar. O (iki kadına) «Ateşe girenlerle beı-aber siz de girin» denildi.
(Tâhrirn: İO)

VII

HESAP GÜNÜNE **HAZIRLIK**

Hazret-i Nuh (A.S.) beşyüz elli yaşına kadar, Allah'ın artık azgınların hidayete ermeyeceklerini haber vermesi üzerine, bütün dikkatini evlâtları, gelinleri ve torunları üzerinde topladı.

Hiç değilse, onların azıtmalarım önle-meye çalışıyordu.

Muvaffak da olmuştu.

Ancak ailesi için endişedeydi.. Durmadan Allanma yalvarıyordu.. Bir de oğlu Yam (Ken'an) vardı. O yemyeşil aile hayatında Yam'ı bir diken gibi görüyordu. Hemen hemen her gün, emirle, ricayla, korkutmakla ona koşuyordu.

Fakat Yam bir mermerdi.. Kayaydı. Sabahla birlikte fırlıyor, günler geçtiği halde dönmüyordu. Ailesini ihmal ediyordu.

Neden sonra, Hazret-i Nûh (A.S.) onu bir ağaç altında sızmış, sapsarı bir yüzle buluyordu. Sefahat, içki, kumar, talan, yıkmadık tarafını bırakmıyordu.

Aradan iki yıl daha geçti.

Hazret-i Nûh (A.S.) tam beşyüz ellisekiz yaşındaydı.

Bir gün Cebrail (A.S.) geldi ve emrini verdi: «Ey Nûh!.. Şu tepe düzlüğüne bir ağaç dik!. Emir alıncaya kadar asla kesme!.»

Hazret-i Nûh (A.S.) öyle bir ağaç fidanı aradı. Görünürlerde yoktu.

Nihayet ertesi sabah fidanı dikilecek yerde buldu.

Onu kimin ihsan ettiğini anladı Fidanı hemen aldı.. Çukurunu hazırlayıp, gübreledi ve dikti.

«■

Bu ağaç Gofer (Hind ağacı) di Hafta geçmeden, sanki yirmi yıllık agaçmış gibi büyüdü.

Gelip geçenler görüyor ve fısıldaşıyorlardi: «Nûh, Zahhak kadar sihiri öğrendi..» «Peygamberliğine ne dersin?..» «Sakın inanma!. Bu adam bizim atalarımızla birlikte de yaşadı.. O zaman da bir mecnundu. Atalarımız onun hiçbir sözünü kabul etmediler.»

«Zahhak, bu adamın macerasını herkesten iyi bilir.. Şimdi dokuz yüz elli yaşını aştı.. Neden ona do kunmadı?.. Mülkünde yaşamasına izin verdi?..» •

«Hükümdarımız Zahhak, san'atkar ve bilginlerin daima mecnun olduklarını söyler.. Zararları sadece kendilerinedir. Bize bir ibret olsun diye hayatıyla oynamıyor.»

Fakat Hazret-i Nûh (A.S.) ı, Hazret-i Allah'ın kendisine son yaptığı vahyi asla unutmuyordu.. Artık kimse imana gelmeyecekti.: Ne demekti bu?..

Yeryüzü, en küçüğünden,, en büyüğüne kadar, bütün mahlûkatıyla Hazret-i Allah'ı teşbih ve tenzih ederken, insan adını taşıyan bir gurup yaratığın, dilediği gibi yaşamasına asla müsaade etmeyecekti. O halde, eskiden, üç.bin yıl önce. yeryüzünü kan

ve ateş deryasına benzeten dumanlı ve zehirli ateşten yaratılmış cinlerin sonucu onlara da mı tatbik olunacaktı?.
Demek hesap gününe toptan bir hazırlık vardı..
Hazret-i Allah, insan için kıyameti koparacaktı.
Buna şu vadide yaşayanlar da dahil miydi?
Bu hususta asla bir vahy ile şereflenmiyordu.
Diktiği ağaç onu düşündürüyordu.
Ağacın çabuk büyümesi, bilhassa dal budak salmaktan ziyade gövdesinin irileşmesi dikkatini çekiyordu.
Hazret i Nûh (AS.), Hazret-i Allah'ın açıklamasına rağmen, çağırma görevini aksatmıyordu.. Çünkü kendisine artık çağırmaması, insanları kendi haline bırakması, vazifesine son verildiği, emredilmemişti.
O büyük hesap günü elbette ancak Hazret-i Allah'ın tayin ve takdir buyuracağı bir zamanda olacaktı..
Ne vardı ki, o güne hazırlık başlamıştı.. Hazret-i Allah, halife diye şereflilerin şereflisi yarattığı insanı yeryüzünde yaşamaya lâyık görmemişti.
Onları nasıl imha edecekti?..
Bunun şeklinden de habersizdi Hazret-i Nûh (AS.).
Hazret-i Allah, insan kullarının her şeyini affediyordu. Etmediği tek şey kendisini ve onları hidayete çağıran peygamberlerini tekzib etmeleriydi.
Hazret-i Nûh (A.S.) Zahhak'a uyan insanlara memur edilmişti.
Elbette diğer yerlerde de insanlar vardı.
Bunlar da aynı sapıklık içinde miydiler?..
Kendilerine peygamberler gönderilmişse, onu yalanlamışlar mıydı?..
-..- HO —
Hazret-i Allah'ın vereceği ceza, yalnız Nûh kavmine miydi?.. Yoksa bütün insanlara mı?..
Hazret-i Nûh (A.S.) bu meçhuller içindeyken, Hazret-i Allah geleceğe ait kader kitabında, birçok sırları hazır bulunduruyordu.
Bunları şimdiden okumak fırsatına, şerefine nail olanlar üzülüyorlardı.
Çünkü pek acıydı geleceğe ait okudukları-.
Nûh (devrin) den sonra nice asırları (n halkını) helak ettik. Rabbin, kullarının günahlarından hakkıyla haberdardır. (Onları) hakkıyla görücüdür ya, (işte bu) yeter.
(İsrâ: 17)
Bu helak edişlerinde hiçbir peygamberi vazifesini yapamamakla itham etmiyordu. Aksine hepsinin en iyi. kullar olduklarını anlatıyordu ;
İşte bunlar, Allah'ın kendilerine nimetler verdiği peygamberlerden, Âdem'in zürriyetin-den, Nûh ile beraber taşıdıklarımızdan, İbrahim ile İsrail'in neslinden, hidayete erdirdiğimiz ve seçtiğimiz kimselerdendir. Onlara çok esirgeyici (Allahm) âyetleri okunduğu zaman ağlayarak secdeye kapanırlardı.
(Meryem : 59)
Yalanlama bilhassa büyük yer almıştı Hazret-i Allah'ın huzurunda saklı ana kitapta.
Kâfirler seni tekzib ediyorlarsa onlardan evvel Nûh kavmi, Âd, Semûd (kavimleri), İbrahim kavmi, Lût kavmi ve Medyen yârâm da (peygamberlerini) tekzib etmişlerdi. Mû-

sâ dahi tekzib edilmiştir. Nihayet ben o kâfirlere (ukubet hususunda) bir mühlet verdim de sonra onları yakalayıverdim. (Bak) benim inkârım (inkılâbım) nasıl imiş!
(Hacc: 42-44)
Onlardan evvel Nûh kavmi, Âd, o kazıklar sahibi Fir'avn, Semûd, Lût kavim der) i ile Eyke yârânı da (peygamberlerini) tekzib et-miş(Ier)di. İşte o partilerim âkibeti)!
(Sâd: 12 - 13)
Onların herbiri, başka değil, gönderilen (o peygamber) leri tekzib etti der) de (bu yüz^ den onlara) azabım hak oldu. Bunlar da iki sağım aralığı kadar bile gecikmeyecek bir tek korkunç sesten başkası* nı gözetmiyor dar).
(Şöyle) dediler: «Ey Rabbimiz, hesap gününden evvel amel defterimizi acele ver (de görelim.»
(Habibim) onlar ne derlerse sabret! Kulumuzu, o kuvvet sahibi Dâvudu hatırla! Çünkü o, daima (Allah'ın rızasına) dönen bir (zât) idi. Gerçek biz dağları (kendisine) mu-sahhar kıldık ki bunlar akşamleyin ve kuşluk vakti onunla birlikte durmayıp teşbih ederlerdi.
(Sâd: 14-18)
Onlardan evvel Nûh kavmi de, bunlardan sonra gelen sürü sürü fırkalar da (peygamberlerini) yalan saydı dar). (Bunlardan) her ümmet, kerdi peygamberlerini yakalamayı
—142 r—
kasdetti. Hakikati olmayan (şeyler) le hakkı yok edebilmeleri için savaşıp durdular. Neticede ben de onları tutup yakaladım, tşte (bak) benim azabım nice imiş!..
(Mü'min: 5)
Mü'min olan (o zat) dedi ki: «Ey kavmim, hakikat ben o sürü sürü fırkaların gününe misâl (vermeniz) den, Nûh kavminin, Âd'ın, Semûd'un ve daha sonrakilerin hali gibi (bir maceraya sapıp felâkete uğramanızdan) korkuyorum. (Yoksa) Allah kullarına bir zulüm dileyerecek değildir. .
(Mü'min: 30-31)
Onlardan evvel Nûh kavmi, Ress yârânı, Semûd (kavmi) de tekzib ettiler.
(Kât: 12)
Daha evvel de Nûh kavmini (helak ettik) Çünkü onlar (küfr ü isyanlariyle doğruluktan) çıkmış fâsık bir kavimdi.
(Zâriyât: 6)
Daha evvel Nûh kavmini de (o helak etti) Çünkü bunlar daha zalim ve daha azgın (insan) ların ta kendileri idi.
(Necm-. 52)
* •s*
Hicretten 4500 (M.Ö.) 5100) yıl kadar önce Haz-ret-i Nûh (A.S.), ilâhi takdirlerden habersiz, vadisinde üzüntüleriyle yaşarken, aldığı emir üzerine diktiği ağaçla bilhassa ilgilenirken, dünya düzeni ansızın bozuldu.
-—143 —

Birdenbire kâinatı altüst eden, akışı değiştiren, tesadüf olamazdı.. Kendisine ilâh diye taptıran Zah-hak zalimi olamazdı. Hele o taş ve odun parçaları putlar hiç olamazdı.
Güneş, ay, yırtıcı kuşlar, kasırga rol oynayamaz' lardı bu değişiklikte..
Ancak bir kuvvet, mutlak bir kudret bulunmalıydı ki, emri şaşırılmadan, tereddüt edilmeden yapılsın.
Bu da ancak, insanların yalanladıkları Hazret-i Aliah'dı.
İnsanları bu derece azıtıp sapıttıran İblis, bir tarafa sinmiş, hem seviniyor, hem de kendi âkibetinden bile telâşlanarak titriyordu.. İnsan nefs ve ihtirasını körükleye körükleye, bin seneye sığdırdığı, bilhassa bu bin seneden sonra, Hazret-i Nûh (A.S.) ı kırk-elli yaşından 600 yaşına kadar uğraştırdığı unutulacak, af edilecek gibi değildi. Ne olmuştu kâinata?.
ESu düzensizlikten yeryüzü ne zarariar görmüştü?.. Korkunçtu bu.
Hazret-i Allah'ın rahmeti birdenbire çekilmişti topraktan. Ne bir bulut parçası dolaşıyor, ne bir damla su serpiliyordu semadan.. İlk önceleri halk bunu, normal, zaman zaman başlarına gelen, kuraklık sandılar..
Ateşten mabetlerine koştular.. Kadınları, erkekleri, çocukları ateşe attılar.. Putlarına yaranmak istediler.
Fayda etmedi.
Beş yıl dolunca, Zahhak'ın sarayını sardılar.. O-na yalvardılar.. Zahhak kendilerinden beterdi. Sihri, yalancı ilâhhğı, kâr etmedi. Mademki ateşe tapıyorlardı.

Hazret-i Allah da onları ateşle başbaşa bırakmıştı.
Güneş beterin beteri alevler kusuyordu.
Dicle, Fırat can çekişir haldeydiler.. Tabanlarında ancak birkaç nem kalmıştı.
O güzelim vadiler, dağlar, yamaçlar yeşilden soyunmuşlardı.
Elbisesini çıkaran, ar ve haya duygusunu kaybeden azgın insanların donukluğunda hissizliğinde, çir-kinliğindeydiler.
Toprak ağız ağız çatlamıştı. Ekilen tohumu .kusuyor, kabul etmiyordu.. Denizler alçaklıkça alçalı-yorlardı. Gökyüzü yere ne vermişse geri alıyordu. Toprak tütüp duruyordu.. İnsanların damarlarında, etlerinde olan suyu bile çekiyordu.
Yedek erzak kuyuları boşalmıştı.
Sürülen kemikten iskelettiler.
Kuşlar taş parçaları gibi toprağa düşüyorlardı.
İnsan bunları yiyordu kurtlar gibi ve bekliyordu.
İnsanın tek gayesi ne bahasına olursa olsun yaşamaktı.
Dünyaya kazık çaktığını sanıyordu.
Bu uğurda, ağaç kabuğu kemirdi.. Diken yedi, böceklere, solucanlara itibar etti.
Nihayet, kendisinden başka el uzatacak nimet kalmadı.
Hâlâ İblis yüreklerindeydi insanların.
Fit ve fitnelerine devam ediyordu:
«Birbirinizi yiyin.. Yaşamak için başka çare yoktur.»
Bunu da yaptılar.
Azgın bir kavim, esasen aile mefhumundan nasipsizdi.. Gücü gücüne yeten bir yamyamlık başladı.
Hükümdar Zahhak sarayından çıkmıyordu.. Do-

lu küerleriyle bu kıtlık ve kuraklık yıllarını atlatmaya çalışıyordu.
Yalvaran halka tatlı bir söz bile söylemiyordu.
İşin en acı ve garip görünen tarafı, kadınların ansızın kısırlaşmalarıydı.
Hiç kimse buna bir mâna veremiyordu.
Oğulları Hazret-i Nûh (A.S.) a soruyorlardı:
«Ey babamız!.. Niçin kadınlar doğurmuyor?..»
«Çünkü Hazret-i Allah, kararlıdır ve artık kararından dönmeyecektir.. İnsanları helak edecektir.. Çocukların azgınlık ve sapıklıkta günahları olmadığından, helak edilme sonuna kadar artık çocuk doğmayacaktır.»
Ne gariptir ki, kuraklık ve kıtlık yılları yirmibeşi aştığı halde, tek bir can çıkıp, Hazret-i Nûh (A.S.) a koşup sığınmıyordu.. Pişmanlık getirip, Allah'a teslim olmuyordu.
Bunların içinde Hazret-i Nûh (A.S.) m karısı Va-hile oğlu Yam yine vardı.
Yanı, şehirdeydi daima. Kıtlık ve kuraklığın verdiği çılgınlıkla, büsbütün azıtan halkla sözde eğleniyordu.
Hazret-i Nûh (A.S.) in ailesi Vahile, aynı oyununu oynuyordu. Kocasına imanlı görünüyor, halka mecnun olduğunu söylüyordu.
Hazret-i Nûh (A.S.) in sekseniki kişilik aile efradı, karısı ve oğlu Yam müstesna, ibadetlerini büsbütün arttırmışlardı.. Hazret-i Allah, onların hayatlarını idame edecek kadar nimetlerini hazırlıyordu.
Hazret-i Nûh (A.S.) m Îydi'l-Verd'de diktiği ağaç pek büyümüştü.
Halk uzaktan ona bakıyor, yolacak bir yeşil dal arıyorlardı üzerinde. Yoktu.. Sırf gövdeydi..
— 146 —
Kalınlığı ve uzunluğu halka başka başka görünüyordu. Bunu aralarında münakaşa ediyorlardı:
«Nûh, sihirli ağacım bize korku için dikti.»
«Doğrudur..»
«Hükümdarımız Zahhak bile şehrin saray penceresinden onu görüyordu..»
«Niçin büyümesine, irileşmesine fırsat veriyor? »
«Bir şeyler düşünür olmalıdır..»
«Bana göre ağaç kırk arşın boyunda, on insanın kucaklayacağı kalınlıktadır..»
«Hesabı pek az tutuyorsun.. Ağaç yüz kırk arşından, fazladır.. Bu, ağaç değil, göklere yükselmiş bir hortumdur..»
«Belki de kuraklığa sebep budur.. Bulutlar emiyor..»
«Evet evet.. Onu kesip yıkmalıyız..»
Öyle yaptılar. Ağaca saldırdılar.. Değil kesmek, yıkmak, tırnaklarıyla bile en küçük yerini sıyıramadılar.
Aradan bir zaman daha geçti.
Zalim Zahhak'm bin yaşını doldurmasına beş sene kalmıştı. Hazret-i Nûh (A.S.) altıyüz kırkbeş yaşındaydı.
Bir sabah, Hazret-i Nûh (A.S.) in oğullarından. Yafes, nefes nefese babasına koştu.. Acı haberi verdi:
«Ey babam!.. Sevgili dedem Lâmek ölmüş..»
Hazret-i.Nûh (A.S.) üzüldü şüphesiz.. Fakat Hazret-i Allah'ın emir ve takdirine karşı durmak ne mümkündü!..
Hemen hazırlıklarına girişti. Götürüp annesi Semha'nın yanma defnetti.. Orada seksenbire düşen aile efradına, mübarek babasının macerasını, iyi hallerini tekrarlayarak, hâtırasını taziz etti.
Şu öğüdü verdi:
— 147 —

Sevdiklerimiz pek çok.. Gönlümüze göre değişir. Hepsi güzel, hepsi iyi. Fakat kim katacak?.. Onları yaratan nedir?.. Kendileri mi oldular?.. Ayrılışları izinsiz midir?..
Hayır, açık her şey.. Sevgilileri, güzellikleri yaratan Eşsiz bir kudretin Varlığı "apaçık.. Bunu idrâk için bana, Peygamberliğime bile lüzum yok.
Bir an düşünün!.. Güzeli halk eden, güzelden, -iyiden üstün değil midir?.. Sevginin, aşkın yolları O'nda nihayet bulmaz mı?.. Nedendir bu inat?.. Niçindir bu direniş?..
Ruhu besleyecek,
Göğsü aydınlatacak,
Göze görünen şu biçarelikler,
Yok olmaya mahkûm olanlar değildir.
Baki kalacak tek kudrete
Gönlümüzü verelim..
En büyük aşkın muradında yeşerelim.
*** # ***
Aradan iki yıl daha geçti.
Kıtlık ve kuraklık arttıkça artmıştı..

Kırk sene az mıydı?..
Bir damla dökülmemişti semadan..
Bir kadın doğurmamıştı.
Hazret-i Nûh (A.S.), bir ikindi vakti diktiği ağacın yanıbaşında duruyordu..
Cebrail (A.S.) geldi, ağacı kesmesini ve anlatacağı şekilde bir gemi yapmasını emretti.
Bu bir vahiydi.. Hazret-i Nûh (A.S.) pek sevindi.
Demek Hazret-i Allah, mü'min kullarını, o sek-senbir kişiyi kurtaracak, diğerlerini helak edecekti.
Kendisi en usta bir marangoz, dülger ve doğramacıydı ama, henüz hayatında ne gemi görmüş, ne de yapmıştı.
Yalnız çocukken, tavukların kemiklerini örnek alır, kaburgalarını örter, derede yüzdürürdü.
Bunu hatırladı.
Öyle mi yapmalıydı?..
Fakat tereddüdü çabuk dağıldı.
Çünkü Hazret-i Cebrail, ağacı kesmesini ve nezaret altında gemi yapmasını emretmişti.
Biz de ona (şöyle) vahyettik: «Bizim nezaretimiz ve vahyimizle gemi yap sen!..»
(Mü'minûn: 27)
Ağacın bulunduğu tepe topraktı.. Su yoktu.. Esasen yeryüzünde kurumadık ne bir dere, ne bir ırmak kalmıştı. Hattâ denizler bile buharlaşa buharlaşa, terleye terleye pek alçalmışlardı.
O halde bu gemi ne işe yarayacaktı?..
Cebrail (A.S.) emri tekrarlayarak ve vahyi tamamlayarak, Hazret-i Nûh (A.S.) m şüphelerini giderdi:
«Bizim nezaretimiz altında ve vahyimiz veçhile gemi yap! Zulmedenler hakkında bana

bir şey söyleme! Çünkü onlar suda boğulmuşlardır (boğulacaklardır).»
(Hûd: 37)
Hazret-i Nuh (A.S.) ancak o zaman Hazret-i Allah'ın verdiği kararı anladı.. Pek üzüldü.
Demek bu **kırk yıl süren** kuraklıktan sonra gökler delinecek ve yeryüzü sularla dolacaktı.. İnsanlar barınacak yer bulamayarak, boğulacaklardı.
Hazret-i Nûh (A.S.), insanların kendisine aitıyüz yıllık peygamberliği süresince ettiklerini unutmuştu.. Onları yine seviyordu.. İntikamını almasını Allah'ından dilemesine nadim oldu.. Kurtulmalıydılar.. Belki nesiller birbirlerini kovaladıkları halde, hidayete eren çıkmamıştı ama, bundan sonra çıkardı..
Hazret-i Allah'a yalvarmaya hazırlanırken.. Aklına O'nun kesin emri geldi: «Zulmedenler **hakkında bana bir** şey **söyleme!..»**
Ve söyleyemedi Hazret-i Nûh (AS.).. Boynunu büktü.. Gözlerinden yaşlar boşandı.
Çok sürmedi dalgınlığı..
Oğullarını çağırdı..
Onlara Allah'ın emrim tebliğ etti.
Ham, Sam, Yafes hazırdılar.
Yam (Ken'an) yoktu yine.
Ailesi şehirdeydi.. Hâlâ, azgınlarla işbirliği yapıyor ve Hazret-i Nûh (A.S.) ı delilikle suçluyordu.
Bu ağaç nasıl kesilecekti?..
Gerek Hazret-i Nûh, gerekse oğulları, azgınların onu sıyıramadıklarmı görmüşlerdi.
Buna rağmen, bütün kalblerinin doluluğuyla hidayette olduklarından, Allah'larının yardım ve nezaretine derhal inandılar.
Ertesi sabah baltalarını aldılar..

Azgınlara hortum kalınlık ve yüksekliğinde görünen ağacı, kolaylıkla kesip devirdiler.
Hazret-i Nûh, **iri bir tavuğu boğazlamış, kemiklerinin biçimini bozmadan,** gemiyi yapacağı yere getirmişti.. Bir tarafa örnek diye bırakmıştı.
Oğullarına ve torunlarına emir verdi:
«İşte gemiyi bu biçimde yapacağız..»
Hazret-i Nuh'la birlikte çalışanlar, oğul, gelin ve torunlarıydı.. Tam yetmişdokuz kişiydiler.. **Kırkı erkek, otuzdokuzu** kadındı. Ailesi Vahile ile oğlu Yam da olsalar seksenbir kişi edeceklerdi.
Hazret-i Nûh (A.S.) vahye uygun olarak demirden çiviler yaptı.. Zift hazırlattı. Ağacı doğrayarak, kalaslar ve tahtalar elde etti. Şüphesiz bu gemiyi inşa etmesine izin verilmesi Hazret-i Allah'ın ona ve mü'minlere bir mükâfatıydı.
Hazret-i Nûh (A.S.) ve soyundan gelen mü'min-ler kurtulacak, yeryüzünde tekrar, fakat hepsi mü'-min insanların zürriyeti başlayacaktı..
Bunun mânası açıktı:
Hazret-i Allah, Hazret-i Nûh (A.S.) ı pek seviyordu.
Onu insanlara **İkinci** Âdem yapacaktı.
Onu (Nuh'u) levhalar ve mıhlarla yapılmış (gemiy)e yükledik.
Ki (o gemi, hakkında) nankörlük edilmiş bulunan (o zat) a bir mükâfat olmak üzere, bizim gözlerimiz önünde akıp gidiyordu. Andolsun ki biz bunu bir âyet olarak bırak-mışızdır. O halde bir düşünüp ibret alan var mı? Ki benim azabım ve (bundan evvel) tehditlerim nice imiş.
(Karnen 13-16) **

Gemi, gece-gündüz çalışılarak yapılırken, azgınlar uzaktan seyrediyor, yine de Hazret-i Nûh ile alay etmekten kendilerini alamıyorlardı-.
«Eskiden marangozdun.. Şimdi gemiciliğe mi başladın?..»
«Karada yüzen gemi görülmüş müdür?..»
Nûh (A.S.) pek ileriye gitmiyor, sadece hatırlatıyordu:
«İlerde neler olacağını göreceksiniz.»
(Nûh) gemiyi yapıyordu. Kavminden herhangi bir güruh yanından geçtikçe eğleniyorlardı. Dedi ki: «Bizimle eğleniyorsanız biz de sizinle bu eğlendiğiniz gibi, eğleneceğiz.» «Artık rüsvay edecek azabın kime gelip çatacağını (bundan başka, âhiretteki) daimî azabın da kimin başına geleceğini ilerde bileceksiniz.»
(Hûd: 38 39)
Artık bin yaşında bulunan zalim Zahhak da kulağına çalınan işlerden meraka düşmüştü.
Doğduğu gündenberi halkı sapıklığa, azgınlığa alıştıran, hiçbir nesle hidayete erme fırsatı vermeyen zalim hükümdar, sık sık yakınlarını Nuh'un gemiyi yaptığı yere gönderiyor ve haberler alıyordu.
Fakat gelen haberler hiç birbirini tutmuyordu:
«Ey hükümdarımız.. Nuh'un yaptığı gemi üç katlıdır. Tavuk iskeleti biçimindedir.. Uzunluğu 300, eni 50, derinliği 30 arşındır.»
«Ey hükümdarımız ve ilâhımız!.. Geminin boyu 1000 arşın, eni 600 arşındır.. Üç katlıdır..»
«Ey hükümdarımız[1]. Geminin uzunluğu 300. eni

50, yüksekliği 30 arşındır.. Üç katlıdır. Her katın kapısı var.»
«Ey hükümdarımız!.. Gemi Hind ağacmdan-dır.. Bir rivayete göre: Abanoz ağacındandır. İçinden dışından ziftle sıvanmıştır.. Üç katlıdır.. Uzunluğu 80, eni 50, yüksekliği 30 arşındır.»
Hükümdar Zahhak, kırk yıl süren kıtlığa ve kadınların doğurmamasına önem vermedi.. Adamlarının gemiyi anlatırken görüş değişikliklerinden faydalandı.
Onları toplayıp şöyle konuştu:
«Ey sadık kullarım!. Hükmümdeki yedi iklim halkına haber salın. Bu kıtlık ve kısırlığı ben tertipledim.. Maksadım sizin kulluk derecenizi imtihan etmekti.. Gördüm ki, bunca zahmete rağmen bir taneniz bile benden kopmadmız.. Yakında kuraklığı ve kısırlığı sona erdireceğim.. Nûh, benim emrimle ve ona verdiğim sihirle gemiyi yapıyor.. Gemi yüzme-yecektir. Benim yazlık sarayım olacaktır.. Sihirledi-ğim için herbirinize başka en, boy ve yükseklikte göründü.»
Halk, her zaman olduğu gibi, Zahhak'a İnandılar.
Hele birkaç gün sonra yarım yüzyıla yakın bir zamandanberi gökte görülmeyen bulutlar ansızın gelince, artık hiçbir şüpheleri kalmadı.
Hazret-i Nûh (A.S.), Hazret-i Allah'ın nezaret ve vahyiyle gemiyi iki senede bitirmişti.
Bir rivayete göre dört senede bitirmişti. Şimdi tam altıyüz elli yaşındaydı. Elli senelik çocukluk devri hariç, altıyüz sene sürmüştü insanları Vahdaniyete çağırışı...
Semada bulutlar kükremeye ve boşanmaya ha-

zırlık yapmaya başlayınca, Hazret-i Nûh (A.S.), oğul, gelin ve torunlarını, Zahhak gibi kandırmadı.. Hakikati konuştu:
«Ey evlatlarım, oğullarım, gelinlerim, torunlarım!.. Sakın ola ki gemi bölgesinden uzaklaşmayası-nız.. Çünkü, nerdeyse gök delinecek.. Tufan olacak.. Kaçamaz, kurtulamazsınız.»
Onlar da itaat ediyorlardı.
Fakat ailesi Vahile dinlemiyordu:
«Ey Nûh!.. Hele ben bir şehre kadar gidip dostlarımı göreyim.»
»Azgınlar sana nasıl dost olurlar?..»
«Belki son anda hidayete erecekler bulunur.»
Ve gidiyordu Vahile..
Zahhak'ın sözlerine kanıyor, şehirdekilere kendisini azgın ve kocasını mecnun gösteriyordu yine.
Hazret-i Nûh (A.S.)'in oğlu Yam (Ken'an) da huyunu bırakmamıştı.. Hazret-i Nûh "(A.S.) ona da öğüt veriyordu:
«Ey oğlum!. Benim zürriyetimden, senden başka sapık çıkmadı.. Bırak azgınlık hayatını.. Bari son anda hidayete er.. Beni Allah huzurunda mahcup etme!.. Sana yazık olacak.»
Yam, artık tam âsiydi:
«Babamsın ama, senden emin değilim. Çünkü yüzbinlerce insan deliliğini söylüyor.. Bunların hepsi mi yanılıyorlar?.! İnsan hayata bir kere gelir.. Elden geldiği kadar yaşanmalı, keyf sürülmelidir.. Senin âhire t dediğin şey bir vehmindir.. Ne zaman gittin ve döndün ki bu kadar kesin konuşuyorsun?..»
Hicretten önce 4450 (M.Ö. 3828) inci yıldı.
Artık kırk yıl süren kuraklık dolayısiyle mevsimler kalmamıştı.. Fakat ilkbahardı yine.
Bir gece, sabaha kadar simsiyah bulutlar gök-

lerde gezinip durdular.. Yıldızları, mehtabı örttüler.. Kulakları sağır eden homurtular duyuldu. Çakan şimşeklerden, gökyüzüne bakanların gözleri kör oluyor, düşen yıldırımlardan kulaklarının zarları patlıyordu.
Bu hal sabahla birlikte yerini yağmura bıraktı.
Azgınlar, zalim Zahhak'ın dediği çıktı diye sevinçlerinden, dışarıya fırladılar.. Yağmuru içmediler, âdeta yediler.
Fakat bu sevinçleri kısa sürdü.
Çünkü yağmur değildi yağan..
Hazret-i Allah'ın gazabıydı.
Bir, beş gün değil, kırk gün ve gece sürdü.
Denizler karalara saldırdı..
Zalim Zahhak'ın sarayı ve Hup (eski Babil) sular altında yıkıldı..
Halk tepelere çıkmış dehşetle bakmıyorlardı.
Hâlâ uyanmamışlardı.
En garibi yalnız gökten değil, yerden de suların fışkırmaya başlamasıydı.
Halkın arasında değişik rivayetler konuşuluyor-" du:
«Yerden fışkıran su Tennur'dan boşanıyor.»
«Tennur nedir?..»
«Kaynayan bir fırındır.»
«Hiç işitmemiştik..»
«Tennur (fırın) Hazret-i Havva'nındı. Nuh'un babası Lâmek hicret ettiği zaman onu buraya getirmişti. Şimdi Nuh'un mülküne geçti..»
«Hayır, bu fırın Hind'de bulunuyordu. Hazret-i Âdem (A.S.) ile birlikte getirdi.. Havva'ya ekmek pişirmesi için verdi.»
Tennur'un (fırının) kaynadığını ilk gören Hazret-i Nûh (A.S.) m ailesi Vahile oldu.. O zaman pek

korktu.. Yaptıklarına nedamet, getirip Nuh lA.SJ'ûj yanına koştu, haber verdi ve artık yanından ayrılmadı..
Hazret-i Nuh (A.S.) ailesinin bu hareketinden, nedametinden memnun kalmıştı ama, ilerde Hazret-i Aliah'm onu cezasız bırakacağını pek sanmıyordu.
Bunun üzerine biz de şarıl şarıl dökülen bir suya gök kapılarını açtık. Yeri de kaynaklar halinde (tamamen) fışkırttık da (her iki) su (ezelde) takdir edilmiş bir emir üzerinde birleşiverdi.
(Kamer: 11-123
Allah küfredenlere Nuh'un karısı ile Lût'un karısını bir misâ olarak gösterdi. Onlar kullarımızdan iki iyi kulun (nikâhı) altındaydılar. Böyle iken hainlik ettiler de o (iki zevç) onları Allah (m azabın) dan hiçbir şeyle kurtaramadılar? O (iki kadına) «Ateşe girenlerle beraber siz de girin» denildi.
(Tahrim: 10)
Tepelere sığınan bazı azgınlar, hükümdar Zah-hak'ıı tahrikiyle, bir gece gemiye sokuldular.. İçine girip pislediler.
Kaçarlarken Hazret-i Nûh (A.S.) bunlar! gördü.
Kendilerine bedduada bulundu:
«AUahımdan dilerim siz de öyle bir illete uğrayın.»
Hazret-i Nûh (A.S.) m duası derhal kabul edildi.
Gemiye pisleyenlerin hepsi cüzzam hastalığına tutuldular.

İstırapları çoktu.. Halleri perişandı.
Bunlardan birkaçı nadim oldular.. Hazret-i Nûh (A.S.) ı aramak için gemiye yaklaştılar.. Tesadüf eseri olarak, saçtıkları pisliklere bulandılar.. O zaman derhal hastalıkları geçti.
Sevinip diğer hastalığa tutulmuş arkadaşlarına haber yetiştirdiler. Duyan koştu.. Gemide ne kadar pislik varsa temizleyip sürüngüler. O kadar ki, bazıları artık pislik göremeyip, lekeleri dilleriyle yaladılar.
Kırkıncı günün ikindisinde, sular büsbütün yükseldi..
Hazret-i Nûh (A.S.) in Allah'ın nezareti ve vahyi altında yaptığı gemi, kızaktaydı. Payandalarla duruyordu.
Geminin kıç tarafından sular yükselmeye başlamıştı. Tepelerden bakışanlar orasını birbirlerine gösteriyorlardı.
«Tennur (fırın) işte orada. Suları kaynatıp fışkırtıyordu.»
Sular tekrar biraz daha yükselince, gemi kızaktan kurtuldu.. Payandaları düştü ve sallanmaya başladı.
Ertesi sabah Recep ayının onuydu.
Hazret-i Nûh (A.S.) henüz Hazret-i Allah'darı emir almadığı için, hiçbir emir vermemişti..
Yeryüzünün bu ilk gemi yüksek mühendisi, üç katlı gemiyi durmadan geziyor, vahye uygun olmayan bir şey kaldı mı diye kontrolünü yapıyordu.. Cebrail (A.S.) in sık sık getirdiği emirleri gerçekleştiriyordu.

VIII

TUFANIN DEHŞETİ

O sabah güneş, bir an için görünmüştü.

Fakat kırk gün kırk gecedir devam eden su âfeti hızını azaltacağına arttırmıştı.

Geminin arkasında fırın iyice kaynıyordu.. Dümen altında köpükler oluyordu.

Çok muhtemeldi ki, Hazret-i Allah'ın nezaret ve vahyiyle, Hazret-i Nûh (A.S.), ilk buharlı makineyi gemisinde kullanmıştı.

Çünkü bu gemiye yelken gerekli değildi.

Mademki tufan olacaktı, demek ki yeryüzünde hiçbir kara parçası kalmayacaktı.. O halde Hazretti Nûh (A.S.) hangi yelkenle ve niçin, kime gidecekti'.'.

Elbette gideceği yerler olacaktı.

Bu da ancak Hazret-i Allah'ın emriyle cereyan edecekti.

Nitekim, gecikmedi, Cebrail (A.S.) gelip vahyi tebliğ etti. Gemi kazanı (fırını) kaynamıştı.. Yani istim üzerineydi.

Yiyecekler yüklenecekti.

Hayvanlar yeteri kadar alınacaktı..

İnsanlardan mü'min olanlar gemiye bineceklerdi.

— 158 —

Hazret-i Nûh (A.S.) elini ağzına götürüp boru gibi yaptı ve emri sırasiyle tebliğ etti.

Nihayet emrimiz gelip de fırın kaynadığı zaman (Nuh'a) dedik ki: «Herbirinden (herbir neviden erkek ve dişil ikişer çift ile - aleyhinde söz geçmiş (helakleri takdir edilmiş) olanlar müstesna- aileni ve îman edenleri içine yükle!» Zaten onun maiyetindeki az kimselerden başkası da îman etmemişti.

(Hûd: 40)

Hazret-i Nûh (A.S.) vahiyleri derhal yapıyordu. Gemiye binecekleri çağırdı ve binmelerini istedi.

(Nûh) dedi ki: «Binin içerisine. Onun kalkması da, durması da Allah'ın adıyladır. Seksiz şüphesiz Rabbim çok yarlığayıcıdır.. Çok

esirgeyicidir.

(Hûd-. 4i)

Henüz sular tepeleri aşmadıkları için, halk canlarını unutmuşlar, sanki meraklı bir olay seyreder gibi, yüzmeye başlayan gemiye bakıyorlardı.

İçine binen insanların miktarları hakkında aynı fikirde değildiler.

Çeşitli görüşlerini açıklıyorlardı:

a. 1 Nûh (A.S.)
1 Ailesi Vahile
3 Oğlu (Ham, Sam, Yafes)
3 Gelini

8 Toplam

b. 1 Nûh **(A.S.)**

— 159 **—**

3 Oğlu (Ham, Sam, Yafes' **3** Gelini
c.
7 Toplam

l Nuh (A.S.J
3 Oğlu (Ham, £W, Yaies)
3 Gelini
6 Diğer iman edenler
13 Toplam
ç. **I** Nûh (A.S.)
3 Oğlu (Ham, Sam, Yafes) .
4 Oğullarının aileleri
8 Toplam
d. 1 Nûh (A.S.)
1 Ailesi Vahile
3 Oğlu (Ham, Sam, Yafes)
4 Oğullarının aileleri 7.1 Torunu
«0 Toplam
h',n doğru görüş buydu
Hakikaten gemiye kırkı erkek, kırkı kadın olmak üzere bu kadar mü'min binmişti
Nuh'un (A.S.) azgın oğlu Yam (Ken'an) bir tepeye çekilmişti.. Hazret-i Nuh'un **çağrısına icabet etmedi.**
Hazret-i Nûh (A.S.) son bir kere daha onu ikaz etti.. Yam, binmeyeceğini, gerekirse dağlara çıkacağını söyledi.
O (gemi) bunları dağlar gibi dalga dar) içinden akıtıp götürüyordu. Nûh ayrı bir yere
— 160 —
çekilmiş olan oğluna bağırdı: «Oğulcuğum tgel) bizim yanımıza sen de bin, kâfirlerden olma.» (Hûd: 42)
O dedi ki: «Bir dağa sığınırım, q beni sudan korur.» (Nûh da) şöyle dedi: «Bugün Allah'ın emrinden, esirgeyen kendinden başka, hiç bir kurtarıcı yoktur.» îkisinin arasına dalga girdi, o da derhal boğulanlardan oldu.
(Hûd: 43)
Halbuki azgınların bu son direnişlerine rağmen, bütün çağrılan hayvanlar, Allah'ın emrine uymuşlar, denilen istenilen miktarda, gemiye binmişlerdi.
İlk giren hayvan karınca, son giren hayvan eşek idi.
însanlan bu hale düşüren İblis, Hazret-i Allah'ın hükmünü çoktan anlamış, gemiye binmek için çareler araştırıyordu.
Çünkü cennetten kovulmuştu..
Göklerden kovulmuştu..
Yaşamaya mahkûm edildiği yer ancak dünyaydı.
Eğer gemiye girmezse, azıttığı insanlarla birlikte helak olacaktı.
Akıllı davrandı.
Gemiye en son binecek olan eşeğin kuyruğuna yapıştı.
Eşek yürümek istedikçe hareket edemedi.
Hazret-i Nûh (A.S.) mütemadiyen eşeğe ihtar ediyordu:
«Yazıklar olsun sana!.. Haydi gir!..»
Eşek sebebi anlattı:
«Kuyruğuma İblis yapıştı.»
«Yanında İblis dahi olsa gir!.»

Bu emir üzerine eşek gemiye girdi.
Hazret-i Nûh (A.S,), hakikaten İblis'in eşeğin kuyruğunda gemiye girdiğini görünce onu kovdu:
Ey Allahımm düşmanı!.. Gemimden çık!..»
İblis yüzsüzdü.. Hatırlattı:
«Sen eşeğe, ben kuyruğuna yapışmış olsam da girmesini emretmedin mi?.. Beni gemine almaktan başka çaren yoktur.»
Böylece, geleceğin insanlarına da rahat göstermeyecek olan îblis canını kurtardı.
Tufan başladığı gibi kırk gün kırk gece devam etmedi.
Yerler kaynamaya, gökler boşanmaya devam e-dip durdu aylarca. Nihayet yeryüzünde en küçük bir kara parçası görünmedi.. Çünkü su en yüksek dağları onbeş arşın aşmıştı.
Gemidekilerden başka bütün insanlar ve canlılar boğulmuşlardı.
Bunların başında bin yaşını dolduran zalim Zah-hak vardı.
Bunun üzerine onu yalanladılar. Biz de kendisini ve beraberinde gemide bulunanları selâmete erdirdik. Ayetlerimizi yalan sayanları (tufan ile) boğduk. Çünkü onlar (kalb gözleri) kör (olan) bir kavimdiler.
(A'raf: 64)
Yine onlar kendisini tekzib ettiler. Biz de hem onu, hem gemide beraberinde bulunanları selâmete erdirdik ve bunları (yeryüzünün) halifeler (i) yaptık. Âyetlerimizi yalan sayanları ise tamamen (suda)) boğduk. Bale
— 162 —
(Allahın azâbıyla) korkutul (up da doğru yolu tutmayan) larm sonu nice olmuştur.
(Yûnus: 73)
Bunlar günahlarından dolayı hep suda boğuldular. Ardından da (büyük) bir ateşe atıldılar. O vakit kendileri için Allah'dan başka yardımcılar da bulamadılar.
(Nûh: 25)
Hazret-i Nûh (A.S.) üç katlı gemisinin üst katına kuşları, orta katma ihsanları, alt katma da hayvanları yerleştirmişti.
•Tufanın ne kadar devam edeceği bilinmediği için, hem insanlara, hem de hayvanlara oruç tutmalarını emretmişti.
Gemidekiler, kuşların cins ve miktarından habersizdiler.
Çeşitli, rivayetlerde bulunuyorlar, fakat gerçeği Hazret-i Nûh (A.S.) a sormaktan utanıyorlardı Hayvanlar hakkında da **bilgisizdiler.**
Kimisi miktarı çok fazla tutuyor, kimisi azla yetiniyordu.
Şu kadarla kalanlar bile vardı: Temiz hayvanlardan yedi çift. Temiz olmayan hayvanlardan yedi çift. Kuşlardan yedi çift.
Geminin pencerelerinden bakanlar, tufanın dehşetini ancak o zaman anladılar..
Deniz ve gökten başka hiçbir şey yoktu.
Sular hâlâ yükseliyor, yağmur boşamyordu.
Rüzgâr yoktu.
Yelken yoktu..
— 163 —

Hazret-i Nûh (A.S.) geminin geri üzerinde yaptırdığı kulesinde ayakta duruyordu.
Tufan artık hiç bir zaman tekrarlanmayacağına göre, yeryüzünün gördüğü ve göreceği ilk büyük kaptanıydı.. Allah'ın nezaret ve vahyiyle yaptığı gemisini maharetle kullanıyordu.
İstikameti güney-doğuydu-
Aşağıdan merak edenler kendisine soruyorlardı:
«Ey atamız!.. Sevgili peygamberimiz!.. Nereye doğru gidiyoruz?..»
Cevabı kısa oluyordu: «KABE'YE DOĞRU!..»
Yeryüzünde kara parçası mı kalmıştı ki, Kabe -yi bulacaktı Hazret-i Nûh (A.S.)?
Fakat hafta geçmeden yanıldıklarını anladılar.
Bir yere gelmişlerdi.
Orada ne fışkıran su vardı, ne de yağan yağmur.
Sadece nur dökülüyordu..
Hazret-i Nûh (A.S.) gemiyi durdurdu ve anlattı:
«Kabe burasıdır ey oğullarım!. Bakın semaya.. Kabe'nin kubbesi göklere doğru yükseliyor.»
Birisi suda yüzen bir cisim gösterdi:
«Bu nedir ey atamız?..»
«Hıra Dağındaki Hazret-i Âdem (A.S.) in kabrini Hazret-i Allah dışarıya aldı.. Onu gemimize bindireceğiz.»
Yanaştılar.. Tabutu aldılar.. Kendi oturdukları geminin ikinci katında en güzel yere bıraktılar. Bir daha namazını kıldılar.
Yine mü'minlerden birisi, havaya doğru pırıl pırıl yükselen bir cisim gösterdi.
Hazret-i Nûh (AS.), onu da tanıttı:
«Hacerül Esved'dir o Tufan başlayınca önce Hı-

ra Dağına alındı.. Şimdi de geldiği yere, cennetine yükseliyor.»
«Tekrar bize bağışlanmayacak mı ey peygamberimiz?..»
«Kabe tekrar kurulur ve orada ınü'minler yaşamaya başlarsa elbette Hazret-i Allah onu yine insanlara ihsan eder.. Çünkü Allah çok ganîdir..»
Nuh'un gemisi orada bir gün kaldı.
Kabe'yi (El-Beyt-ül Ma'mûr'u) yedi kere tavaf etti mü'minler.. Sonra gemi, Hazret-i Nûh (A.S.) in, Hazret-i AUah'dan aldığı emre uyarak, tekrar sefere çıktı..
İstikameti doğuydu .
İran'ın. Hind'in üzerinden geçti.. Hz. Âdem (A. S.) in ilk yeryüzüne indiği Buz Dağı'na ulaştı...
Cennetten oraya indirilen atası Hz. Âdem'i hatırlayarak Hz. Allah'ın sonsuz kudretine sığındı ve böylece maneviyatı büsbütün kuvvetlendi.
Sonra tekrar batıya döndü.
Böylece beş ay dolmuştu.. Fakat bir türlü tufanın duracağına ait en küçük bir alâmet görünmüyordu.
Yemen ülkesinde dolaştıkları günlerden birisinde, alt katta hayvanlara nöbetçilik yapanlardan birisi, Hazret-i Nûh (A.S.) a bilgi verdi:
«Ey peygamberim, hayvanların bulunduğu kat pek fena kokmaya başladı.»
«Sebebi nedir?.»
«Hayvanların dışkıları atılamıyor.»
Hazret-i Nûh (A.S.), indi, gezdi.. Doğruydu nöbetçinin anlattıkları..
Derhal fil'in kuyruğunu sıktı.
Fil'in kuyruğundan birisi erkek, diğeri dişi iki domuz peydah oldu. Bunlar o günden sonra pislikleri

yiyip, geminin daima temiz bulunmasını sağladılar. Yine başka bir gün, nöbetçilerden birisi koşup geldi.
Verdiği haber korkunçtu:
«Ey peygamberim!.. Geminin bir yeri delindi.. Su alıyor. Ne kadar uğraştıksa kapatamadık..
Hazret-i Nuh/ (A.S.) oraya gitti..
Deliği kapatmak için hiçbir şey kâr etmedi.
O sırada delik büyüklüğünde bir balık dışardan
Fakat Hazret-i Nüh (A.S.), hem deliğin açılma sebebini araştırıyor, hem de sık sık kemirilen tahta-seslendi:
«Ey insanlar, bundan sonra beni öldürmek için bıçak kullanmazsanız, ben bu deliği kapatırım..»
Söz verdiler.
Balık başı suda kalacak şekilde deliği kapattı. lara rastlıyordu.
Bunu yapanları bulmakta gecikmedi.
Farelerdi suçlular..
Bir arslanm başucuna gitti Hazret-i Nûh (A.S.).. Arslanm iki gözü arasına vurdu.. Biri erkek, diğeri dişi iki kedi düştü. Bunlar, farelerin peşini bırakmadılar.. Zararsız hale koydular.
İnsanlar, yerle gök arasında, yalnız mavi renk görmekten sıkılmışlardı.. Tufan bitmediğine göre, daha da suların artacağı belli oluyordu.
Vakit geçirmek, bu sıkıntılı günleri rahat geçirmek için, bol bol ibadet ediyorlardı.. Hariç zamanla-rmdaysa insanların eski günlerini anıyorlardı.
O zamanın insanları üç kere tarih başlangıcı değiştirmişlerdi;
İ. Hazret-i Âdem (A.S.) m yeryüzüne indirilmesi. Hicretten önce (6181), Milâddan önce

(5559). Cennette otuzbeş yıl kaldığını biliyorlardı.
Yaratıldığı zaman kırk-elli yıl ruh üfürülme-den bekletildiği de malûmlarıydı. O halde buna göre tufana kadar 1700 sene kadar bir zaman geçmişti.
2. Onların ikinci târih başlangıçları Hazret-i Âdem (A.S.) m peygamberlikle görevlendirildiği zamandı.
3. Sonra Hazret-i Nûh (A.S.) in peygamberliğini tarih başlangıcı almışlardı.. Hazret-i Nûh (A. S.) kırk veya elli yaşında peygamber olduğuna göre şimdi tarih 650 idi. Tufan, Hazret-i Nûh 650 yaşındayken vuku bulmuştu.
4. Şimdi aralarında Tufanı konuşuyorlardı.- Tufan pek önemli bir olaydı.. Elbette Hazret-i Allah, mü'minleri nihayet selâmete ulaştıracaktı. O halde artık tarih başlangıcını Tufan yılı yapmalıydılar.
Bunu Hazret-i Nûh (A.S.) a teklif ettiler.. O da uygun buldu.
^' ' ' !
Diğer merak sarıp hikâye ettikleri olaylar, Hazret-i Âdem (A.S.) dan o güne kadar geçen zaman içinde soylarını ilgilendirenlerdi.
Büyükler, küçüklere anlatarak, akıllarına yerleştiriyorlardı.
1. Hazret-i Âdem (A.S.) topraktan yaratılmıştı.. Hazret-i Havva da ondan halk edilmişti. Yeryüzünde evlenmişler, soyları üremişti. Hazret-i Âdem ilk peygamberdi.. Esasen Allah'a teslim olmuş, Vahdaniyeti getirmişti birlikte. Onu korumakla görevlendirilmişti.

2. Hazret-i Âdem (A.S.) dan sonra- Hazret-i Şit (A.S.) peygamber olmuştu.. Annesi Havva, ailesi Hazura'ydı.
3. Üçüncü peygamber Hazret-i İdrîs (A.S.) di. Hazret-i Şît CA.S.) m oğlu Enuş, Naime ile evlenmiş Kinan doğmuştu.
Kinan, Dine ile evlenmiş Mehlail doğmuştu. Mehlail, Sem'an ile evlenmiş Yerd ^doğmuştu. Yerd, Berekna ile evlenmiş Hazret-i İdrîs (A. S.) doğmuştu.
4. Dördüncü peygamber Hazret-i Nûh (A.S.) di... Unutulan Vahdaniyete çağırmakla görevlendirilen, Allah'ın birliğine, ibadete, âhirete çağıran ilk müslümandı.
Hazret-i İdrîs (A.S.), Hedame ile. evlenmiş Mü-teveşlik doğmuştu.
Müteveşlik, Arba ile evlenmiş Lâmek doğmuştu. Lâmek, Kaynuş (Semha) ile evlenmiş Hazret-i Nûh (A.S.) doğmuştu.. Kırk elli yaşında iken zalim hükümdar Zahhak'a uyarı halkı hidâyete çekmeye memur edilmişti. Altıyüz yılını bu işe harcamıştı. O kadar ki ancak, beşyüz yaşındayken evlenmişti. Dört oğlu olmuştu. Bir oğlu, (Aber) küçükken Ölmüştü. Dört oğlu tufana kadar yaşamışlar, bunlardan Yam (Ken'an) azdığından ve babasının davetini kabul etmediğinden, sapıklarla birlikte boğulmuştu.
Şimdi bu gemide seksen kişiydiler.. Babalan Hazreti- Nûh (A.S.), eski günahlarının cezasının Hazret-i Allah tarafından ne zaman verileceği bilinmeyen ailesi Vahile, üç
—168 —
oğlu (Ham, Sam, Yafes), dört gelini ve. bunların çocukları.. Seksen kişinin yarısı erkek yarısı dişiydi. Bunları hatırlayıp konuşurlarken, birbirlerine soruyorlardı:
«O halde, artık yeryüzünde yalnız atamız Hazret-i Nûh (A;S.) in soyu kalacak.»
«Şimdi atamız Hazret-i Nûh (A.S.), elli yıllık çocukluk çağını bir tarafa bırakırsak, 600 yıldanberi peygamberdir. Yekûn yaşı altıyüzellidir..»
«Ham esmerdir.. Soyu ona çekecek.. Sam beyazdır.. Yafes kumral kırmızıdır..»
Fakat aralarında İblis'in var olduğunu unutmuşlardı.
İblis, kurtulmuştu ya, artık hiçbir şey umurunda değildi. İnsanlar seksen değil, sekiz kişi de kalsalar, onlan âsi yapmak başlıca göreviydi.
Hazret-i Nûh (A.S.), Hazret-i Âdem (A.S.) in tabutunu orta katta en şerefli yere koymuştu ama, ona hürmeten kadın ve erkeklerin birleşmemelerini istemişti. Kadınlar bir tarafta, erkekler diğer taraftaydılar
İblis, bu emirden faydalanmak istedi.
En zayıf iradeli olarak Ham'ı buldu.. Ona fit verdi:
«Ey Ham!.. Bu tufan kimbilir ne zaman geçecek?. Bir erkek yıllarca kadınsız kalamaz.. Ailen senin nikâhlı karındır.. Ayrıca kadın da nihayet dört ay sabredebilir.. Daha şimdiden, ara yerlerden kadınların erkeklere baktıklarını farkettin sanırım.. Bir gün ailen fena yola saparsa ve günah işlerse, bunun sebebi sensin.. Baban sadece bir peygamberdir.. Dünya işlerine karışamaz.. Aile mahremiyetinden seni men edemez.»
— 169 —

Iblis'in bu fitneleri günlerce sürdü.
Nihayet bir gün Ham dayanamadı.
Herkesin "uyuduğunu sandığı bir gece Hazret-i Âdem (A.S.) m tabutunun arka tarafındaki hareme gitti ve ailesiyle buluştu.
Ertesi gün uyandığı zaman, esmer renginden eser kalmamıştı. Zeytin siyahlığında bir hal almıştı.
Başta Hazret-i Nûh (A.S.) ile diğerleri bunun sebebini derhal anladılar ama, artık, Hazret-i Allah'a ne kadar yalvarıp yakarılsa hiçbir şey elde edilemezdi.
İblis bununla da kalmadı.
Yiyecek için kurban kesilen hayvanların kanını, gemiye alman ağaçlardan asma'ya sürdü.
Böylece ilerde üzümden yapılan içkiyi içenler hayvanlaşacaklardı.
**
Hazret-i Nûh (A.S.), hâlâ, yeryüzünde bir kara parçası kaldığın) ve oğlunun buna sığındığını umuyordu.
Hatrâ bu kadar seyahatten sonra bazan ümide kapılıyor, Allanma yalvarıyordu:
Nûh Rabbine dua edip dedi ki: «Ey **Rabbim,** benim oğlum da şüphesiz benim âilemden-dir. Senin va'din elbette hakdır ve sen hâkimlerin hâkimisin,»
(Allah da şöyle) buyurdu: «Ey Nûh! O kat'-iyyen senin ailenden değildir. **Çünkü odıun** işlediği) salih olmayan **(kötü) bir iştir. O** halde bilgin olmadığı bir şeyi **benden isteme!** Seni bilmezlerden olmaktan **bihakkın menederim.» (Nûh) «Ey Rabbim» dedi. «Ben**
— 170 --
bilgimin olmadığı şeyi senden istemekten sana sığınırım. Eğer beni yarhğamazsan, beni Esirgemezsen, hüsrana düşmüşlerden olurum.»
Denildi ki :«Ya Nûh, sana ve (gemide) beraberinde bulunanlardan (gelecek mü'min) ümmetlere bizden selâm (ü selâmet) ve bereketle in (gemiden. Onlardan türeyecek diğer kâfir) ümmetler de vardır ki biz onları dahi (dünyada bol rızıklarla) faydalandıracağız, sonra ise (Âhirette) kendilerine bizden pek acıklı bir azab çarpacaktır. Bunlar gayb haberlerindendir ki sana vahye-diyoruz. Onları bundan evvel ne sen biliyordun, ne kavmin. O halde (Habibim) sen de (Nûh gibi her cefaya) katlan. «Âkibet hiç şüphesiz takvaya erenlerindir.»
(Hûd: 45-49)
Bu kesin ihtar karşısında, Hazret-i Nûh (A.S.) oğlu **Yam** (Ken'an) ı aramaktan, ona şefaatten vazgeçti. Bütün dikkat ve arzusunu, gemideki diğer soyu üzerinde topladı.
Tufanın ne zaman son bulacağından habersizdi.
Yaptığı hesaba göre, beş aydanberi deniz gibi olan yeryüzü üzerinde dolanıp duruyordu. Yağmurlar kesilmezse, sular yükselmekte devam ederse ne olacaktı halleri?..
Vahye göre, altı aylık erzak depo etmişti. İhtiyaten de gerek insanlara, gerek hayvanlara oruç tutturuyordu. Buna rağmen, bir kıtlığın başlayacağından, insanların kurbanlardan başka, yeryüzünde
— 171 —

soylarını üretecek hayvanlara saldıracaklarından, bu da biterse birbirlerini yiyeceklerinden çekiniyordu.
însan neye alışmıyordu ki!...
Geçen beş ay içinde, dağlar, dereler, binbir renkte çiçekler, yeşillikler unutulmuş gitmişti.. Mehtap, yıldızlar hakikaten var mıydı?). Sisli hâtıralar gerisindeydi hepsi.
Meyvaların çeşidi, kelebekler, uçuşan kuşlar, oynaşan irili ufaklı hayvanlar, bunları düşünmek bile istemiyordu hiçbir kimse.
Erkeklerin çalışmaları, akşamları sırtlarında kazançlarını evlerine getirmeleri.. Onları kucağında çocuğuyla bekleyen kadın.. Komşular!.. Oh!.. Birbirlerine söylenen acı sözler bile aranıyordu-artık.
Hele toprak!.
Gemidekilerin hepsi ona sıralanmışlardı.
Toprak öylesine sıcaktı ki, içlerinde yakmadık taraflarım bırakmıyordu. Bunu birbirlerine itiraf etseler, dayanamaz çıldırırlardı.
Durup dururken birdenbire başlayan ilhamlar, şarkılar!..
Nerdeydi şimdi bunlar?.
Şu gökle suyun birleştiği yerde sıkışıp kalmış olacaklardı.
Şu tufan kadar Allanın varlığını, eşsizliğini isbat *?ârn* ne bulunabilirdi?..
Tufan, Hazret-i Nûh (A.S.) a ihsan buyurulan bir mucizeydi.
Halbuki aklı çalışan, hislerini işleten her insan, buna ihtiyaç kalmadan, değil bütün o muhteşem kâinat! incelemek, yerden bir avuç toprak alsa, koklasa, ondan bile Allah'ı derhal bulurdu.
O bir avuç toprakta neler yoktu ki!..
Görünmez özünde her türlü cevher vardı. Altm,

gümüş, ifıci, yakut, elmas.. Ne dilerse o hale giriyordu.
Hiçbir tohumu reddetmiyordu.
Cinsine göre gıdasını veriyordu.
Tatlı, acı, iri, ufak, renk renk meyvalar hep, hep o toprağa bağışlanan kudretten hayat buluyorlardı.
Bütün bunlar ve benzerleri aşikârdı da, zavallı insan gözlerine kendi elleriyle mil çekmişti.. Görmek istememişti.
Şereflendirmek için gönderildiği topraktan pek acı bir şekilde kovulmuştu.
Hislerini ilk açığa vuran Yafes oldu.
Bir akşam üstü, hâlâ boşanması son bulmamış kara kara bulutlar arasından birkaç ışık sızıntısı görmüştü.
Ve bu ona yetmişti.. İlhamları pek acıydı.. Pek buruktu-.
Biliyorum,
Bu musibet bitecek..
Sema temizlenecek.
Yıldızlar, samanyolları
Gülümsemelerine
Devam edecekler bana..
Güneş hep doğacak, Körlüğümüzü giderecek, Ay her biçimde Göründükçe hisleneceğim.
Beni korkutan Suların çekilmesidir.. Altında göreceklerim nedir?.. Hayır,
Bir kıpırdanışa bile rastlayamayacağın. —173 —

Mezarlık hiç değilse *
Ölülerini gizler.
Bana çıplak bedenler,
Azgın azgın dişlerini gösterecekler.
Sırıtacaklar hortlaklıklarıyla.

Yai'es'in hislenişlerini diğerleri izledi.

Artık her gün başka ağızlardan beterin beteri ilhamlar hıçkırıyordu.

Hazret-i Nûh (A.S.) bunları işitiyor, mü'minlerin sabırsızlıklarını Hazret-i Allah'a yana yakıla haber
veriyordu.

Bunlar cevapsız kalıyordu ama, önceki vahiyler,
Hazret-i Nûh (A.S.) m aklına geliyor, koşup mü'min-
lere tekrarlayarak, hem kendisini, hem onları teselli
ediyordu:

Artık sen maiyetinde bulunanlarla beraber, geminin üstüne doğrulunca hemen (şöyle) de-. «Bizi o zalimler güruhundan selâmete erdiren Allah'a hamd olsun.» (Şöyle de) de: «Rabbim, beni bereketli bir menzile kondur. Sen konuklayanlarm en ha-yırhsısın.»
(Mü'minûn: 28 - 29)

Tufan başlayıp gemiye bindiklerinin altıncı ayı dolmak üzereydi. İnsan, mezarına bile alışıyordu.

Mü'minler, o bulutların çarpışmasından doğan gürültülere, sinirleri geren devamlı yağmurlara, tek renk maviye, gurbete, ışıksızlığa alışmışlardı.

Uykudayken uykuları bölünmüyordu yıldırımlar düşünce, şimşekler çakınca.

Hazret-i Nûh (A.S.) gemisini Hazret-i Allah'ın.

nezaretinde, verdiği vahye göre yapmıştı ama, içinde bir endişe vardı.

Yeryüzünün bu ilk marangozu, dülgeri, doğramacısı, gemi inşa yüksek mühendisi, her emri harfi harfine yapmıştı.

Hangi teknik insan, yaptığını kullanmaya mecbur kılınmıştı?

Bu da Hazret-i Allah'ın Hazret-i Nûh (A.S.) a bir mükâfatıydı.

Kaptanlıktı bu ihsan!..

Her ne kadar görünen bir kara parçası yoktu.. Hedef belli değildi.. Zaman ölçülmemişti.. Fakat ne çıkardı bundan?..

Asıl emreden, bunları hazırlayan Yüce Kudret her şeyi elinde tutuyordu.

Eğer maksat azgınların boğulmasıysa, denizler yirmi-otuz metre yükselse bu sonuç alınırdı.. Yahut yeryüzünün en yüksek dağlanna tırmanacakların var olacağı düşünülmüşse, sular o dağların en yüksek yerlerini çoktan aşmışlardı.

O halde, hâlâ Tufan'ın sonuçlanmamasmm sebebi neydi?..

Bunu bulmuştu Hazret-i Nûh (A.S.).. Hazret-i Allah, hem Hazret-i Nûh (A.S.) ı, hem de yeryüzüne halife yapacağı zürriyetini imtihana tâbi tutuyordu.. Bunların sabır derecelerini ölçüyordu.

İhtimal, onlardan en küçük bir sızlanış, isyan kıpırdanışı duysa, gemiyi derhal batırırdı.

Değil mü'minler, münafık, Hazret-i Nûh (A.S.) m ailesi Vahile bile, yaptıklarına bin kere pişman olmuştu.

Bunu oğulları, gelinleri, kocası ve torunları yanında açıkça • söylemiyordu ama, gözyaşlarını içine-akıta akıta sızlanıyordu:

Ne *oldu azgınlar?.. Hani hazineler, saraylar?.. Bitmek tükenmek bilmez İhtirasları taşıyan Bedenler nerede?..*
Bir nefesin
Bir nefese dostluğu kadar Yakınmış dünya *ile âhiret. Aralarında var sanılan Demirden dağlar hayalmiş.*
Şerefli insan öyle mi?..
Yalan yalan!..
Hep aldandık, aldattık..
Kendimizle beraber
Yeryüzünü de harabeliğe çevirdik
Tufan korkunç!.. Hesap gününün hazırlığı Böylesine bastırırsa ruhlara, Mahşer nasıldır acaba?.. Hele Cennete giden yolda Ayağın sürçmesi!..
Derinlerdeki herbiri
Binlerce güneş kızgınlığındaki
Alevlere düşmek,
Sarınacak, korunacak
Serin bir dal bulamamak!..
Hele tek kurtuluşa kavuşamamah
Can verememek, ölememek!..
176 —

IX MÜJDELERLE BEZENMİŞ DALLAR

Ertesi sabah, uyanan mü'minler âdeta inanamazdılar.
Kendilerini kör ve sağır sandılar.
Çünkü artık altı aya yakın bir zamandanberi •alıştıkları gürültülere, patlamalara, ışıkların parlamasına şahit olmamışlardı.
Hava açmıştı.
Tatlı bir rüzgâr esiyordu.
Gökyüzünde en küçük buluttan eser yoktu.
Sular durgundu.. Köpürüp taşınıyorlardı.
Hazret-i Nûh (A.S.), kurtuluşun yaklaştığını anlamıştı.
Örtüleri açtırdı.. Müminlere güverteye çıkma izni Verdi.
Fakat oruçlarını bozdurmadı.
Son kalan yiyecekler onlar için pek önemliydi.
Gece oldu.
Hazret-i Allah'ın o en büyük ve tek san'atkârın, emriyle oluveren muhteşem güzellikler başladı.
Belliydi, gökte ne varsa, müminlerin kurtuluşuna seviniyor, bir donanma şenliğinde bayram ediyorlardı.
— 177 —

Hazret-i Nûh (A.S.) yine kaptan köşkündeydi.
Kutup yıldızına bakıyordu..
Hiçbir mü'min bu geceki gibi yıldızların kaydığını görmemişti şimdiye kadar.
Artan rüzgâr altınd#a nereye doğru gittiklerini anladı ve haber verdi:
«Kuzeye doğru seferdeyiz..»
Mü'minler üzüldüler.. Sordular:
-Niçin KABE'YE DOĞRU değil ey peygamberimiz?.»
«Onu ancak Hazret-i Allah bilir.. Esasen her mü'-minin kalbi KABE'YE DOĞRU değil midir?..
Hüner, Kabe'nin gölgesinde değil, uzağındayken ona gönülden dönmek ve aracılığıyla mekândan sıyrılıp en büyük aşkı, Hazret-i Allah'ı bulmaktır.. Ona teslim olarak kulluğu göstermektir. Bu öyle bir medeniyettir ki, Hazret-i Allah'ın insanı vazifelendirdiği yeryüzü tekâmülünün tek anahtarıdır.»
Mü'minler, Hazret-i Nûh (A.S.) in bu ikazıyla toparlandılar.
Gece şenliğine canu yürekten katıldılar..
Nihayet uyudular.
Sabahleyin, yeryüzünün suyunu yuttuğu belli oluyordu. Gökyüzü de suyunu tutmuştu.
(Tarafı ilâhîden) denildi ki: «Ey arz suyunu yut. Ey gök sen de tut!» Su kesildi.. İş olup bitirildi...
(Gemi de) Cûdi (dağının) üzerinde durdu. O zalimler güruhuna «uzak olsunlar..» denildi.
(Hûd: 44)
Fakat biz onu da, gemi arkadaşlarını da selâmete erdirmiş ve bunu âlemlere bir ibret yapmışızdır.
(Ankebût: 15) — 178 —
Evet, gemi kuzeye gitmiş ve Cûdi (Ağrı - Ararat -Greyoci) dağı üzerinde durmuştu ama, henüz sular çekilmediği için dağın hiçbir tarafı görünmüyordu.
Fakat Hazret-i Nûh (A.S.) artık kurtulduklarım vahy ile öğrenmişti:
Bunun üzerine biz onu da, beraberinde olanları da o dolu (yüklü) geminin içinde selâmete erdirdik. Sonra arkalarından arta kalanları da (suda) boğduk.
(Şuarâ: 119-120)
Hazret-i Allah, bununla da kalmadı, durmadan müjdelerle bezenmiş bahar dalları uzattı kurtulanlara :
Ey Nûh ile beraber (gemide) taşı(yıp selâmete çıkar) dığımız (insanlar) zürriyeti, (şu) bir hakikattir ki (Nûh) pek çok şükreden bir kuldu.
(İsrâ.- 3)
**
. **
Hazret-i Nûh (A.S.), Cûdi dağı çevresinde on günden fazla dolaştı. Gözleri sulardaydı.. Ufuklara kadar bakıyor fakat en küçük bir karaltı göremiyor-du.
Bir şeyler yapmalıydı..
îlk kara parçasını bulmalıydı.
Açlık başlamasından, toprağa ayak basmalıydı.
Aklına en uygun çare geldi..
Hemen kargalardan birisini getirdi. **(Kargayı (kuzgun)** saldı.. Sanıyor ve ümit ediyordu ki bu kuş, ilk kara parçasına ulaşacak ve dönüp haber getirecekti.
— 179 —

Fakat karga (kuzgun), pek uzaklaşmadı.. Suların üzerinde bir İaşe görür görmez ona yapıştı.. Gemideki eşini bile unuttu.
Hazret-i Nûh (A.S.) in buna pek canı sıkıldı..
Kargaya (kuzguna) beddua etti:
«Mademki insanları en büyük ihtiyaçlan ânında, yalnız bıraktın.. Onlara iyi günlerinde de alışma..»
Nitekim karga (kuzgun) o günden sonra asla ehlileşemedi.. Evlere alışmadı.
Hazret-i Nûh (A.S.), birkaç gün sonra güvercin'! âzâd etti.
Güvercin hızla bütün ufukları dolaştı.. Arandı.. Hiçbir şey bulamayarak geri dönüp geldi.
Hazret-i Nûh (A.S.), henüz suların tam çekilmediğini anlamıştı.. Bir hafta daha bekledi.. Tekrar güvercini gönderdi.
Bu sefer güvercin, arzu ettiğini getirmişti.
Elbette Hazret-i Nûh (A.S.) a: «Bir karaya rastladım.» diyemezdi.. Fakat aklıyla bunu anlatmıştı.
Çünkü gagasına bir zeytin dalı almıştı.
Zeytin dalını görenler sevindiler..
Gemi o istikamete gitti.
Nihayet, tufanın başlamasından tam altı ay sonra, bir dağ bütün heybeliyle göründü.
Bu dağ, Hazret-i Allah'ın haber verdiği Cûdi Dağıydı..
O gün Recep ayının üzerinden yüzelli gün geçmişti. Şimdi Muharrem ayının onununcu gününde bulunuluyordu.
Hazret-i Nûh (A.S.), kilerde ne kalmışsa, hepsini karıştırıp yemek hazırlattı.. Nûh (A.S.) ve diğerleri oruçluydu.. Karışıp hazırlanan âşurâ ile oruç bozuldu.

Gemideki müminlerin son yemekleriydi bu âşurâ.
Gemi Cûdî Dağının uygun bir yerine yanaştı. Sular hemen alçaldı ve gemi karaya oturdu.
Hazret-i Nûh (A.S.) gemiden indi.. Mü'minleri de indirdi.. Hepsi bir arada namazlarını kıldılar.
Sevgili Allahlanna şükranlarını sundular.
Hazret-i Nûh (A.S.) gemideki hayvanları unutmamıştı.
Hepsini ikişer ikişer çıkarıp, sevdi, kulaklarına tatlı sözler söyleyip saldı.
Hazret-i Âdem (A.S.) in tabutunu da aldı gemiden.
Uygun bir mağaraya yerleştirdi.
Soranlara tedbirini anlattı:
«Hele sular çekilsin ve yeryüzü çamurdan kurtulsun, Hazret-i Âdem (A.S.) ı tekrar alır Hıra Dağındaki yerine bırakırız.»
Bütün bunlar oluncaya kadar gece bastırmıştı.
Herkes düşünüyordu.
Sanki gemiden çıktıklarına pişmandılar.
Hazret-i Nûh (A.S.) sebep sorunca anlattılar:
«Pek garibiz.. Burada ne yapacağız?..»
Hazret-i Nûh (A.S.) hatırlattı.-
«Niçin garip olalım?.. Bir an için Hazret-i Âdem (A.S.) ı ve Hazret-i Havva'yı düşünün.. Bundan bin yediyüz sene kadar evvel, yeryüzüne indirildikleri vakit, kim vardı kendilerinden başka?.. Yeryüzü hakkında hiçbir bilgileri olmadığı gibi ayrıydılar.. Yeryüzü binbir çeşit canavarla doluydu. Bunlarla mücadele ettiler. Bir an olsun ümitlerini kaybetmediler.. Allahlanna sığındılar.. Netice ne oldu?.. Anlatmaya lüzum "yok.. Biz ise seksen insanız.. Yarımız erkek, yarımız kadındır.. Yeryüzü hakkında pek çok tecrü-

ij belerimiz var. Hele artık sapıtmamız mümkün değildir.. Çünkü Hazret-i Allah'ın bana bahşettiği mucizeyi birlikte yaşadık. Yeryüzü nimetler yatağıdır. Hazret-i Allah'ın biz kullarına tahsis ettiği başka türlü bir cennettir.. O, bizden pek çok şeyler bekliyor.. Gönüllerimizi kendi çağrısına verdiğimiz gibi, yeryüzü medeniyetini, varlıkların sırlarını inceleye incele-ye hazırlayacağız..»
Bu türlü, Hazret-i Nüh (A.S.) bir saatten fazla
konuştu.
Uyudular.
Ertesi sabah bazıları aşağılara göçmeyi teklif etti.
Hazret-i Nûh (A.S.) bunu da uygun bulmadı:
«Mademki Hazret-i Allah, bizi burada selâmete ulaştırdı.. Yeryüzü medeniyetimize, onu şenlendirmeye, aynı yerden başlamalıyız.. Sonra, çoğalırsak,
tedbirini alırız.»
Hazret-i Nûh (A.S.), çevreyi dolaşıp, köy kurulacak bir yer araştırırken sık sık bazı taşlan gösteriyordu ve anlatıyordu:
«Bakın şunlara!.. Ne kadar güzel taşlar.. Sanırım Hazret-i Âdem (A.S.) in, Kabe'yi inşa için beğendiği ve Mekke'ye götürdüğü taşlar bunlardır.»
Hazret-i Nûh (A.S.), çalışmamanın, karar gecikmesinin ne kadar fena olduğunu, insanın kendi kendisini dinleye dinleye dertleneceğini bilirdi.
Hemen o gün, bütün mü'minlere işbaşı yaptırdı..
Seçtiği yerde köy inşasına girişti.
Herkese bir ev yapıyordu.
Bahçeler hazırlıyor ve fidanlar dikiyordu.
Köy iki senede tam arzu ettiği şekli aldı.
Ona bir isim vermek gerekiyordu.
Bunu da kendi buldu..
Mademki yeryüzünü tekrar insan zürriyetine

sahip edecek seksen kişiydiler, o halde köyün adı (Seksenler) olmalıydı.
(Semanin) dendi köye.
Mahalleler üç oğlu arasında ayrılmıştı.
Yafes'in ailesi Erbesise, Ham'ın ailesi Nehlep, Şam'ın ailesi Salip, tekrar bereketli doğumlar yapmaya başladılar.
Çocuklarına söyledikleri ninnilerde Tufan macerası vardı. Anlattıkları masallar yine bu konuyla ilgiliydi.
.**
Hazret-i Nûh (A.S.), Cûdi Dağı bölgesinde elli yıl kaldı.
Nüfus çoğaldıkça, eteklere doğru başka köyler kuruldu.
Çok kere Hazret-i Nûh (A.S.), Cûdi Dağı'nın tepelerinde insanları gezdirir ve dikkatlerini çekerdi:
«Ne dersiniz ey oğullarım?.. Tufan acaba yalnız bu bölgeye mi hastı, yoksa bütün yeryüzüne mi?..»
Dinleyenler düşünmeden cevap verirlerdi:
«Bu bölgeye ey atamız..»
«Hayır..»
«Neden?..»
«Siz de şahit oldunuz, sular öylesine yükseldi ki şu dağı bile aştı.. Halbuki denizler, nihayet yüz metre yükselse, yeryüzünün her tarafını sular basar.. Hayat bırakmaz.. Şu dağ gibi, yeryüzünde kaç yüksek dağ var?. Bunu sular aşarsa, demek hepsini aşmıştır. Belki bundan daha yüksek birkaçının zirveleri ayakta durmuştur.»
Hak verirlerdi. Fakat sorarlardı:
«Ey peygamberimiz!.. Hazret-i Âdem (A.S.) da

çok şeyler anlatmıştı ama, zamanla inanılmadı.. Masal sanıldı. Korkarız ki bu da öyle olmasın..»
«Her akıl sahibi insan, Tufan'm gerçekliğine inanır. Yeter ki Allah'ın emrettiği şekilde, yeryüzüne eğilsin ve ibret yani ilim edinsin.. Sırları çözsün.»
«Nasıl?..»
«Hepiniz gördünüz ve yaşadınız.. Bazan toprağı kazdığınız zaman, iskeletlere rastlıyordunuz.. O korkunç iskeletler, size Allah'ın bir helak etme hâdisesini öğretmiyor muydu?"
«Evet..»
«Kabul edelim ki beşbin sene sonra bu tufan bir masal sanılsın ve biz o zamanın insanları olalım.. Şu dağa veya başkalarına çıktığımız zaman.. Tepelerinde deniz hayvanlarının iskeletlerini görünce ne diyeceğiz.. Utanmayacak mıyız?.. Yahut Tufan'in gerçekliğine inanmayacak mıyız?.. Bu deniz hayvanlarının kemikleri havadan inmediler ya?., pemek Ki, buralara kadar yeryüzünü sular bastı.»
Yafes bir fikir attı ortaya:
«Tufan'm en büyük delili şu gemidir?.. Ev Kn banı, onu asla parçalamayalım.. Olduğu $_{fo}$.... vorke-delim..»
«Ben de aynı fikirdeyim.. Hattâ, evlatlarımı. ,*i* yerini kesinlikle söyleyelim.. Böylece yüzyılla' ıiesine kadar gitsin.»
«O zamana kadar kalır mı?..»
«Üzerine çok şeyler yığılır.. Esasen asıkailidir. »
Sam, az ilerde durmuş, o yükseklikten aşağılara bakıyordu.
Endişeli bir hâli vardı.
Bunu söylemeden edemedi:
— 184 —
Korkuyorum..
Henüz musibetten kurtulan Yeryüzü de benden korkuyor. Onu öyle çaldım, hırpaladım ki, Nefret nedir bilmezken, Benden öğrendi. Ceza görmemişken, Uğrumda nara yandı.
Korkuyorum..
Soyumdan üreyeceklerin
Aynı oyunu oynayacaklarını ona
Helak olmak bir şey değil..
Hesap vermek var
Hem kendimin,
Hem can yaktıklarımın,
Güldürmediklerimin,
Hesabını vermek var.
Ah, nasıl oldu da
İblis en ahmak hayvanı seçti,
Kuyruğuna yapışıp,
Gemiye girmeye muvaffak oldu.
Esasen o,
Lanetlenmiş yüzkarası yaratık,
Hep öyle eşekleri
Seçmedi mi aramızdan?..
Sırtlarına binip
Safa sürmedi mi?..
Korkuyorum.. İnsan biçiminde doğacak Eşeklerin çoğalma ihtimali Huzurumu kaçırıyor..
— 185 —

iblis, birinden inip Diğerine binecek,. O gülecek.
Kahkahalar savuracak. Biz, zavallı insanlar, Dövünüp ağlayacağız.
Hazret-i Nûh (A.S.J, oğlu Şam'ın ilhamlarından pek içlendi:
«Üzülme ey oğlum!..» dedi. «İnsan bir imtihandadır. Hazret-i Allah, hiçbir gün onu unutmamıştır ve unutmayacak.. İş ki gönderdiği peygamberlerine inanılsın.."
Bir elli yıl daha geçti..
Hazret-i Nûh (A.S.) m soyu pek çoğalmıştı..
Artık sığamıyorlardı.. Birbirlerinden ayrılmak da istemiyorlardı. Bunun başlıca sebebi, ayrıhrlarsa tekrar azacakları, sapıtacakları korkusuydu.
Fakat çare yoktu.
Hazret-i Nûh (A.S.) çok düşündü.
Nihayet kararını verdi:
«Ey oğullarım!. Göçeceğiz..-
Merakla sordular:
«Nereye?.,>•
«Zalim Zahhak'ın şehrine.. Şüphesiz orası şimdi bir harabeliktir.. Hup (eski Babil), bizi çok yıllar idare eder. Fırat'la Savat arasında şehri kurarız.»
«Ona yine Hup mu diyeceğiz.»
«Hayır.. Adı Babil olacak.»
Sakladıkları mağaradan Hazret-i Âdem (A.S.) m tabutunu da alıp dağdan indiler.
Bu, ikinci Âdem, Hazret-i Nûh (A.S.) in mü'min soyunun ilk göçüydü.. Cûdi Dağında tek birisi bile kalmamıştı.
—186—.
Konuşulduğu gibi, Babil şehri kuruldu.
Eni ve boyu oniki fersahtı.
Şehrin kapısı bugünkü Duran mevkiindeydi.. Burası Küfe Köprüsü'nü geçince sol tarafa düşüyordu.
Hazret-i Nûh (A.S.), soyunu şehre yerleştirdikten sonra, içinde sakladığı emelini yapmaya girişti.
Arzu edenlerden bir kafile hazırladı. Hazret-i Âdem (A.S.) in tabutunu yükletti.. KABE'YE DOĞRU yola çıktı.
Babası Lâmek'in yediyüz sene önce geçtiği yollardan, aynı sıkıntılara katlana katlana, Mekke'ye vardı.
Hıra Dağına çıkıp, Hazret-i Âdem (A.S.) in tabutunu eski yerine yerleştirdi.
Sonra, aşağıya indi..
Hiç Kabe'ye benzer bir yer bulamadı..
Ne şehir kalmıştı, ne bir iz.
Fakat o, Kabe'nin yerini ilâhi bir vahyile veya meleklerin yardımıyla kalbinde sıcak sıcak bularak tutuyordu.
Soranlara anlatıyordu:
«Tufan ve ondan sonra gelen bunca kum, elbette inşa edildiği yeri sildi..»
«Niçin ama?.. Allahımız dileseydi evini korurdu.»
«Hazret-i Âdem (A.S.) m Cûdi Dağından ve Suriye'den beğenerek getirdiği taşlarla, Hazret-i Şît (A. S.) m ördüğü duvarlar gölgesinde az mı akla durgunluk veren çirkinlikler yapılmıştı?.. Bunları temizlemek için bu tufan bile azdı.»
«Şimdi ne olacak?..»
«Elbette Kabe'nin temelleri yerinde duruyor.. Vakti gelince Hazret-i Allah emreder, dilerse tekrar inşa edilir. Kubbesi ve cennet taşı Hacerül Esved yerine konur.»

«Bu arzumuzdur..»
«Hangi mü'minin arzusu değil ki!. İnsana mekân yapılan şu dünya bile aynı akıbete uğramadı mı?. Dünya, sevgili Allahımız tarafından bize tahsis olunan bir yurttu Her türlü ihtiyacımızı karşılayacak nimetlerle bezenmişti.. Yalnız bize değil, milyonlarca sene sonra çoğalacak insanlara cevap verecek bolluktaydı.. Bunu anlamadık.. İhtiras ne korkunç bir canavardır!.. Sandık ki bitecek.. Hani, evimizde çocuklarımız bazan şaşırır ve şımarıiiar.. Oradan oraya koşarlar. Etmedik zarar bırakmazlar.. Biz de tıpkısını yaptık.. Hazret-i Allah Tufan ile, yeryüzünü, insanların işledikleri pisliklerden temizledi. Görüyorsunuz, tekrar dayayıp döşüyor.. Topraktan bir renk cümbüşü yükseldi.. Gökten bir nur sağnağı aktı. Kimdir bütün bunları anında eski haline koyan? Nerde kaldı, ne oldu, azıtıp sapıtanların boy boy, biçim biçim putları?.. Niçin hiçbir kudret gösteremediler?.. Zahhak, o sihirbaz nerededir? Ülkesi şimdi müminlere nasip oldu.»
Dinleyenler ağlaşıyorlardı.
Hazret-i Nûh (A.S.) sözlerini şöyle bağladı:
«Hep gelici ve gidiciyiz. Kalacak olan ancak Al-lah'dır... Dünya hayatı bir imtihan yeridir.. Nimetler oyuncaktır.. Ne kadar uğraşsak en küçük çöpünü kendimize ebediyen alakoyamayız.. Herkes gelecek, sırasıyla oynayıp eğlenecek. Yeryüzü Allah'ın varlığını ve birliğini anlamamız ve tasdik etmemiz için ibretlerle dolu olarak yaratıldı.. Vahdaniyeti burada ders edineceğiz.. Kabe, Hazret-i Allah'a ibadet, kulluk için, gönüllerimizde kurulmuş bir nur yığınıdır. Mekânı kulluk derecemize göre genişler, yücelir.. Âhiret hayatı, has kulların her an görebileceği yakınlıktadır.. Başkalarının sandığı gibi, ölüm sonrası

ne meçhuldür, ne karanlık.. Ne bahtiyardır ki o insan, imtihanından yüz aklığında çıkmış ve âhirete, ebedi hayatına, .düğüne gider gibi gitmiştir,. Ve ne bedbahttır ki o insan, dünya malına aldanmış, yarınını düşünmemiştir.. Gerçekten ölmüştür.. Âhiret azabında adı, sanı silinmiştir!. 'Allah'a teslim olmak demek, yeryüzü hizmetlerini unutmak demek değildir. Çünkü yeryüzünde yapılan her iyi şey ibadettir. Sevgili Allahımıza kulluktur. Çalışmak, sırları çözmek, gelecek evlâtlarımıza yarınlarını hazırlamak, kardeş kardeş yaşamak, sevmek, sevilmek, güzel huy, iyi amel, iffeti koruma, hayayı kaybetmeme, yardımlaşma, büyüklere saygı, alçakgönüllülük, yalandan kaçma., hulâsa ahlâk yüksekliği, bunların hepsi Allah'a ibadettir.. O'na teslim olma yollarıdır.. İslâmi-y ettir.»
*** ****
Hazret-i Nûh (A.S.) tekrar Babil'e dönmüştü.
Aradan bir yüz sene daha geçti.
Tufan olalı ikiyüz yıl dolmuştu.
İnsanlar, eskiden yaptıkları tarih başlangıçlarını ■unutmuşlardı.. Şimdi Tufan'ı tarih tutmuşlardı. Babil bölgesinde pek çoğalmışlardı.
Hazret-i Nûh (A.S.) bir sayım yaptırdı.. Yüzyir-mi bin kişiydiler.
Tufan mucizesi onlara iyi bir ders olmuştu.
Ayrılmaktan korkuyorlardı.. Böyle giderse, milyonları assalar da birbirlerinden ayrılamayacaklardı. Yaşadıkları bölgede dünya nimetleri yetişmiyordu onlara.
Toprak işleri pek yorucuydu.. Ne kadar uğraşıp didinseler ihtiyaçlarına yeterli olamıyor, cevap veremiyordu.

Halbuki yeryüzünün, henüz insan ayağı basmamış, büyük bir kısmı vardı. Gelecekleri ağırlamaya hazırdı.. Misafirleri geciktikçe pek üzülüyordu.
Oralardan eserek sokulan esintilerde bu bekleyişin, hasretin, sıcaklığı buram buram tütüyordu:
Gözler ufuklarda.. Gönül hayallerde.. Dostları bekliyor.
Her gün atarken Ufuklarda oynaşan renkler Aldatıyor bekleşenleri.
Toprak bir anadır..
Göğüsleri dolu..
Hani onlara kapanacak ağızlar?.
Çatlayan memelerinden Damlayan sütteki Helâl kimde var?
Sen ey bir ovaya
Sıkışmış insan!..
Kurtul artık zahmetinden.
Suru değilsin.. Kılavuzun aklındır.. Kurtarıcın inancındır.
Korkma, ürkme,. Kaybolmazsın Başladığın yolculukta.
190 —
Dünya nedir
Senin önünde,
Sana bahşedilen kudret yanında?
Sen diledikçe,
Allahında kaldıkça..
Sevdikçe, sevildikçe şaşırmazsın.
Daha da büyürsün.. Şerefin şereflerle süslenir. İblis fareleşir.
Öyle ki,
Kaçacak, sığınacak, delik bulamaz
Cehennemine atılır.
Sen dünya için değil, Dünya senin için yaratıldı.. Her arzuna hazırlandı.
Haydi büyü artık.. Al onu eline! Bak, incele!
Kâinat,
Allahm bitmez tükenmez
Yeşil bahçeleridir.
Hiçbiri,
Yasaklanmamıştır sana Esirgenmez.
Dilediğine gir,
Çık ağaçlarına..
Kopar ağzını sulandıran meyvayı.
—191 —

Cennetteki yasaklanan Ağaca rastlamayacaksın.. Aldatılan bir Âdem olmayacaksın.
Karşılığında
İsteneni de düşünme!..
Sahibin pek cömerttir.
Senden onu tanımanı, Hürmeti, saygıyı, diler.. O kadar.
Yalnız esintilerde değil, yıldızlarda, güneşte, ayda, samanyollarında da aynı şarkılar, çağrılar vardı.
Hele onlar daha üzgündüler.
Henüz yeryüzünü tanımayan insan, kimbilir ne zaman, kendileriyle, sırlarıyla, ilgilenecekti?.. Onlara varmak, ayak basmak şerefini bulacaktı?..
Hazret-i Nûh (A.S.) dan önceki üçüncü ibret olarak tanıtılan peygamber Hazret-i İdrîs (A.S.), oralardaydı.. Dördüncü, altıncı göklerde, beden canlılığıyla, soyu insanları bekliyordu.
Hazret-i Allah'ın, onu bedeniyle birlikte oralara almasındaki hikmet açıktı. Bunu anlatmıştı da.
Çok şeyler, ibretler göstermişti insanlara.
Sanki onlara şunu demek istiyordu:
«Ey kullarım!.. Vahdaniyetimden kopmadıkça Yeryüzü emrinize râm kılınmıştır.. Yalnız yeryüzü mü?.. Hayır.. Gökler de öyledir.. Orada ne varsa sizi bekliyor.. Gökyüzünün şartları, yarattığım bedenlerinizi aynı canlılıkta tutacak şekilde hazırlanmıştır.. İşte, Hazret-i İdrîs (A.S.) bunun en yakm bir örneğidir.. Uyuşukluğu, tenbelliği, korkaklığı bırakın.»
Bilhassa bunu Hazret-i Nûh (A.S.) ilhanılanıyor-du.
— 192 —
Fakat bir baba, bir ata, bir peygamber olarak oğullarına: «Gidin.. Yeryüzüne dağılım.» diyemiyor--du..
Onlar da kendisinden bunu rica edemiyorlardı.
Böylece, yıllar eriyip bitiyordu birbiri peşinden.
Fakat, Hazret-i Allah diledikten sonra ne olamazdı ki!...
Hangi şey mümkün değildi ki!...
Bir öğle vakti, Hazret-i Nûh (A.S.), uyuyordu, ağaç gölgesinde.. Toprakla uğraşmaktan pek yorgundu.
Uykusunda elbisesinin önü açılmıştı.
Halini ilk önce oğlu Ham gördü.
Babasının avret mahallini örteceğine güldü.
Esasen, daha gemideyken, söz dinlememiş, nefsine uymuş, karısıyla buluşmuştu ve rengi, işlediği günâhın karalığı kadar siyahlaşmıştı.
Ham, hemen koştu kardeşlerine haber verdi: «Ey Sam, ey YafesL Gelin, size pek eğleneceğiniz bir şey göstereceğim.
Sam ile Yafes inandılar..
Ham'ın peşine düştüler.
Ham onları ağacın altına getirdi ve babasının halini gösterdi..
Sam ile Yafes, kıpkırmızı kesildiler..
Başlarını çevirip babalarına sokuldular.. Açılan önünü örttüler.. Tekrar geriye çekildiler.
Ham, onların bu davranışlarına bir mâna verememiş, hem gülüyor, hem kızıyordu.
O sırada Hazret-i Nûh (A.S.) uyandı.
Neler olduğunu derhal anladı.
— 193 —
Uz. Nûh: 13

Ham'a beddua etti-.
«Ey Ham!. Allahımdan dilerim ki zürriyetinden gelecekler, daima diğer insanlara köle olsunlar.. Emirlerinde yaşasınlar.»
Sonra, Sam ile Yafes'e döndü.. Onlara hayırlı dualar etti:
«Ey YafesL Soyundan daima hükümdarlar gelsin.. Ey Sam, senin de soyun peygamberlerle dolsun..»
Fakat çok geçmeden, Ham'a acıdı... Onun da soyundan hükümdarlar gelmesini diledi.
Bir kere, sözle, ayrılık başlamıştı.
Hazret-i Nûh -(A.S.) bunu amel haline de soktu.
Üç oğlunu çağırarak, onlara önce uzun uzun ö-ğütlerde bulundu.
Nihayet emrini verdi:
«Ey oğullarım!.. Babil bölgesinde karıncalar gibi artık üstüste yığıldığımızı görüyorsunuz.. Kuş olup havaya uçamayız.. Köstebek olup toprağın içine giremeyiz.. Esasen bunlara henüz ihtiyaç yoktur.. Ayrılma vakti geldi. Ben burada kalacağım. Sizler soylarınızı alıp göçeceksiniz.»
Sordular:
«Nereye ey peygamber babamız?..»
«Yeryüzünü üçe böldüm.. Ey Sam!. Yeryüzünün orta yeri senindir.. Ey YafesL Yeryüzünün doğu tarafları senindir.. Ey Ham!.. Yeryüzünün güneyi ve güney-batısı senindir.. Hazırlıklarınızı tamamlayın ve göçün!.. Sevgili Allahımızm ism-i Celâlini duyurma-dık yer bırakmayın.. Ayrılacaksınız ama, elbette ki kalbleriniz daima KABE'YE DOĞRU dönük olacaktır. Bunda Allanın Vahdaniyeti, ibadet ve âhirete inanma vardır ki, mânası Allah'a teslim olmaktır.. Dininiz, bu teslim olmanın şeriati İSLÂMİYETTÎR.»
— 194
Hazret-i Nûh (A.S.) in her üç oğlu hemen emri yapmaya koyuldular. Göçleri şöyle oldu:
t **SAM:**
Sam, **Salib ile evlenmişti.**
Çocukları şunlardı erkek olarak:
1. Efhaşed (Arfakşad)
2. Aşuz (Aşur).
3. Lavez (Lud)
4. Avlim (Alim - Elam)
5. Arem (Aram) Sam, Mekke'de **oturdu**

Soyu Farslann, **Arapların, Rumların** atasını verdiler. Peygamberler **bunlardan** gelri'
II. YAFES:
Yafes, Erbesise ile evlenmişti.
Bundan yedi oğlu ve bir kızı doğmuştu.
Oğulları şunlardı:
1. Türk (Tubal - Tiros)
2. Cumer (Comer)
3. Mareh (Maday)
4. Saklep 5,'Türsel . Huan
7. Huşel (Meşek)

Kızı: Şübke. **(Şam'ın oğlu Lavez ile evlendi)**
Bu oğullar Asya'ya geçtiler.
Turan ırkını kurdular.
Türklerin, Hazerlerin atası oldular.
—195 —-

Hakikaten de yeryüzünün hükümdarları kendilerinden çıktı.
III. HAM:
Ham, Nehlep ile evlenmişti. Bundan şu oğullan oldu :
1. Köş (Kuş - Nemrudlann atası)
2. Mişrayim (Mitsraim)
3. Kut (Put)
4. Kenan (Ken'an)

Bu dört oğlundan Köş, Babil bölgesinde kaldı. Zalim hükümdarlann atalığını yaptı. Soyu Asya güneyine geçip Hindlileri ve Sindlileri vücuda getirdi.
Köş'ün bir kolu Habeşlilere atalık etti.
Mişrayim Afrika'ya açıldı.. Berberîler oldular.
Kut, Mısır halkını, kıptîleri verdi.
Kenan, Afrika'nın doğu sahillerinden aşağılara sarktı. Sudan, Şube, Feyyan, Zene, Zenove bu oğlundan türedi.
*** • ***
Hazfet-i Nuh (A.S.), Tufan'dan sonra 350 sene daha Babil'de yaşadı. Bütün ömrıi bin yıldı.
Başkaları bunu değiştirmeye kalkıp çeşitli rivayetlerde bulundular ama, Hazret-i Allah Kur'an'da bunu açıkladı:
Andolsun ki biz Nuh'u kavmine (peygamber olarak) gönderdik. **O,** aralannda, **elli yılı** müstesna olmak üzere, bin sene kalmıştır. Nihayet onlar zulümde devam edip dururlarken kendilerini Tufan yakalayıvermiştir.
— 196
(Ankebût: 14>
Âyet açıktır.
Eğer Hazret-i Nûh (A.S.) m ömründen bahsedilseydi.. Yalnız yılı söylenir geçilirdi.
Âyette peygamber yapıldığı, bunun dokuz yüz elli sene sürdüğü, ilk elli senede peygamber olmadığı anlatılıyor.
O halde:
Hicretten önce 5100 yılında doğdu.
Hicretten önce 5050 yılında peygamberliğe başladı.
Hicretten önce, altıyüz elli yaşındayken, 4450 de Tufan oldu.
Hicretten önce, 350 yıl daha yaşayarak, 4100 yılında vefat etti.
Bu suretle bütün hayatı, Hazret-i Kur'an'a göre, bin yıldır.
Vefat ederken şu son sözleri söylemiştir:
«Hayat, bir kapısından girilen, diğer kapısından çıkılan bir evdir.»
SON
—19? —

^■B

SİNAN YAYINEVİ'İN NEŞRETTİĞİ ESERLERDEN BAZILARI :

HAZRET-İ BİLAL-! HABEŞİ (R.A.)

İslâm'ın ilk müezzini yüce sahabînin gördüğü eza ve cefaları anlatan mükemmel eser. 352 sa-hife. 200. TL, Tenzilâtlı 150. TL

HAZRET-İ HAMZA (R.A.)

Efendimizin sevgili amcalarının hayatı. 336 sd-hife. 200 TL. Tenzilâtlı 150 TL

HAZRET-İ VEYSEL KARANI (R.A.)

Anne sevgisinin en büyüğü, evlâda gösteriler^ şefkatin en yücesi, Efendimizin samimi dostu, Yüce Allah (C.C.)'ın has kulu Hz. Üveys el-Karânî'nin ibret dolu" hayatı. 336 sahife. 250 TL, Tenzilâtlı 175 TL

SON MUCİZE (Roman)

Efendimizin hayatını anlatan muazzam eser. 416 sahife. 250 TL, Tenzilâtlı 175 TL

ASİL DÜŞMAN (Roman)

416 sahife. 250 TL, Tenzilâtlı 175 TL

ŞAHDAMARINDAN YAKIN (Dinî hikâyeler) ,

Her bin ibretle dolu 10 adet dinî hikâye demeti. 144 sahife. 100 TL., Tenzilâtlı 80 TL.

MEHMETÇİKLE 30 YIL (Hatıra - roman)

Üstad Ahmet Cemil Akıncı'nın şeref ve gururla hizmet ettiği asker ocağındaki hatıraları. 384 sahife. 250 TL., Tenzilâtlı 200 TL.

fl